

Thời Gian Cùng Tôi Yêu Em

Contents

Thời Gian Cùng Tôi Yêu Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	58
17. Chương 17	62
18. Chương 18	67
19. Chương 19	73
20. Chương 20	76
21. Chương 21	82
22. Chương 22	86
23. Chương 23	90
24. Chương 24	94
25. Chương 25	99
26. Chương 26	103
27. Chương 27	108
28. Chương 28	112
29. Chương 29	116
30. Chương 30	120
31. Chương 31	124
32. Chương 32	128
33. Chương 33	132
34. Chương 34	135
35. Chương 35	139
36. Chương 36	143
37. Chương 37	147
38. Chương 38	151
39. Chương 39	155
40. Chương 40	158
41. Chương 41	162

42. Chương 42	165
43. Chương 43	168
44. Chương 44	172
45. Chương 45: Phiên Ngoại	178

Thời Gian Cùng Tôi Yêu Em

Giới thiệu

Thể loại: điền văn không ngược Đã từ rất lâu yêu em sâu sắc vào những lúc mà em còn chưa biết được. Bốn năm Thư H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-cung-toi-yeu-em>

1. Chương 1

Máy bay hạ cánh, Thư Hạ lập tức gọi điện cho Lạc Thụy, Lạc Thụy hình như mới tỉnh, giọng nói không được dễ chịu lắm “Ai vậy!”

Thư Hạ nhìn bốn phía, có chút kích động “Thụy Nhi, là tôi! Cuối cùng cha tôi cũng chịu đặc xá cho tôi rồi! Tôi về rồi! Anh Thư ngẫu lời quay về rồi!”

“Thư Hạ?!” Lạc Thụy lập tức tỉnh táo “Mẹ nó, cậu về sao không nói với tôi!”

“Tôi gửi bưu phẩm cho Tần Tiêu, bảo anh ấy nói với các cậu mà anh ấy không nói à? Tôi bảo ngay mà, cái con rùa không đáng tin đó, xuống máy bay chẳng có ai đón khiến tôi giận rồi đó!” Thư Hạ vô tâm hét lên, sau đó ra khỏi sân bay, thuận lợi vẫy được taxi, lúc lên xe rồi mới nhớ ra là mình không biết đi đâu “Thụy Nhi, cậu biết Tần Tiêu giờ ở đâu không? Tôi muốn đi tìm anh ấy.”

Lạc Thụy im lặng một lúc mới nói “Thư Hạ, cậu... cứ đến nhà tôi trước đi.”

Lạc Thụy báo một dòng địa chỉ “Chúng ta gặp mặt lại nói.”

Thư Hạ vui vẻ ừ một tiếng, sau đó cúp máy.

Cậu mở hòm thư, Tần Tiêu không trả lời. Cậu lại gọi đến số điện thoại của Tần Tiêu, bên kia vang lên “Số điện thoại bạn gọi không tồn tại.”

Cậu liếm liếm môi, vẻ mặt hơi lo lắng, hoàn toàn không còn vui vẻ giống như vừa nãy.

Cậu và Tần Tiêu, đã bốn năm không gặp.

Lúc đầu, Tần Tiêu còn thi thoảng gửi lại bưu phẩm cho cậu, nhưng sau đó thì anh lại hoàn toàn cắt đứt liên lạc, chỉ còn Thư Hạ đơn phương báo cho anh tình trạng của mình.

Thư Hạ cảm thấy, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, cậu hình như có thể biết nguyên nhân, nhưng vẫn luôn không rõ ràng. Hồi bạn bè trong nước về Tần Tiêu, ai cũng lảng tránh. Không phải cậu không muốn về nước tìm anh, lúc mới sang đó cũng đã từng len lén chạy về một lần, nhưng không ngờ vừa xuống sân bay đã bị cha mình bắt được tống lên lại. Hai cái đùi ngồi lâu đến mức đứng thẳng còn run, lại tốn hơn mấy nghìn nhân dân tệ mà không thấy được người, Thư Hạ đòn đau nhớ lâu, cũng không dám về nữa. Cuối cùng Thư Hạ cũng đợi được tốt nghiệp, nhận được sự tin tưởng của cha mình, mới chạy như chạy trốn khỏi chủ nghĩa tư bản vạn ác, quay về mảnh đất quê hương rải đầy máu và nước mắt của cậu.

Lạc Thụy ở rất gần sân bay, Thư Hạ rất nhanh đã đến nhà cậu ta. Một căn nhà riêng nhỏ có cổng, cảnh vật xung quanh nhìn qua rất đẹp, Thư Hạ thầm nghĩ người này đúng là biết hưởng thụ.

Cậu đang định đi lên gọi cổng, cổng lại tự động mở ra. Một người khoảng chừng ba mươi tuổi, tây trang màu xanh đậm, dáng người cao ngất, lịch sự đi ra, theo sau là một thanh niên, tuổi còn trẻ, mặc áo phông

màu đen ngắn tay rất lạ, dài đến tận đầu gối, chân đi tông xỏ ngón, rất trắng, dưới ánh mặt trời làn da giống như biển thành trong suốt, khoe miệng hơi kéo xuống, nhìn qua là người không dễ vui vẻ.

Thư Hạ thầm đánh giá: Vừa nhìn liền biết là một tên khiến người ta không khỏi lo lắng.

Thanh niên đẩy đẩy sau lưng người đàn ông, chau mày không biết nói gì, người đàn ông quay lại xoa đầu cậu ta.

Thư Hạ vô cùng không biết ý, thấy hai người đang ngọt ngào nhưng vẫn hô lên “Chào chú Tiểu! Đã lâu không gặp!”

Thanh niên quay lại nhe răng với cậu “Cái tật này của cậu không sửa được à, chú Tiểu là để cậu gọi à? Cậu chỉ có nhỏ hơn người ta mấy tuổi thôi đấy! Còn không biết xấu hổ mà gọi chú!!!”

Tiêu Dĩ Quyết cười cười “Không sao, chào mừng cậu trở về, bạn học Thư Hạ!”

Thư Hạ cười với anh, tiến lên ôm lấy Lạc Thụy “Được rồi, cậu nói xem chúng ta nhiều năm không gặp như vậy mà cậu chỉ mãi lo ngọt ngào với chú Tiểu nhà cậu, một tên to đùng như tôi đây đứng trước mặt cậu mà cậu cũng không nhìn thấy là sao hả? Đúng là chán mà!”

“Tôi sao mà không thấy vị thần tôn quý nhà cậu chứ? Cậu đẹp trai như vậy, hút mắt như vậy, đứng giữa đám người còn lập lờ phát sáng ấy chứ.” Lạc Thụy oán giận cậu “Còn đứng đấy làm gì, xách hành lý vào đi chứ.”

Tiêu Dĩ Quyết đi làm, Lạc Thụy và cậu cùng nhau xách hành lý vào nhà, hai cái vali lớn, nặng, một cái còn bị hỏng bánh xe kéo, khiến Lạc Thụy phải ôm cái bị hỏng đó, vừa thở dốc vừa cầm đầu cầm cổ mắng Thư Hạ.

Thư Hạ không trả lời, cậu quá nhớ Lạc Thụy rồi. Duyên phận giữa hai người bắt đầu từ cấp ba, kẻ vai sát cánh chiến đấu lâu dần thành tình thâm, hình thức hai người ở chung chưa bao giờ thay đổi, trong những oán giận lại có đầy sự quan tâm nhau. Thư Hạ vẫn luôn cần nhằn với Lạc Thụy, nói cậu ta chính là một “tôi” khác của cậu, hai người kiếp trước chính là đoá sen liền cành, kiếp này hóa thành song sinh, làm Lạc Thụy buồn nôn muốn chết.

Thư Hạ đi vào trong sân “Một cái sân lớn như vậy, một cái nhà lớn như vậy, hai người các cậu ở, Lạc Thụy, cậu quá mục ruỗng rồi!”

Lại vào đến trong nhà, chấp tay sau đít xoi mói “Vừa nhìn liền biết nhà này không phải do cậu thiết kế, nhất định là ý của chú Tiểu.”

Lạc Thụy lấy cho cậu cốc nước, buồn bực, cậu ta chưa từng nói chuyện này với cậu mà “Sao cậu biết?”

“Đây không phải gu của cậu nha!” Thư Hạ nói “Nhìn cái là biết ngay gu của chú Tiểu, anh ta tính tình lãnh đạm, rất giống căn nhà này!”

Lạc Thụy cười xấu xa “Cậu đừng có nói oan cho chú Tiểu, chú Tiểu không hề lãnh đạm một chút nào đâu!”

Thư Hạ bịt tai “Lạc Thụy, cậu không trong sáng!”

“Cậu đừng giả bộ!” Lạc Thụy cười đầy vẻ du côn, nhưng giọng nói đầy quan tâm “Lát nữa tôi đến văn phòng, cậu có muốn ở nhà tôi ngủ chút không, bay đêm chắc là mệt lắm.”

Thư Hạ hơi buồn bực “Cậu không ở với tôi, Thụy Nhi, cậu hết yêu tôi rồi!”

“Cậu có gì đáng yêu nào.” Lạc Thụy nói vậy, nhưng chính mình vẫn nằm xuống cạnh Thư Hạ “Về cũng không nói với tôi một tiếng.”

“Tôi cũng mới biết mình được về mà, cậu biết không, cha tôi không cho tôi về, ông ấy quá là bạo lực, tôi không chống lại ông ấy nổi.” Thư Hạ thở dài “Hơn nữa, tôi báo với Tần Tiêu rồi mà.”

“Thư Hạ.” Lạc Thụy giống như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra thành lời.

Cậu ta nằm úp sấp cạnh Thư Hạ, lúc hai người học nhóm trước đây cũng từng như vậy, Lạc Thụy hay chạy tới nhà Thư Hạ, hai người nằm trên giường nói chuyện trên trời dưới biển. Năm lớp mười, Thư Hạ thích

một ban nhạc đang nổi thời bấy giờ của Nhật Bản, cắt tóc giống hệt người ta, để rất dài. Lạc Thụy thích xoa đầu cậu, khiến cho Thư Hạ tức giận quay lại quần nhau thành một đống.

Lúc cấp ba, mặt Thư Hạ beo béo thịt, hai con mắt vừa to vừa sáng, rất đẹp, nhưng cậu lại ghét người ta khen cậu xinh, tính cách à, có chút kiêu ngạo nhỏ, nhưng còn trẻ đã rất hiểu cách làm người, nên vẫn khiến người ta yêu mến, cả học sinh nam và học sinh nữ đều quan hệ không tệ.

Thư Hạ lúc này, không chỉ là vẻ bề ngoài mà còn có gì đó không còn giống với những ngày cấp ba nữa, nhưng là chỗ nào thì Lạc Thụy lại không nói ra được.

Thư Hạ chớp chớp mắt “Thụy Nhi, Tần Tiêu.. Có phải ở bên người khác rồi không?”

“Cậu nói xem, bình thường không phải rất thông minh sao, sau khi anh ta trực tiếp cắt liên lạc với cậu, cậu cũng nên hiểu rồi chứ.” Lạc Thụy nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Thư Hạ, trong lòng không rõ là cảm xúc gì.

Thư Hạ bĩu môi “Yêu xa quả nhiên không đáng tin mà, Thụy Nhi, cậu phải buộc chặt chú Tiểu, đừng có giống tôi đây.”

“Cậu đừng có mà nói linh tinh, tôi với chú Tiểu rất tốt.”

“Haizz...” Thư Hạ thở dài một hơi.

Lạc Thụy vỗ mặt cậu “Cậu có muốn ngủ chút không? Tôi thật sự phải đến văn phòng rồi, nếu không sẽ bị ông chủ mắng mất.”

“Mẫu chốt là tôi không mệt.” Thư Hạ ngồi dậy “Hay là tôi đi với cậu nhé, tôi muốn xem một chút văn phòng của các cậu trông như thế nào, nếu bên cậu mà thiếu người thì tôi đến làm luôn.”

“Cậu làm cái gì chứ, cũng chẳng phải chuyên ngành của nhà cậu.” Lạc Thụy nghĩ một chút, nói thêm “Mà cậu có muốn làm thật cũng không được, tôi nói cậu nghe, Tần Tiêu cũng làm ở văn phòng của tôi đó, cậu chuẩn bị tâm lí cho tốt.”

“Tôi sao phải chuẩn bị tâm lí? Tôi làm người biết biết điều như vậy, cậu còn sợ tôi làm loạn chắc?”

“Tôi không sợ cậu làm loạn, mà là sợ cậu đập luôn cái văn phòng của tôi.” Lạc Thụy nói xong ra ngoài lấy xe, Thư Hạ theo sau cậu ta.

“Còn nữa, cậu làm người biết điều á? Cậu có biết xấu hổ không đấy? Cấp ba cậu gây chuyện còn ít à? Cậu có nhớ cái người đẹp trai ở khóa chúng ta không, tên gì ấy nhỉ, đột nhiên tôi không nhớ ra, cái người tính tình nóng nảy ấy.”

“Thích Phỉ Nhiên.”

“À, đúng rồi, Thích Phỉ Nhiên, cậu đó, cứ như bị thần kinh ấy, ngày nào cũng chạy đến trước mặt người ta quấy rầy người ta, lại còn dẫn theo Tần Tiêu với một đám con trai trong lớp chặn đường người ta, cuối cùng bị đánh cho cả lũ đều không ra cái dạng gì luôn.”

“Cậu yên tâm đi, tôi ở nước ngoài mấy năm thay đổi triệt để rồi, hạ đao gác kiếm, nhìn mặt người mà sống rồi.” Thư Hạ chấp tay trước ngực, sau đó liếc mắt nhìn Lạc Thụy “Cậu đừng nhắc lại mấy cái chuyện xấu hổ từ trăm năm trước đó nữa, ai còn trẻ mà không đàn đúm đánh nhau chứ.”

“Cậu không thể gọi là đàn đúm đánh nhau được, mà phải gọi là đơn phương bị đánh! Còn bị đánh nặng nhất nữa, lần nào tôi chẳng đứng ngoài hóng, cậu đúng là hồng nhan họa thủy mà, nếu không phải cậu có chút tiếng, tôi còn ngại xưng là bạn bạn cậu ấy.”

Thư Hạ nổi điên “Cậu có phiền không hả?”

“Ha ha ha ha ha còn giận cơ à, được rồi, nói đến Thích Phỉ Nhiên, gần đây bên tôi có hợp tác với anh ta, không chừng hôm nay cũng gặp đấy.”

“Không phải chứ! Tôi từ giờ bắt đầu cầu nguyện, nhất định không được gặp anh ta! Nếu không tôi lại không kìm được ngứa ngứa hai tay!” Thư Hạ đưa hai tay lên múa mấy mươi đầu ngón tay, giống như một giây sau sẽ lòi Thích Phỉ Nhiên ra chà đạp ngay.

“Lúc này còn nói hạ đao gác kiếm nhìn mặt mà sống cơ mà, chuyện giữa hai người đã qua thì cũng qua rồi, đừng có nhớ mãi như thế nữa.”

Thư Hạ không nhìn cậu ta “Chuyện đó là chuyện nói cho qua thì có thể cho qua sao?”

“Gi chứ, tôi thấy Thích Phỉ Nhiên người ta rất nhớ nhung cậu đó, lúc nói chuyện phiếm với tôi toàn nhắc đến cậu không à.”

“Nhắc tôi làm gì.”

“Cũng không có gì, nói cậu rất âm ỉ, rất thú vị thôi.”

“Anh ta mới thú vị, quen nhau chắc.” Thư Hạ bĩu môi, cậu từ đầu đã không muốn nhắc đến Thích Phỉ Nhiên, chỉ cần nhắc đến anh ta là tâm lại phiền, phiền muốn chết!

Cậu và Thích Phỉ Nhiên là bạn cấp ba, cũng không phải là cùng lớp, cho nên sao Thư Hạ lại biết Thích Phỉ Nhiên chứ? Chính là vì vóc người anh ta đẹp thôi!

Thư Hạ đã nhận ra tính hướng của mình từ sớm, mùa hè tốt nghiệp cấp hai năm đó, lúc lên mạng vợ vét phim AV để xem, lại ngoài ý muốn mà vợ phải một bộ GV, vừa xem liền nhiệt huyết sôi trào. Thư Hạ xem xong liền nghĩ, thôi xong, hương khói nhà cậu đến đời này của cậu, coi như dứt rồi!

Nhưng lúc ấy cậu còn nhỏ, chưa có khát khao đến vậy, cậu trêu ghẹo Thích Phỉ Nhiên chỉ đơn giản vì anh ta đẹp trai, muốn kết bạn với người ta, thi thoảng đến quấy rầy người ta. Kết quả cách thức trêu ghẹo không đúng, Thích Phỉ Nhiên nội tâm thế mà lại là một khối băng đông cứng, chẳng buồn để ý quan tâm cậu. Thư Hạ thấy vậy, tự nhiên cũng không còn hứng thú nữa. Thế nhưng, Thích Phỉ Nhiên lại giống như nhìn cậu không vừa mắt, không có chuyện gì cũng đánh cậu.

Cũng là tại cậu xui xẻo, tiết thể dục hai lớp học chung, Thích Phỉ Nhiên dường như cố ý ném bóng vào người cậu, một cái hai cái khiến Thư Hạ nổi xung, không muốn chơi với tôi, tôi không trách anh, không vừa mắt cũng không còn cách nào khác, nhưng anh ta cũng không thể quá đáng như thế chứ, cứ bắt nạt cậu, mà tính tình cậu cũng lại không tốt.

Hận cứ thế mà kết, cậu và Thích Phỉ Nhiên liền dây dưa nhau ba năm.

Đúng là làm bậy mà!

2. Chương 2

Cậu theo Lạc Thụy đến phòng làm việc, lúc còn ở nước ngoài, Lạc Thụy đã từng nói qua về phòng làm việc này với cậu, rất lớn, người cũng nhiều. Lạc Thụy ở đó là một quản lý nhỏ, có một nhân viên theo thói quen chào bọn họ, Lạc Thụy ra dáng vẫy tay, thái độ nghiêm túc. Nếu là bình thường, Thư Hạ đã sớm cười nhạo cậu ta, thế nhưng hôm nay, cậu lại không hề làm như vậy.

Ánh mắt cậu đảo quanh phòng làm việc, cậu còn đang vội tìm người.

Lạc Thụy liếc mắt liền biết cậu đang nghĩ gì, nhỏ giọng nói “Hình như Tần Tiêu chưa tới, hoặc là ra ngoài rồi, tóm lại là không ở đây đâu.”

“Ừm.”

Cũng không biết là thất vọng hay không thất vọng.

“Thư Hạ?”

Lạc Thụy quay người thấy Tần Tiêu đứng trước cửa, Thư Hạ ngốc nghếch đứng thẳng lưng như trong quân đội, cứng ngắc không động.

Lạc Thụy đẩy đẩy Thư Hạ “Người đến rồi.”

Một câu nói vô cùng bình thường...

Thư Hạ đã từng tưởng tượng ra vô số cảnh tượng gặp lại Tần Tiêu.

Nhất là mấy hôm trước ngày về, hôm nào cậu cũng mơ, trong mơ, cậu gặp được Tần Tiêu. Có nhiều giấc mơ rất đẹp, cậu chạy tới nhào lên người Tần Tiêu, sau đó Tần Tiêu sẽ ôm lấy cậu sợ cậu ngã, nói “Xin lỗi, bảo bối, gần đây công việc bận quá, anh không quan tâm em được, anh vẫn còn rất yêu em.”

Cũng có khi, cậu sẽ mơ thấy Tần Tiêu khốn nạn nắm tay một người khác đứng trước mặt cậu, nói anh đã thay lòng đổi dạ rồi, anh không thương cậu nữa, không muốn dẫn cậu đến Vạn Lí Trường Thành nữa, anh giờ thích Thái Lan rồi, muốn dẫn người đó đi xem nam giả nữ.

Trong mơ, Thư Hạ rất phóng khoáng mà nói thay lòng đổi dạ thì thay lòng đổi dạ, dù sao cái loại phế vật như anh cũng trèo không nổi Vạn Lí Trường Thành. Nhưng vừa tỉnh, cậu lại vừa mắng vừa khóc, mơ linh tinh cái gì không biết.

Giờ đây, Tần Tiêu không tiến lên ôm cậu, cũng không nắm tay người khác. Lúc anh nhìn cậu, trong mắt không hề có lấy một gợn sóng.

“Cậu về rồi.”

Nói xong còn cúi đầu đảo lại tài liệu trong tay, đi vào phòng làm việc, đi ngang qua Thư Hạ cũng không ngừng lại.

Lạc Thụy nhìn Tần Tiêu, lại nhìn Thư Hạ, thấy Thư Hạ không có phản ứng gì, lại quay đầu nhìn Tần Tiêu.

Thư Hạ trừng mắt quát “Cái tên nhóc quạ điện nhà cậu, sao lắc đầu hăng hái thế hả!”

Lạc Thụy còn đang mơ màng “Hết rồi?”

“Thế cậu còn muốn nhìn gì? Thư Hạ đại náo phòng làm việc hay Thư Hạ khóc sập phòng làm việc?” Thư Hạ chán nản nói đùa với Lạc Thụy, Lạc Thụy không cười, chính cậu cũng thấy chẳng có gì đáng cười.

Quay đầu lại, Thư Hạ lại nhỏ giọng nói “Anh ấy cao hơn rồi, trước đây không có cao hơn tôi nhiều như thế.”

Lạc Thụy không nhìn nổi cậu như vậy, liền ôm lấy vai cậu “Vào phòng làm việc của tôi xem chút không?”

“Vào chứ, dù sao cũng chả có gì làm.”

Hai người đi chưa được mấy bước, Tần Tiêu đã lại đi ra, Thư Hạ nghĩ một chút, vẫn gọi anh “Tần Tiêu, em muốn nói chuyện với anh.”

Tần Tiêu cười cười với cậu “Bây giờ tôi đang làm việc, có chút bận, có chuyện đợi tan làm nói được không?”

“Vậy được, em chờ anh ở quán cafe dưới kia, bao giờ anh tan làm thì đến tìm em.”

Thư Hạ mím môi, cố gắng kìm nước mắt, kiên cường. Tần Tiêu nhìn cậu một lúc, anh và Thư Hạ lớn lên bên nhau từ nhỏ, vẻ mặt của Thư Hạ có ý gì, anh quá hiểu rồi.

“Vậy được, tôi bận, đi trước.”

Thư Hạ cũng không vào phòng làm việc của Lạc Thụy xem xét nữa mà đi thẳng xuống quán cafe, gọi một miếng bánh ngọt, lấy thìa chậm rãi đào đào ăn.

Cậu rất thích đồ ngọt, thế nhưng hôm nay lại không có chút hứng thú nào, nhạt nhẽo như nước, chán chết.

Thư Hạ rõ ràng đang đau lòng.

Lạc Thụy nói chuẩn bị tâm lí thật tốt, hóa ra là chuẩn bị như thế này à.

Từ lúc không gọi được điện thoại cho Tần Tiêu, từ lúc cậu hỏi Lạc Thụy có phải Tần Tiêu có phải có người khác hay không, Thư Hạ vẫn luôn đau lòng, nhưng những nỗi đau này, hoàn toàn không đau bằng nỗi đau do thái độ lúc này của Tần Tiêu mang lại.

Ánh mắt Tần Tiêu nhìn cậu, giống như nhìn một người xa lạ.

Thư Hạ giơ tay lên, gọi thêm một miếng bánh nhỏ, coi nó thành Tần Tiêu mà chia năm xẻ bảy, chân của Tần Tiêu này, mặt Tần Tiêu này, tất cả nuốt hết vào trong bụng, vô cùng máu me, vô cùng hả giận.

Ăn xong bánh, Thư Hạ lại thấy buồn ngủ, cậu nhìn đồng hồ, thấy mới hơn hai giờ, cách giờ tan làm còn sớm, liền ngả người lên ghế sofa ngủ.

Cậu ngủ rất say. Mãi sau mới bị Lạc Thụy lay tỉnh. Lạc Thụy ngồi xuống đối diện cậu, gọi một ly cafe “Cậu nói xem sao cậu phải thế chứ?”

Thư Hạ dụi mắt “Cậu tan rồi? Tần Tiêu đâu?”

“Về từ sớm rồi!”

Thư Hạ đứng dậy “Đi thôi đi thôi, chúng ta cũng đi, đi xem phim đi, gần đây có phim gì hay không?”

“Cậu không cần giả vờ trước mặt tôi đâu, cậu khóc tôi cũng sẽ không cười cậu, lúc cấp ba không phải rất thích khóc à.”

“Cậu còn biết nói là cấp ba, không cho người ta lớn sao, bốn năm nay của tôi uống phí à!” Thư Hạ hít hít mũi, sau đó mở điện thoại “Tôi xem xem có phim gì hay, phim hài nhé, hôm nay buồn quá rồi, xem phim hài cho nó vui vẻ.”

“Được, tôi gọi điện cho chú Tiểu đã, bảo anh ấy hôm nay tôi về muộn.”

Lúc Lạc Thụy ra ngoài gọi điện, Thư Hạ ngồi ngây người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vừa đúng giờ tan lớp, một đám học sinh từ trường học gần đó đi ngang qua cậu, cũng có mấy học sinh nam đi vào trong quán, ngồi xuống cạnh bàn Thư Hạ, gọi mấy miếng bánh socola, trong đó có một cậu nhóc giống như nóng lòng không chờ nổi.

“Sao mà cậu chảy cả dãi ra thế, mấy cái bánh ngọt lợ này có gì ngon mà hôm nào cũng mua, cứ như là con gái ấy.”

“Tớ thích ăn, không được hả? Cũng đâu phải chỉ có con gái mới được ăn bánh ngọt chứ?”

“Ok ok ok, cậu ăn đi.” Cậu học sinh kia bắt đầu dĩ, nhưng một lúc sau vẫn đứng lên “Tớ thấy bên kia có bánh dâu tây, không phải cậu thích dâu tây sao, có muốn không?”

“Đi nhanh đi.”

Cậu nhóc lúc đầu kêu người ta chảy dãi lúc này lại vội vàng đi mua bánh. Thư Hạ nhìn mà buồn cười, nhưng vẫn trầm ước ao.

Bọn họ cũng đã từng có khoảng thời gian như vậy.

Cậu và Tần Tiêu...

Đồng phục có mặc thế nào cũng không đẹp, lời bè kết phái, cãi nhau, sẽ luôn hiện lên trong giấc mơ giữa đêm khuya của cậu, chỉ nhớ lại thôi đã không sao kim được tiếng thở dài.

Lúc Lạc Thụy gọi điện xong quay lại, thấy Thư Hạ đang ngây ngốc nhìn người khác, liền xòe tay ra trước mặt cậu huơ huơ. “Nghĩ gì thế?”

“Không, sao gọi điện lâu thế, cậu với chú Tiểu nông nản nhỉ.”

“Cũng bao lâu đâu.” Lạc Thụy nhìn thời gian nói chuyện, mười bảy phút, đúng là hơi lâu, sao mình không cảm nhận được nhỉ, rõ ràng là chẳng nói gì mà.

“Đi thôi, gần đây có một rạp chiếu phim đó.”

Thư Hạ tiến đến cạnh Lạc Thụy, hai người cùng nhau rời đi, cậu so chiều cao với Lạc Thụy nói “Thụy Nhi, có phải cậu cũng cao lên không, trước đây cậu không cao bằng tôi mà.”

“Thế à? Tôi cũng không để ý.” Lạc Thụy đứng lại, giơ tay so sánh “Thật nè.”

Thư Hạ không vui “Điều tại khí hậu nước Anh hết, lúc nào cũng mưa, chả thấy mặt trời bao giờ cả, làm lỡ quá trình phát triển của tôi!”

“Cậu cũng đâu còn cách nào khác, tha hương mà.”

Thư Hạ lầm bầm hai tiếng, Lạc Thụy ôm lấy vai cậu “Tôi đi mua vé, cậu muốn ăn bỏng ngô không, anh đây mời cậu.”

“Ăn!” Tâm trạng không tốt là tâm trạng không tốt, có ăn mà không nhận thì có mà ngốc!

Rạp chiếu phim rất nhiều người, lúc Lạc Thụy mua vé đã không còn nhiều chỗ, chỉ đành chọn một chỗ trong góc, hai người mới được ngồi cạnh nhau.

Phim rất hay, gây hài nhưng không quá lố, trong rạp chiếu thì thoảng lại vang lên từng trận cười to, Lạc Thụy cười đến đau cả bụng, lúc ngừng lại mới phát hiện người bên cạnh không có động tĩnh gì, cảm thấy kì lạ “Sao cậu không cười...”

Còn chưa dứt lời, đã khựng lại.

Thư Hạ ngồi cạnh cậu, im lặng, vẻ mặt nhăn nhó, tu tu khóc.

Hai mắt Lạc Thụy hơi ửng đỏ, cậu đã biết Thư Hạ giả vờ bình thường từ sớm mà.

Đoạn phim còn lại, Lạc Thụy cũng không xem nữa, lúc đèn trong rạp chiếu sáng lên, Thư Hạ nhanh chóng lau mặt, đứng dậy, nghèn nghẹn nói “Xem xong rồi, về nhà thôi.”

Lạc Thụy thở dài, điện thoại Thư Hạ đúng lúc vang lên “Alo, ai vậy?”

Thư Diệu Chi tức giận hừ một tiếng “Mi nói xem là ai? Số điện thoại của cha mi mà mi cũng không lưu hả?”

Thư Hạ liếc nhìn Lạc Thụy một cái, dùng khẩu hình miệng nói “Cha tôi.”

“Không phải con vừa đổi máy sao, còn chưa kịp lưu mà.”

Thư Diệu Chi lại hừ một tiếng “Về nước không về nhà đầu tiên, còn ở ngoài la cà?”

“Vừa hay gặp Lạc Thụy nên con ở lại nói chuyện với cậu ấy một lát.”

“Nhanh chóng về ăn tối.”

“Vâng.” Thư Hạ phiền não, thời gian cậu về nước đâu có báo cho Thư Diệu Chi đâu? Cậu còn định ở lại chỗ Lạc Thụy mấy ngày mà! Nghĩ nghĩ, nếu như năm đó cha cậu đã có thể đúng lúc lôi cậu lên lại máy bay, thì bây giờ đương nhiên, ông cũng sẽ biết rõ cậu ở đâu, làm gì, chuyện này quá là bình thường rồi, thôi khỏi cần nghĩ.

Lạc Thụy nghe cuộc nói chuyện giữa hai cha con cậu, nói “Tôi tiễn cậu về nhé?”

Thư Hạ gật đầu “Có xe tốt thật.”

“Xe của chú Tiểu.”

Thư Hạ ước ao “Có chú Tiểu thật tốt!”

Lạc Thụy đắc ý “Đó là điều đương nhiên!”

Thư Hạ thật lòng nói “Thụy Nhi, trước đây là tôi không nhìn nhận hai người cẩn thận, cứ nghĩ cậu với chú Tiểu chỉ là chơi đùa thôi, sẽ không có kết quả tốt, nhưng giờ tôi nghĩ lại rồi, là tôi suy nghĩ hạn hẹp, không ngờ đã qua nhiều năm như vậy, hai người vẫn ở cạnh nhau, thật hâm mộ.”

“Tôi với Tiêu Dĩ Quyết cũng từng cãi nhau, thế nhưng tính tình tôi rất tốt, tôi nhìn anh ấy, yêu thương anh ấy nha~ va va chạm chạm là lại hết ngay.” Lạc Thụy tìm được ổ ghế sau một gói kẹo, ném cho Thư Hạ, Thư Hạ hoan hô, là vị hoa hồng cậu và Lạc Thụy thích ăn, nghĩ nhất định là chú Tiểu mua, lại nghe Lạc Thụy show ân ái, đổ kị đến mức muốn cào tường!

3. Chương 3

Hai người đang nói chuyện, Thư Diệu Chi lại gửi qua một cái tin nhắn, Thư Hạ buồn phiền mở ra xem, là một địa chỉ, Thư Diệu Chi nói cậu đến đó.

Thư Hạ đọc địa chỉ, Lạc Thụy cảm thấy kì lạ hỏi “Cha cậu không bảo về nhà sao? Đây là đâu?”

“Tôi cũng không rõ, không biết làm cái quỷ gì nữa.”

Lạc Thụy đưa người đến địa điểm cho trước, Thư Hạ kêu cậu đi cùng “Vừa đúng giờ cơm tối, cha mẹ tôi rất thích cậu, cậu đến nhất định họ sẽ rất vui.”

Lạc Thụy lắc đầu “Các cậu một nhà đoàn tụ tôi đi làm gì, không thích hợp đâu, cậu ngoan ngoãn vào đi, tôi về đây.”

“Được, vậy cậu về đến nhà thì gọi cho tôi nhé.”

Lạc Thụy gật đầu “Biết rồi, hành lí của cậu cứ để chỗ tôi trước nhé, hôm nào rảnh thì qua lấy. Cậu không ngủ được thì gọi cho tôi, hôm nay chú Tiểu tăng ca, sẽ không quản được tôi ăn ngủ đâu.”

Thư Hạ gật đầu, sau đó xua xua tay với cậu, lúc Lạc Thụy rẽ ở góc rẽ đi mất, cậu mới quay lại đi vào khu chung cư.

Vừa mới nói chuyện với Lạc Thụy, cậu không chú ý, bây giờ mới có thời gian quan sát khu chung cư này. Đèn đường bị hỏng vài cái, hai bên đường toàn là cây cao to, khiến mấy con đường nhỏ nằm giữa tối đen như mực, một mùi hương hoa không biết tên lan tỏa trong không khí, tiếng ve hòa lẫn với tiếng rửa chén đĩa từ các căn nhà vọng ra, rất có hương vị đời sống.

Môi trường sống ở đây rất tốt, thế nhưng, Thư Hạ vẫn không hiểu, Thư Diệu Chi bảo cậu đến đây để làm gì?

Cậu dựa theo địa chỉ Thư Diệu Chi cho, tìm được một căn nhà, ấn chuông xong liền có người nhanh chóng mở cửa.

Là Thư Diệu Chi, ông thấy Thư Hạ, nụ cười tươi rói trên mặt lập tức bay mất “Còn biết đường về nhà?”

Thư Hạ bĩu môi “Đây là đâu vậy, cha, cha phá sản rồi sao?”

Thư Diệu Chi xấu hổ “Trước cứ ở đây đi đã, đợi lát nói rõ với con sau, đi rửa tay đi, còn chuẩn bị ăn cơm.”

Thư Hạ lại hỏi “Mẹ con đâu? Mẹ đi đâu rồi?”

Thư Diệu Chi không trả lời.

Thư Hạ cảm thấy gia đình mình rất kì lạ, bình thường đều là con trai thân thiết với mẹ, thế nhưng nhà cậu lại ngược lại, cậu khá là thân với cha, còn với mẹ thì lại hơi lạnh nhạt. Mẹ Thư Hạ rất yếu, không chịu được khổ, là một cô tiểu thư bị chiều hư. Thư Hạ vẫn luôn hoài nghi, không biết ngoại trừ khuôn mặt, mình có còn di truyền điều gì từ mẹ không.

Cậu nhỏ giọng hỏi “Có phải mẹ còn giận con không..”

Thư Diệu Chi chau mày, sờ sờ mũi “Mẹ con đi du lịch rồi.”

Dáng vẻ lo lắng của cha Thư Hạ khiến cậu nghi ngờ, không thể nào, từ trước đến nay mẹ cậu luôn rất lười, rất sợ đi xa nhà, thế mà lần này bà lại đi có một mình? Cậu nghi vậy, đưa mắt nhìn nhìn trên dưới Thư Diệu Chi một lượt, kinh ngạc nhận ra trên người ông đang mặc một cái tạp dề hoa văn đơn giản màu xanh nhạt, tay cầm xẻng, nhìn qua rất... mẹ hiền dâu đảm.

Thư Hạ khó tin kêu lên “Cha.”

Thư Diệu Chi hươ hươ xẻng, nhướn mày “Con kêu cái gì mà kêu! Không thấy có khách à?”

Cậu chưa nhìn thấy khách, liền thăm dò tiến lên, mới phát hiện có người đang ngồi quay lưng lại với cậu. Thư Hạ thăm nghĩ, đây là vị khách nào mà ghê gớm vậy, anh đây đứng đây mà vẫn ngồi đó, không buồn đứng lên chào hỏi.

Người nọ giống như nghe thấy lời cậu nói thăm, đứng lên, dáng người rất cao, Thư Hạ ước lượng một chút, khoảng tầm 1m85. Lúc người quay lại, Thư Hạ cẩn thận quan sát, áo sơ mi trắng, quần đen, giống như khoe khoang chân dài mà sơ vin áo vào trong quần. Điều này khiến Thư Hạ không cao quá 1m78 cảm thấy cực kì khó chịu, lại nhìn mặt người ta một chút, nhìn xong thì không chỉ khó chịu nữa mà còn muốn giết người luôn!!!

Cậu ngây ngốc ở nước ngoài vài năm, cứ nghĩ thẩm mỹ của mình đã đạt đến trình độ bách độc bất xâm, không ngờ lúc này lại bị sét đánh trong chớp mắt. Dáng người này, khuôn mặt này, đều là cực của cực phẩm, sau khi hất tóc mái sang một bên, lộ ra cả khuôn mặt, đúng là đẹp đến không thể chịu được.

Nhưng.. sao nhìn... lại có chút quen mắt vậy nhỉ?

Hơn nữa nhìn qua cũng không thấy lớn tuổi lắm, sao cha cậu lại biết anh ta nhỉ? Thư Hạ nghĩ trước nghĩ sau, vỗ đùi “Thư Diệu Chi, có phải cha ở sau lưng con lên lút có con rơi không hả!”

Thư Diệu Chi đập đầu cậu một cái “Có thể chín chắn chút không hả, hơn hai mươi rồi còn nghĩ mình trẻ con à, tôi đang mong mình có một đứa con rơi thật đấy, dù sao thì nhà họ Thư này cũng chẳng nhờ cậy gì vào anh được.”

Thư Hạ nghe xong, nháy mắt hai vai rũ xuống, cha của cậu có lẽ là vô tâm, nhưng nghĩ lại, lại thấy như ông hiểu suy nghĩ của cậu, đẩy cậu một cái “Rửa tay đi rồi ra nói chuyện với Tiểu Thích, cơm sắp xong rồi.”

Thư Hạ rầu rĩ không vui đi rửa tay, rửa xong đi ra, Thư Diệu Chi lại nói có cá đang ninh cần phải trông, cho nên phòng khách rất nhanh chỉ còn lại hai người là Thư Hạ và vị khách kia.

Vị khách nọ vẫn đen mặt, có vẻ không dễ làm thân, nhưng Thư Hạ trước giờ cũng chẳng cần mặt mũi, liền ngồi xuống ngay cạnh người ta. Người đó cứng đờ người, không nói chuyện, Thư Hạ cười với anh “Có phải chúng ta từng gặp nhau rồi không? Sao tôi nhìn anh quen mắt thế nhỉ?”

Người nọ quay sang, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm cậu, có chút không vui, thậm chí là có chút tủi thân.

Thư Hạ nghĩ mình nhìn nhầm, cái bầu không khí cổ quái này.... Cậu ngại ngùng ngồi sang phía đối diện, đúng lúc Thư Diệu Chi bê bát canh cá đi ra “Cuối cùng cũng xong, Tiểu Thích, không phải con thích ăn cá sao, chú cố ý nấu cho con đó, lại ném thử tay nghề của chú đi.”

Đây là cha ruột của cậu sao? Con trai không gặp mấy năm vừa gặp đã mắng, ninh cá cũng là ninh cho người khác, Thư Hạ thật muốn quăng đĩa đi cào góc tường.

Chờ chút...

“Tiểu Thích?”

Thích Phỉ Nhiên ngẩng đầu nhìn cậu một cái, sau đó cười cười lễ phép đáp lại Thư Diệu Chi “Cảm ơn chú ạ.”

Thư Diệu Chi trừng mắt nhìn Thư Hạ “Tiểu Thích không phải bạn cấp ba của con à? Con còn chưa nhận ra?”

Thư Hạ nghẹn ở cổ, một lúc lâu mới nuốt xuống được, chỉ tay vào người đối diện “Thích.. Thích Phỉ Nhiên??”

Thích Phỉ Nhiên cười với cậu một cái “Lâu không gặp.”

Cơm này không ăn được nữa rồi!!

“Anh đến nhà tôi làm gì?!” Thư Hạ đập đĩa xuống, ồn ào với Thích Phỉ Nhiên “Ai cho cha kêu anh ta đến nhà ăn cơm? Lại còn ninh cá cho anh ta?!!”

Thư Diệu Chi hoang mang “Thế này là thế nào? Không phải Tiểu Thích với con thân nhau lắm à?”

“Ai thân với anh ta!” Thư Hạ tức sôi máu “Người con phiền nhất chính là anh ta! Con thấy anh ta sẽ bực bội! Anh có bệnh à? Chúng ta thân nhau sao! Có phải anh đã quên chuyện xấu hổ anh làm với tôi rồi không mà còn dám đến nhà tôi ăn cơm! Da mặt anh dày thế!”

Thư Hạ đứng phắt dậy, chạy vào trong phòng, không quan tâm là giường ai, nhào tới trùm chăn lên.

Dựa vào cái gì chứ!

Rõ ràng là người hại mình phải ngậm ngốc nhiều năm như vậy ở nước ngoài, đến cả sinh nhật hai mươi tuổi cũng phải tự nấu mì ăn một mình, rõ ràng là người đã khiến mình và Tần Tiêu biến thành như bây giờ.

Dựa vào cái gì mà anh ta có thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Còn đến nhà mình ăn cơm, nói với mình đã lâu không gặp?

Ai muốn đã lâu không gặp với anh ta chứ?

Cửa rầm một tiếng đóng lại, Thư Diệu Chi xấu hổ nhìn Thích Phỉ Nhiên “Ngại quá Tiểu Thích, Thư Hạ bị mẹ nó chiều hư rồi, con chớ để trong lòng nhé.”

Thích Phỉ Nhiên lắc đầu “Không sao đâu chú, con mới phải ngại, Thư Hạ với con có chuyện hiểu lầm, chú đừng trách cậu ấy, hôm nay con cứ về trước đã, chú gọi cậu ấy ra ăn cơm đi.”

Anh nói xong thì đứng dậy “Chú, hôm khác con lại đến thăm chú.”

Thư Diệu Chi thấy anh như vậy cũng ngại, thở dài, tiễn Thích Phỉ Nhiên xuống dưới lầu xong mới quay lại gõ cửa phòng Thư Hạ.

“Con, cái tên nhãi con này, lại sao thế hả! Đang ăn cơm ngon lành tự nhiên phát cáu cái gì không biết.”

Đợi một lúc lâu cũng không thấy có tiếng động, Thư Diệu Chi đành tự mở cửa tiến vào, thấy Thư Hạ trốn trong chăn, thì thoảng truyền ra tiếng sụt sịt.

Thư Diệu Chi thở dài “Còn là đàn ông không, phát cáu với người ta xong tự mình khóc nhè.”

Thư Hạ không để ý ông “Cha ra ngoài đi, con không muốn thấy cha, con đang tức giận nghiêm túc mà!”

“Cha biết con về, cố ý gọi Tiểu Thích đến ăn cơm, con như này là có thái độ gì hả.” Thư Diệu Chi lại thở dài “Mấy năm nay con không ở nhà, Tiểu Thích giúp nhà chúng ta nhiều lắm, vừa nãy con như thế đúng là quá đáng.”

“Con vì sao lại không ở nhà? Còn không phải do mọi người à? Anh ta làm chút chuyện tốt xong thì được coi là thần thánh?”

Thư Diệu Chi ngồi xuống cạnh cậu, vỗ vỗ lưng, Thư Hạ đẩy tay ông ra “Cha đừng vỗ con, cha mới không giống đàn ông, nói dong nói dài. Mẹ con đâu, mẹ con đi đâu rồi, con không tin mẹ đi du lịch đâu.”

Thư Diệu Chi im lặng không nói, Thư Hạ lật người lại, nhìn ông, đáng vẻ ta đây muốn gây sự khiến Thư Diệu Chi thở dài. Căn phòng bọn họ đang ở chỉ có một cái cửa sổ nhỏ, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, Thư Hạ đột nhiên nhận ra Thư Diệu Chi có tóc trắng rồi. Lúc mới vào nhà, cậu còn thấy cha mình khàng khác, không có hăm hở như trước đây, còn nhớ lúc hợp phụ huynh những năm cấp ba, cha cậu thế mà là người trẻ tuổi thành công nhất ở đó đấy. Hôm nay thấy ông già đi nhiều, cậu thăm nghĩ, mới bốn năm thôi mà, sao có thể già đi nhanh như vậy.

Thư Hạ bĩu môi “Nhà mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không phải con vẫn luôn hỏi cha, sao cha không cho con về sao? Hai năm đầu đúng là vì tức giận, không muốn cho con với tên nhóc Tần Tiêu kia gặp nhau.” Thư Diệu Chi vỗ vỗ Thư Hạ “Nhưng sau này, thì là do công ty xảy ra chuyện.”

“Con biết, có mấy tháng không có tiền sinh hoạt.”

“Haiz, đoạn thời gian đó, quá khó khăn.” Thư Diệu Chi xấu hổ “Không phải cố ý không cho con tiền sinh hoạt, mà là thật sự không có tiền. Thế nào? Làm sao con sống qua được đoạn thời gian đó?”

Thư Hạ đảo mắt sang chỗ khác, giống như dối “Không biết, không nhớ rõ.”

“Công ty không ổn, nhà chúng ta cũng suy sụp, thiếu tiền, mẹ con lại có khúc mắc, cho nên chúng ta liền ly hôn, để mẹ con quay về bên bà ngoại.”

Thư Hạ sững sốt, hai mắt lại hồng hồng “Sao hai người không nói với con chuyện này?”

“Con ở nước ngoài một mình, sao dám nói với con chứ?”

Thư Hạ khó chịu, dụi dụi mắt “Vậy căn nhà chúng ta ở trước đây bán rồi sao? Sau đó cha mới dọn đến đây?”

“Ừm, nhờ có Tiểu Thích đó, lúc công ty mới xảy ra chuyện, cha có đến nhờ ông bà, nhưng không nhờ được, cây đổ thì bầy khỉ tan, không ai chịu giúp cha cả, chỉ có Tiểu Thích là chủ động tìm đến cửa, nói nó là bạn con, là bạn tốt, giúp nhà chúng ta một tay, ngay cả cái nhà này cũng là nhờ nó giúp, người ta mới chịu bán cho chúng ta, nếu không cha con đã không chốn nương thân rồi. Con nói xem, cha nhìn con cá, mời người ta ăn bữa cơm đã là gì?” Thư Diệu Chi lại vỗ chân Thư Hạ, dùng lực khiến Thư Hạ đau đến la lên oai oái “Tự con ngẫm lại đi, bạn bè hiểu nhầm nhau là chuyện bình thường, nhưng Tiểu Thích đối tốt với nhà chúng ta thật sự không còn gì để nói nữa rồi, con coi thái độ này của con, có đúng hay không hả.”

“Cái đó đâu có giống.”

Thư Hạ thở không ra hơi, thanh âm phản bác rất nhỏ.

Thư Diệu Chi đứng dậy “Ra ăn cơm, con không đói cha đói.”

“Ăn chứ! Đã đói, tức xong lại càng đói!”

Thư Hạ lại đứng dậy đi ăn cơm, thế nhưng bát canh cá kia, cậu vẫn không thêm động.

4. Chương 4

Bị Lạc Thụy nói trúng rồi! Thư Hạ không ngủ được, lật qua lật lại trong đêm. Cậu phục mình gần chết, đêm qua thì ngồi máy bay về nước, cả ngày nay thì ở ngoài xem phim đi dạo, vậy mà tối nay tinh thần vẫn hưng phấn rộn ràng.

Lúc Tiêu Dĩ Quyết tan làm quay về, thấy Lạc Thụy đang ngồi trên sofa vừa ăn dưa hấu vừa xem ti vi. Tiêu Dĩ Quyết nói lỏng cà vạt, tiến lên hôn trán Lạc Thụy “Sao còn chưa ngủ?”

“Anh chưa về em chưa ngủ được.” Lạc Thụy giơ ra một miếng dưa hấu “Ăn không, để lại cho anh chỗ ở giữa đó, thấy em thương anh không.”

Tiêu Dĩ Quyết xoa đầu cậu, ăn xong dưa hấu liền giục cậu đi ngủ, Lạc Thụy vừa đồng ý, Thư Hạ liền gọi tới, Tiêu Dĩ Quyết hỏi “Ai vậy?”

“Thư Hạ.” Lạc Thụy hươ hươ cái điện thoại với Tiêu Dĩ Quyết, sau đó nhận điện “Sao thế?”

Thư Hạ rầm rì nửa ngày cũng chưa nói vào chuyện chính, Tiêu Dĩ Quyết nhìn Lạc Thụy chỉ chỉ đồng hồ đeo tay, khiến Lạc Thụy không vui “Cậu nói mau đi, chú Tiểu giục tôi đi ngủ rồi!”

“Mới có mười hai giờ, cuộc sống tươi đẹp ban đêm vừa mới bắt đầu mà, vội vã đi ngủ sớm thế làm gì chứ?” Thư Hạ không vừa ý “Cậu đưa máy cho Tiêu Dĩ Quyết, tôi dạy dỗ anh ta cho.”

“Ấu trĩ, cậu rốt cuộc có chuyện gì hả, tôi buồn ngủ muốn chết rồi, cậu không nói tôi cúp máy đây, mai tôi còn phải đi làm.”

“Ý ý ý đừng cúp.” Thư Hạ khoanh một chân lại, nghẹn ngào nói “Hôm nay, cái đó, Thích Phỉ Nhiên đến nhà tôi.”

“Thích Phỉ Nhiên? Anh ta đến nhà cậu làm gì?”

rồi, cậu là gia đình chỉ còn cha thôi, phải hiểu chuyện, phải giúp cha làm việc nhà nhiều hơn, về nhà ăn sáng xong sẽ đợi một lúc lại ra ngoài mua đồ ăn.

Thế nhưng suy nghĩ này chẳng duy trì được lâu, xếp hàng lại xếp hàng, Thư Hạ nóng đến mức muốn mắng cha cậu sao lại đặt cho cậu cái tên Thư Hạ này chứ, mùa hè có chỗ nào thoải mái? Cậu rất ghét mùa hè!!

[Thư Hạ: Thư của thư thái, thoải mái, Hạ của mùa hè.]

Không mua thức ăn, không mua quần, ăn bánh bao vậy, cần cù tiết kiệm là truyền thống đạo đức cao đẹp của dân tộc Trung Hoa!

Thư Hạ thuyết phục chính mình, sau khi về nhà thì thấy cha mình mới dậy. Cậu ngồi cạnh bàn chậm rãi ăn đồ ăn sáng “Cha, giờ cha còn đi làm không?”

Thư Diệu Chi đánh răng xong ngồi xuống “Còn, Tiểu Thích giới thiệu cho cha một công việc, cách đây rất gần.”

Thư Hạ thiếu chút nữa bị nghẹn bánh bao, hôm qua cậu còn nói gì ấy nhỉ? Nói anh ta giúp nhà chúng ta tí việc mà thành thần thánh rồi sao? Giờ nghĩ lại, hình như không phải, không phải thần thánh nữa mà là phật sống luôn rồi!!

“Hối hận hôm qua đối với Tiểu Thích như thế?” Thư Diệu Chi dùng đũa chỉ vào cậu, Thư Hạ liền gạt đi “Cha đừng có dùng đũa chỉ vào người khác, không lịch sự!”

Thư Diệu Chi ha ha cười, Thư Hạ nhận ra cha cậu lúc này giống y như một ông già bình thường, nhịn không được mà thở dài một hơi.

Chả ngẫu chút nào.

Cậu thở dài khiến Thư Diệu Chi suy sụp “Có phải cha rất vô dụng không?”

Thư Hạ lầm bầm “Cha vô dụng chỗ nào, cha tổng con ra nước ngoài, vất vả lắm con mới mua được vé máy bay về nước, vậy mà còn chưa xuống đến nơi đã bị tổng lại lên máy bay, cha còn chưa tung chiêu đâu, cha nhịn tốt lắm.”

“Lầm bà lầm bầm, chả có tí đàn ông nào!” Thư Diệu Chi tức giận mắng cậu.

Thư Hạ liếc mắt “Vậy đồng chí Thư vô cùng đàn ông, con muốn hỏi cha, chúng ta hiện giờ thiếu Thích Phi Nhiên bao nhiêu tiền?”

Thư Diệu Chi nhỏ giọng nói ra một con số.

Thư Hạ giả bộ ngất xỉu, sau đó cao giọng nói “Nhiều thế! Con có trả cả đời cũng không trả hết nổi! Cha bán thẳng con cho anh ta đi!”

“Uây, đồng chí nhỏ đừng có kích động như vậy!” Thư Diệu Chi an ủi cậu “Cha con bây giờ là đang hành quân lặng lẽ thôi, nghỉ ngơi thôi, sớm muộn gì cha cũng sẽ chinh đồn lại được non sông.”

Cha cậu giờ còn biết nói đùa, Thư Hạ phục luôn “Cha ăn nhanh đi rồi còn đi làm, lúc làm việc thì biểu hiện thật tốt, làm một người cha ưu tú gương mẫu, đừng để con trai thất vọng, nhé!”

Thư Diệu Chi uống sữa đậu nành, giả vờ vô tình hỏi “Con với tên nhóc Tần Tiêu kia...”

Thư Hạ không thêm ngắt đầu “Cắt đứt lâu rồi, sạch sẽ.”

Thư Diệu Chi không nói nữa, Thư Hạ cũng không dám ngắt đầu lên, đề tài này đúng là đóng băng không khí nhanh thật. Đừng thấy cha cậu bây giờ đang ngồi nói đùa với cậu, thật ra ba năm trước, lúc ông biết cậu với Tần Tiêu ở cạnh nhau, cái sự tức giận đó giống như trăm quân nổi dậy vậy, khiến cho Thư Hạ mỗi lần nhớ lại đều thấy hãi.

Chờ cha cậu đi làm rồi, Thư Hạ mới về phòng lên mạng, điền sơ yếu lý lịch, giờ cậu là người vác trên vai số nợ khổng lồ rồi, không thể cà lơ phát phơ ngồi ăn chờ chết như trước đây nữa!

Đến trưa, sau khi đã gửi đi khoảng hơn mười bản sơ yếu, Thư Hạ cảm thấy dù gì mình cũng là nhân tài du học quay về, chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Thư Hạ xuống cửa hàng dưới nhà tùy tiện ăn một chút lót dạ cho bữa trưa, lúc đang chuẩn bị quay về tiếp tục phần đầu thì nhận được tin nhắn Lạc Thụy gửi tới hỏi hôm nay thế nào.

Thư Hạ nhắn lại: Tinh thần cực kì tốt, ăn gì cũng thấy ngon.

Lạc Thụy không nhắn nữa.

Thư Hạ lại nhắn: Thế nhưng nếu như Lạc Thụy mời khách, tâm trạng sẽ càng tốt hơn.

Lạc Thụy bên kia đang bận muốn chết nhưng vẫn phải rút chút thời gian đi quan tâm gửi tin nhắn hỏi han cậu, vậy mà Thư Hạ lại bĩ ỉu như vậy. Lạc Thụy quả quyết từ chối: Hôm nay không được nhé.

Thư Hạ: Tell me why? (đau khổ đến nôn mửa)

Lạc Thụy: Hôm nay sinh nhật chú Tiểu, mời mấy người bạn cùng nhau ăn cơm rồi.

Thư Hạ: Sinh nhật chú Tiểu, vì sao cậu không mời tôi??

Lạc Thụy nhìn Tần Tiêu đang bận rộn bên ngoài: Đầu tiên là do không biết cậu sẽ về, sau là do chú Tiểu với Tần Tiêu quan hệ tốt lắm, mời anh ta rồi, giờ lại mở miệng bảo anh ta đừng đi thì ngại chết. Tôi nghĩ anh ta ở đó nhất định cậu sẽ không muốn đến, cho nên không mời.

Thư Hạ: Tôi vô cùng nguyện ý, ăn ở đâu?

Lạc Thụy quá quen tính cách Thư Hạ, thẳng thắn nói: Ở nhà thôi, sinh nhật đầu hai cuối cùng của chú Tiểu rồi, cậu phải hiểu chuyện chút đấy!

5. Chương 5

Thư Hạ biết Lạc Thụy lo lắng điều gì, Lạc Thụy sợ cậu vừa nhìn thấy Tần Tiêu sẽ không khống chế được mà xuất ra sức lực kinh hoàng, thế nhưng Lạc Thụy quá đề cao cậu rồi, cậu đâu có mạnh như vậy.

Thư Hạ thích làm âm ỉ, nhưng cậu vẫn biết phải âm ỉ với người để ý mình, yêu thương mình, giống như thời cấp ba, lúc Tần Tiêu chọc giận cậu, cậu sẽ tức đến ba ngày ba đêm không thèm để ý anh. Tuy nhiên bây giờ, Tần Tiêu đã không coi cậu ra gì, không để ý đến cậu, cậu sẽ không tự nhiên đi chuốc nhục vào mình.

Làm âm ỉ vốn là vì mong được anh quan tâm, nhưng giờ anh đã không như vậy, thì cậu còn âm ỉ cái gì đây?

Cậu muốn đi, cũng chỉ do nghĩ sinh nhật chắc rất vui, muốn đến góp phần. Ngoài ra, trong lòng cũng thật sự muốn nhìn thấy Tần Tiêu một chút.

Cậu với Tần Tiêu là trúc mã trong trúc mã, mẹ cậu với mẹ Tần Tiêu vốn là bạn thời đại học, rất thân nhau, lúc hai người kết hôn còn cố ý chọn cùng một khu chung cư, ở ngay sát cạnh nhà nhau, quan hệ hai bên cũng tốt.

Thư Hạ sinh muộn hơn Tần Tiêu hai năm, lúc cậu còn chấy dãi luôn miệng gọi anh Tiêu, Tần Tiêu đã một người lớn nhỏ, hai nhà không biết là quá yên tâm về con mình hay là quá vô tâm, phần lớn thời gian đều giao Thư Hạ cho Tần Tiêu trông nom. Tần Tiêu bị dạy thành một người vừa chín chắn vừa nghe lời, rất cứng chiều Thư Hạ, hai đứa trẻ cứ như hình với bóng mà ở bên nhau.

Sau này, lúc bắt đầu đi nhà trẻ, mỗi ngày lúc Tần Tiêu rời đi, Thư Hạ sẽ ở nhà vừa khóc vừa quấy. Cậu lúc nhỏ khó dỗ, cứ thế khóc tròn một ngày, cho đến tận khi Tần Tiêu về mới thôi. Không còn cách nào khác, Thư Diệu Chi chỉ đành dùng quan hệ sửa lại căn cước của Thư Hạ thành lớn hơn một tuổi, nhét Thư Hạ vào nhà trẻ cùng với Tần Tiêu.

Lúc ấy hàng xóm ai cũng nói, con nhà họ Thư nhất định là sinh nhằm giới tính rồi, lớn lên xinh đẹp như con gái, tính cách cũng như con gái, lại đặc biệt thích quần lấy con trai nhà họ Tần gọi anh Tiêu anh Tiêu. Thằng nhóc nhà họ Tần cũng rất khác người, rõ là đang ở độ tuổi nghịch ngợm, ghét nhất mấy đứa nhóc con cứ cả ngày bám sau đít mình không nhõ. Thế nhưng Tần Tiêu lại một chút xíu cũng không thế, luôn

luôn chăm sóc cho Thư Hạ rất chu đáo, khiến cho ngay cả mẹ Tần Tiêu cũng phải nói đùa “Hạ Hạ, gả cho Tần Tiêu làm vợ có được không?”

Thư Hạ mở to hai mắt, không chút do dự, giọng nói trong trẻo “Được ạ!”

Sau lại đi học tiểu học, trung học, mỗi năm khai giảng lại làm khổ Thư Diệu Chi một lần đi cửa sau, lo lót cho hai đứa được học chung một lớp. Mở ra cuốn album ảnh, từng trang từng trang đều nhét đầy ảnh hai người. Giống như cây leo quấn quýt không rời, nỗ lực vươn về một phía mà lớn lên, không chút cách xa.

Thư Hạ biết mình thích đàn ông là do tự mình tìm ra, còn Tần Tiêu phát hiện mình có thiên hướng thích đàn ông là do công lao của Thư Hạ. Thư Hạ có gì cũng nói với anh, cho nên liền nói với Tần Tiêu trước tiên, biểu hiện của Tần Tiêu không chút sợ hãi, nhưng trong lòng lại bất ổn, hoang mang. Sau cũng dần bình tĩnh lại, dù sao cũng đã mười sáu mười bảy tuổi, thái độ với Thư Hạ cũng chậm chậm thay đổi, thay đổi, thay đổi, cứ thế mà bề cong mình luôn.

Không nghĩ nữa, Thư Hạ nghĩ, càng nghĩ lại càng khó chịu, quá khứ đã qua, làm người phải nhìn về phía trước mới được.

Cậu cố sức dốc lại tinh thần, hôm qua đến phòng làm việc kia thấy Tần Tiêu, lúc đầu đúng là không nhận rõ anh, bốn năm, có thể thay đổi rất nhiều thứ. Tần Tiêu cao hơn, cũng gầy hơn, nhưng thói quen thích kéo tay áo lên thì vẫn y như cũ. Lúc còn học cấp ba, trường học phát đồng phục là áo sơ mi dài tay màu trắng, tay áo dài đến mức có thể dùng để vung vẩy hát hí khúc luôn. Thư Hạ ỉu xiu, mỗi ngày tay áo đều dính đầy bụi, Tần Tiêu vừa mắng vừa xắn tay áo lên giúp cậu, gọn gàng sạch sẽ giống như anh, lộ ra một đoạn tay trắng trẻo, nhìn qua vừa nhẹ nhàng vừa thoải mái.

Thư Hạ lúc ấy không hiểu vì sao mọi người đều gọi Tần Tiêu là hotboy, bởi vì dù Tần Tiêu có đẹp, cũng không thể đẹp đến mức ấy. Giờ nghĩ lại, đúng là một người sạch sẽ sáng sủa, khí chất thư sinh giống như anh, đứng giữa một đám con trai cấp ba râu ria hèn mọn, thật sự rất nổi bật, hoàn toàn xứng đáng với cái danh xưng hotboy này.

Lại bắt đầu nhớ rồi, Thư Hạ đập đầu mình một cái, cúi đầu nhìn nhìn, phát hiện mình đã vô thức xắn tay áo lên từ lúc nào.

Thời gian mấy chục năm, mang lại cho Thư Hạ, không chỉ là một tình yêu ngây ngô say đắm, mà còn là thói quen khắc sâu tận xương tủy. Tư thế bước đi, câu cửa miệng, nhân vật hoạt hình, cửa tiệm trà sữa, tất cả đều khiến cậu tồn tại giống như một người khác.

Quá khứ phải để quá khứ qua đi!

Thế nhưng trước mắt chưa qua được!

Thư Hạ ra ngoài ngồi tàu điện, mua cho Tiêu Dĩ Quyết một cái bánh gato, lúc ngang qua cửa hàng bán hoa còn định mua cho anh một bó hoa cẩm chướng, thế nhưng nhanh chóng, khuôn mặt hung thần ác sát của Lạc Thụy nhảy ra khiến nó tan biến luôn.

Đúng sáu giờ tối, Thư Hạ gõ cửa nhà Lạc Thụy.

Lạc Thụy giống như canh cửa đợi một mình cậu, cậu vừa gõ, Lạc Thụy lập tức mở ra, hai người nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng đặc sắc.

Thư Hạ hỏi: “Thụy Nhi, cậu bị tiêu chảy à?”

Lạc Thụy lắc đầu, nhăn mặt “Sao gọi điện cho cậu, cậu không nghe?”

Thư Hạ móc điện thoại ra “À, để chế độ rung, không nghe thấy.”

Lạc Thụy quần quýt “Nói cho cậu biết chuyện này, nếu như cậu nghe xong không muốn mắng tôi cậu hãy vào.”

Thư Hạ đưa bánh gato cho cậu “Có gì thì nói đi, làm gì mà thần thần bí bí, sao, có phải Tần Tiêu đến rồi không?”

“Không chỉ thế đâu.” Lạc Thụy đau khổ “Đối tượng của anh ta cũng đến!”

Thư Hạ đưa tay lên ngực “Đau đến không thở được.” Sau đó đùa đùa “Đến thì đến, tôi cũng chẳng pk với cậu ta.”

Lạc Thụy hai tay ôm mặt, giọng nói bi thảm “Còn có... Thích Phỉ Nhiên cũng tới!”

Thư Hạ vẻ mặt vô cảm “Tôi không chỉ muốn mắng cậu, tôi còn muốn đánh cậu nữa! Sao cậu không chịu nói sớm?!”

Lạc Thụy nóng nảy “Không phải tại cậu không nghe máy sao! Anh ta vừa mới tới thôi! Hơn nữa tôi cũng không biết anh ta sẽ tới! Tiêu Dĩ Quyết, cái lão già kia thế mà rất thân với anh ta! Tôi cũng hoang mang vậy!”

Thư Hạ thở dài “Giờ tôi đi còn kịp không?”

Tiêu Dĩ Quyết bên kia đã sớm phát hiện tâm tình Lạc Thụy nặng nề, thấy cậu đi mở cửa mà mãi không về thì đoán chắc là Thư Hạ tới, liếc qua Thích Phỉ Nhiên đang ngồi trên ghế sofa yên lặng xem Đại Hùng Nhị Hùng (*) thì đi ra cửa. “Thư Hạ tới à, đứng ngoài làm gì thế, vào đi, đang đợi cậu đấy.”

[Đại Hùng Nhị Hùng: Tên một bộ phim hoạt hình Trung Quốc.]

Lạc Thụy nhỏ giọng “Xem ra là không kịp rồi!”

Thư Hạ cười cười hai tiếng, sau đó nắm tay, cẩn thận lễ phép nói “Chúc chú Tiểu sinh nhật vui vẻ, năm nào cũng như hôm nay, tuổi nào cũng như tuổi trẻ.”

“Cảm ơn cháu trai ngoan, vào đi.”

Lạc Thụy và Thư Hạ liếc nhau, hôm nay Tiêu Dĩ Quyết có vẻ vô cùng áp bức.

Thư Hạ không được tự nhiên bước vào, lúc đến phòng khách thấy Thích Phỉ Nhiên đang ngồi đó, cũng không buồn nhìn mình thì cảm thấy cả người khó chịu, quay lại nhìn vào phòng bếp lại thấy Tần Tiêu và người kia đang dựa sát vào nhau rửa hoa quả, thì thoảng phát ra tiếng cười.

Hai mặt giáp công, quả là nghĩ đã đau lòng!

Cậu ngồi xuống cái bàn bên cạnh, Lạc Thụy cầm trái cây đến ngồi cùng cậu, hai người nháy mắt liên tục, Tiêu Dĩ Quyết ở trong phòng ngủ gọi Lạc Thụy “Lạc Thụy, anh không tìm được áo len, em có biết ở đâu không?”

“Anh tìm áo len làm gì? Có mặc đến đâu?” Lạc Thụy vừa oán giận vừa đi vào trong phòng, ánh mắt của Thư Hạ cũng nhìn theo, không ngờ lúc nhìn đến ngã rẽ lại đối mặt với tầm mắt của Thích Phỉ Nhiên.

Thư Hạ đảo mắt, nhỏ giọng nói “Nhìn gì, nhìn nữa đập chết anh!”

Thích Phỉ Nhiên đứng dậy đi về phía Thư Hạ, Thư Hạ liền lo lắng, đây là sao, cậu vừa đòi một nhát đập chết anh ta, anh ta sẽ không thật sự ra tay với cậu chứ? Hay là còn thù vụ ăn cơm hôm qua? Nhìn cái chân dài kia bước qua, nhìn cái thân thể vô cùng rắn chắc kia bước qua, Thư Hạ thật sự là một chút cũng không sợ!

“Tôi nói cho anh biết, chỉ có học sinh tiểu học mới đánh người thôi!” Thích Phỉ Nhiên đi đến trước mặt cậu, Thư Hạ làm ra tư thế một quyền Vịnh Xuân “Đều là người lớn rồi, lịch sự một chút đi.”

Thích Phỉ Nhiên không để ý đến cậu, đưa tay nhặt một quả dâu tây, sau đó lại ngồi xuống xem Đại Hùng Nhị Hùng.

???

Thư Hạ hoang mang, xấu hổ nhét thẳng dâu tây vào miệng.

Quá ấu trĩ rồi! Ấu trĩ đến không còn giống người nữa rồi!

6. Chương 6

Lạc Thụy tìm mãi mà không thấy áo len, Tiêu Dĩ Quyết bưng chén trà ở cạnh nhìn cậu, Lạc Thụy nhướn mày “Có phải anh nhớ nhầm không, anh làm gì có cái áo len màu xanh nào? Không tìm nữa không tìm nữa, cũng đâu có mặc ngay!”

“Vậy được, không tìm nữa.” Tiêu Dĩ Quyết nhanh chóng đồng ý, Lạc Thụy vẫy vẫy tay đi ra cửa, thấy Thư Hạ đỏ bừng cả mặt thì xoa nắn mặt cậu “Sao mặt cậu đỏ thế?”

“Nóng quá, tôi sắp chín rồi.” Thư Hạ chỉ chỉ đĩa trái cây “Hết rồi, cậu cho thêm chút đi.”

“Một mình cậu ăn hả?” Lạc Thụy ngạc nhiên, cả một cái đĩa dâu tây đầy ụ của cậu “Còn muốn ăn? Lát nữa ăn tiệc nướng ngoài sân thì cậu ăn kiểu gì?”

“Tôi dùng một cái dĩa dày khác để ăn hoa quả mà! Cậu tin tôi đi.” Thư Hạ rung đùi, cũng không biết là đang vênh vào cái gì “Lúc nào ăn đồ nướng? Tôi cũng muốn chơi!”

“Sắp rồi, đồng nghiệp anh ấy đến gần đủ rồi.”

Một đám người đi ra sân, Thư Hạ quay lại trong nhà lấy nước, vừa hay nhìn thấy Tần Tiêu và đối tượng của anh đi ra, ngốc nghếch đứng tránh sang bên cạnh, giống như cổ ý nhường đường, đầu lại cúi thấp như một đứa trẻ phạm lỗi, không còn sự đắc ý vênh vào của một lúc trước. Tần Tiêu không chào hỏi với cậu, nhưng người cạnh anh lại nhìn chăm chăm Thư Hạ mấy lần.

Chờ người đi rồi, Thư Hạ mới len lén nhìn về phía bọn họ.

Cậu vừa lén nhìn, vừa so sánh. Người kia cao hơn cậu, nhìn qua, bóng lưng hai người rất hợp nhau.

Thư Hạ chớp chớp mắt, lại đi ra.

Lạc Thụy giờ xiên nướng vẫy cậu “Thư Hạ, mau tới đây! Cái này vui lắm!”

Tiêu Dĩ Quyết ở cạnh máng cậu “Em cẩn thận không bỏng bây giờ! Đừng giơ cái đầu nhọn kia về phía mình! Đừng có chưa chín đã ăn!”

Lạc Thụy ngại anh phiền, không buồn để ý anh, hai tay cầm xiên nướng ngoáy mông với Thư Hạ, Tiêu Dĩ Quyết đỡ trán “Em vui là được!”

Thư Hạ chạy đến cạnh Lạc Thụy “Cho tôi mấy xiên đi, tôi cũng muốn nướng.”

Lạc Thụy đưa cho cậu hai cái cánh gà “Cậu biết nướng sao?”

“Nói đùa!” Thư Hạ vẻ mặt khó tin “Tôi không nói với cậu lúc tôi ở nước ngoài, cái ông bạn Hàn Quốc của tôi chuyên lôi kéo tôi đi nướng đồ với anh ta à? Sao tôi lại không biết đây?”

Lạc Thụy cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó vui vẻ “Ha ha ha ha ha nhớ rồi, sau đó bác gái Nhật Bản ở cạnh suốt ngày đòi báo công an bắt các cậu!”

“... Đây là thù dân tộc, hết cách rồi!”

“Hai người nướng cẩn thận chút đi, bị hai người nướng hỏng hết thì còn ăn gì nữa hả?” Tiêu Dĩ Quyết nhìn không nổi nữa, xắn tay áo ra trận, hai người đứng cạnh anh, giống như học sinh bị phạt nhìn anh nướng đồ. Cuối cùng cũng có xiên ăn được, nhưng lại bị đồng nghiệp của anh lấy đi mất, Thư Hạ cướp mãi mới cướp được hai cái cánh gà, đang định chia cho Lạc Thụy một cái thì đối tượng của Tần Tiêu đi tới.

Người nọ tùm tùm cười, hỏi “Có gì ăn được không?”

Thư Hạ nhìn cánh gà trên tay một chút, lại nhìn cái đồng bên cạnh không biết bị cậu với Lạc Thụy nướng thành dạng gì, yên lặng đưa ra “Chỉ còn cái này thôi, lát cậu quay lại nhé.”

“Cảm ơn.”

Lạc Thụy chờ người đi khỏi, mới tấm tắc khen “Tôi còn tưởng cậu sẽ đưa cái đồng này cho cậu ta.”

“Tôi xấu xa vậy hả?” Thư Hạ nhỏ giọng lầm bầm, sau đó nhìn về phía Tần Tiêu bĩu môi “Cậu ta tên gì?”

“Lục Nghiêu.”

“Ồ.”

“Thật ra con người cậu ta tốt lắm, tôi có ăn cơm với cậu ta mấy lần rồi.”

Thư Hạ lại ồ một tiếng “Trước đây tôi hỏi cậu, sao Tần Tiêu không quan tâm tôi, cậu còn giấu tôi.”

“Anh ta không cho nói, một mình cậu ở nước ngoài, không dễ gì, sợ cậu buồn.”

Thư Hạ nghĩ, sao lại giống y như cha mình vậy? Đều vì sợ cậu buồn mới gạt cậu, nhưng có tác dụng không? Giờ biết rồi cũng đâu có dễ chịu, một người hai người, đều là giả vờ hết!

“Dù sao thì Lục Nghiêu cũng rất tốt, cậu ta còn chưa biết chuyện của cậu với Tần Tiêu đâu, cậu có muốn dẫn vật cũng đi mà dẫn vật Tần Tiêu, đừng dẫn vật người ta.”

Thư Hạ không lên tiếng, Lạc Thụy chạy đến cạnh Tiêu Dĩ Quyết đòi ăn, Thư Hạ nhìn người xung quanh không tụ lại thành một nhóm nhỏ thì cũng là tình nhân với nhau, chỉ lẻ ra một mình cậu, vô cùng thê lương.

À, trừ cậu ra còn một người cũng cô đơn khác đang ngồi ở trên ghế phía xa xa, khuôn mặt ra vẻ vật sống chơ vơ khiến cho mấy em gái bên cạnh hoảng sợ.

Tiêu Dĩ Quyết đột nhiên bắt chuyện với Thư Hạ “Thư Hạ, cậu đem mấy cái này cho Thích Phỉ Nhiên giúp tôi với.”

Lạc Thụy xấu hổ xung phong nhận việc “Em mang qua giúp anh.”

“Em vào trong tủ lạnh lấy ít đồ đến đây đi, anh sợ chỗ này không đủ.”

Lạc Thụy vui vẻ nhận lời, xoay người đi vào trong nhà, Thư Hạ không còn cách nào, tiến lên nhận lấy xiên nướng “Đúng là kiêu căng, nướng xong cho anh ta rồi còn phải mang đến cho anh ta! Có cần tôi dứt anh ta ăn luôn không!”

Cậu đặt đồ xuống trước mặt Thích Phỉ Nhiên “Này!”

Thích Phỉ Nhiên khó hiểu ngẩng lên nhìn cậu, không nhận lấy, Thư Hạ bĩu môi “Không phải tôi nướng, yên tâm, không hạ độc đâu.”

Thích Phỉ Nhiên nghe cậu nói thế thì nhú mày “Cảm ơn.”

Thư Hạ nhỏ giọng đáp “Không có gì!”

Cái tên này ỷ vào mình đẹp trai còn nhún mày! Nếu không phải cậu đã hiểu rõ tính tình anh ta từ sớm, nhất định sẽ bị vẻ ngoài của anh ta mê hoặc! Đúng là vẻ đẹp giết người mà!

Thư Hạ lầu bầu đi tìm Lạc Thụy, nhưng thấy Lạc Thụy bình thường nhe nanh múa vuốt như một con mèo lúc này lại ngoan ngoãn xoay quanh Tiêu Dĩ Quyết đòi ăn thịt, cậu lại buồn bực không qua nữa.

Ngồi xuống một chiếc bàn cạnh đó, không biết ai đặt mấy miếng bánh gato phía trên, Thư Hạ nhìn xung quanh, có vẻ như nó không chủ, liền yên tâm đánh chén, một lát đã không còn lại bao nhiêu.

“Cái đó, bánh gato...”

Thư Hạ sững sốt quay đầu nhìn người nói chuyện, xong, cậu chỉ muốn chôn mình vào bánh gato chết luôn cho xong.

“Ngại quá, tôi không biết đây là của cậu, tôi thấy không có ai, lại hơi đói, tôi đi lấy cho cậu miếng khác.”

“À, không sao đâu.” Lục Nghiêu gãi cằm hỏi “Ăn ngon không?”

Thư Hạ rầu rĩ gạt đầu, nhìn thoáng qua Tần Tiêu, trên mặt anh không lộ ra biểu cảm gì, nhưng Thư Hạ lại cảm thấy như mình bị ghét bỏ, nhìn Tần Tiêu xin lỗi một tiếng, Tần Tiêu nhìn sang hướng khác, Thư Hạ hiểu anh, liền nhịn không được. Cậu đứng lên, nhỏ giọng nói “Lát tôi lấy cho cậu một miếng.”

“Không cần nữa!”

Thư Hạ nhìn Tần Tiêu.

“Anh đi lấy giúp em.” Tần Tiêu nói với Lục Nghiêu, Lục Nghiêu cười như một đứa trẻ “Được, em muốn nhiều kem.”

“Trẻ con.” Tần Tiêu nhỏ giọng, mỉm cười.

Thư Hạ đứng cạnh, ngại ngùng cười với Lục Nghiêu, sau đó nhếch miệng đi tới cạnh Lạc Thụy “Thụy Nhi, tôi muốn đi mua chút đồ uống.”

“Mua gì chứ, trong tủ lạnh có đầy, vào mà lấy.” Lạc Thụy lật lật một xiên nướng, đút cho cậu “Ăn ngon không?”

Thư Hạ cắn một miếng “Không.”

“Cái rắm!” Lạc Thụy không tin nhìn cậu, tự mình cắn một miếng “Ngon mà!”

Lại đưa cho Tiêu Dĩ Quyết “Chú Tiểu, ăn thử đi.”

Tiêu Dĩ Quyết chau mày cắn một miếng “Cũng được.”

Một người xoi mói như Tiêu Dĩ Quyết còn nói được thì nhất định là ngon rồi, Lạc Thụy vênh váo, định mắng trình thưởng thức của Thư Hạ kém cỏi liền phát hiện người đã chạy ra đến cửa, Lạc Thụy đoán cậu đi mua đồ uống, không để ý nữa.

Thư Hạ vừa ra khỏi cửa liền hỏn hển thở, sau đó thì dụi mắt, mắt bị cậu dụi đến phát đau, tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ.

Gì chứ!

Sớm biết sẽ thế này thì không tới, không tới sẽ không thấy.

Tự mình làm tội mình!

Cậu đi bộ bên ngoài, nơi này nói hẻo lánh không hẻo lánh, nói sầm uất cũng không sầm uất, mấy tiệm tạp hóa mở ra cũng không nhộn nhịp.

Thư Hạ mua một lon Coca, móc ra hai xu còn lại trên người, bên cạnh liền có một cánh tay thò tới lấy một bao thuốc, giọng nói trầm thấp theo khuôn khổ quý tộc ngày xưa “Bao nhiêu tiền?”

Thư Hạ liếc mắt nhìn, giật móc kéo, bọt nước nhanh chóng trào ra.

“Sao anh cũng ra đây?”

Thích Phỉ Nhiên theo cậu ra đến cửa, thấy cậu hỏi mình thì lắc lắc bao thuốc trong tay.

Thư Hạ hai mắt hồng hồng, nghẹn giọng nói “Sao anh không nói sớm, tôi mua hộ anh.”

“Cậu đồng ý mua hộ tôi à?”

Thư Hạ thật thà trả lời “Không biết.”

Thích Phỉ Nhiên không nói chuyện, Thư Hạ lăm bầm hai tiếng “Vài năm không gặp, lớn rồi, còn biết hút thuốc.”

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu, trong mắt là một màu đen sâu thẳm “Cậu không biết sao? Trước đây còn trốn sau quầy quà vặt hút trộm mà?”

Thư Hạ đảo mắt “Tôi thấy mới mẻ thì hút chơi thôi.”

Đột nhiên Thư Hạ đảo mắt lại “Tôi còn thắc mắc sao lúc ấy lại bị chủ nhiệm bắt, có phải anh đi mách lẻo không?”

Thích Phỉ Nhiên không nói chuyện, trên dưới quét mắt nhìn cậu một lượt, ý là tôi không có trẻ con như vậy!

7. Chương 7

Thư Hạ tức giận kết thúc đề tài này, nhớ lại khoảng thời gian trước đây ở cạnh bạn bè, ở cạnh Thích Phỉ Nhiên chỉ toàn là cảnh tượng đánh nhau, cậu thật bội phục chính mình còn có thể bình tĩnh nói chuyện với anh ta. Lúc mới ra nước ngoài, Thư Hạ còn thăm nghĩ, nếu như có thể gặp lại Thích Phỉ Nhiên, cậu nhất định sẽ tổng vào mặt anh ta tám trăm quyền, tám trăm quyền!!

Nhưng mà... Mặc dù lần gặp lại nhau cậu không có đánh anh ta, thế nhưng cậu cũng thật sự không được lịch sự lắm...

Nghĩ đến lời đã nói với Thích Phỉ Nhiên, lại nghĩ đến việc mình nợ anh ta bao nhiêu tiền, Thư Hạ có chút chột dạ.

Cậu mở miệng định nói gì, Thích Phỉ Nhiên lại lên tiếng trước “Cậu có nóng không?”

Thư Hạ ngốc ngốc gật đầu “Nóng.”

Thích Phỉ Nhiên chỉ sang bên kia đường “Có cửa hàng bánh ngọt, vào trong ngồi một lát.” Nói xong tự mình đi qua đó, vô cùng nghiêm túc, khiến cho Thư Hạ cũng khó hiểu đi theo. Lúc hai người đối diện nhau ngồi xuống, cậu mới phát hiện có gì đó không đúng.

Cậu cứ mơ mơ màng màng mà làm theo đối phương! Kết quả lại theo Thích Phỉ Nhiên vào đây!

Thư Hạ đang đánh giá tình hình trước mắt trong đầu, Thích Phỉ Nhiên đã tự nhiên gọi mấy miếng bánh kem, chờ bánh được mang lên xong thì khoanh tay ngồi nhìn Thư Hạ.

Thư Hạ:????

“Không phải cậu thích ăn mấy thứ này sao?”

Thư Hạ khó hiểu, lẽ nào là mua cho cậu ư?

Cậu nửa tin nửa ngờ lờ một cái đến trước mặt, vừa ăn vừa nhìn về mặt Thích Phỉ Nhiên. Về mặt lạnh lùng của anh ta vừa đẹp trai, vừa khiến người khác sợ hãi.

Ở trong bầu không khí như vậy, Thư Hạ rất nhanh đã ăn xong ba miếng bánh nhỏ.

Thích Phỉ Nhiên không nhìn cậu mà lướt lướt màn hình điện thoại xem xét. Cuối cùng còn dư lại một cái, Thư Hạ khách khí nói với anh ta “Anh ăn đi, nếu không sẽ bị lạnh mất.”

Nói xong chỉ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, bánh kem mà lạnh cái gì chứ!

Cũng may Thích Phỉ Nhiên đang suy nghĩ công việc, nên thuận miệng nói một câu “Tôi không ăn ngọt.”

Vậy là anh ta cố ý mua cho mình ăn? Thư Hạ nhin không được đoán mò, quan hệ hai người không tốt, lẽ nào anh ta muốn đáp lễ mấy cái xiên nướng?

Ăn no thì IQ giảm, Thư Hạ không quan tâm nữa, ăn xong lau miệng “Về thôi.”

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu “Có phải cậu với Tần Tiêu... Chia tay rồi không?”

Câu hỏi này quá đột ngột, Thư Hạ nhất thời ngây ngẩn cả người, về mặt cũng nhảy mắt thay đổi, mắt mát, oan ức, đều in lại rõ ràng trong mắt Thích Phỉ Nhiên, không thể giả như không để ý.

Cũng tại anh, Thư Hạ nói thầm “Tôi về đây, đến lúc ăn bánh sinh nhật rồi.”

Cậu xoa xoa bụng, lẩm bẩm “Mặc dù tôi đã ăn nhiều đến không ăn nổi nữa rồi, nhưng vẫn có thể nhin xuống, ăn thêm bánh sinh nhật chắc không sao đâu, ý nghĩa khác nhau mà.”

Thích Phỉ Nhiên đứng dậy, Thư Hạ cảm thấy luống cuống, đi cùng Thích Phỉ Nhiên thật khó chịu, thế nhưng có vẻ như Thích Phỉ Nhiên rất bận, cả đường luôn gọi điện thoại bàn chuyện, khiến cho Thư Hạ cũng từ từ thả lỏng, vừa đi về phía nhà Lạc Thụy, vừa đá đá mấy hòn đá bên đường chơi đùa. Có khi sẽ nhân lúc Thích Phỉ Nhiên không để ý, sẽ đá mấy viên về bên anh xả giận, báo thù vụ bị bóng rổ đập.

Hết giận, Thư Hạ lại thở dài, đúng là không có tương lai!

Nhìn lại, Lạc Thụy và Tiêu Dĩ Quyết có gia đình hạnh phúc, Tần Tiêu có người yêu mới, đến cả Thích Phỉ Nhiên cũng có sự nghiệp thành công...

Còn mình... lại chẳng có gì hết!

Lúc cậu và Thích Phỉ Nhiên cùng nhau bước vào, Lạc Thụy há miệng nhìn cậu, chờ Thư Hạ đến trước mặt mới hỏi “Sao cậu với anh ta lại ở cùng nhau?”

Thư Hạ lơ đãng “Tôi đi mua đồ uống, anh ta đi mua thuốc.”

“Cậu không chửi anh ta chứ?”

Thư Hạ hừ một tiếng “Sao tôi trong mắt cậu lại là hình tượng xấu xa như thế, tôi cũng đâu có phải người điên đâu mà không đứng đi đánh chửi người khác?”

“Cậu còn không phải một tên điên à?”

Thư Hạ không vui “Cậu đừng có nhìn tôi như trước nữa, cải cách bao nhiêu năm rồi, tôi không còn là một thằng học sinh cấp ba suốt ngày chỉ biết cãi cọ nữa đâu, giờ tôi là trụ cột xã hội rồi, là nhân tài du học về rồi.”

“Vậy con rùa biển này, cậu tìm được việc chưa?” Lạc Thụy đưa một xiên thịt cho Thư Hạ, Thư Hạ xua tay “Thôi, ăn no rồi. Việc còn đang tìm, không vội.”

Lạc Thụy nhún vai, bảo Thư Hạ đứng sang một bên chơi đùa, cậu là chủ, cậu còn phải tiếp khách.

Thư Hạ len lén đi đến cạnh Tiêu Dĩ Quyết “Chú Tiểu, lát nữa tôi nói cho anh một bí mật của Lạc Thụy.”

Tiêu Dĩ Quyết hứng thú “Được, tôi chờ.”

Thịt nướng gần hết, Lạc Thụy bê một chiếc bánh sinh nhật to đi ra. Chuyện của cậu và Tiêu Dĩ Quyết, người ở đây đều biết, cho nên không cần phải che che giấu giấu cái gì. Bánh sinh nhật là do Lạc Thụy thiết kế, rất công phu, hoa hồng dày đến vài tầng, Thư Hạ rảnh rỗi đứng đếm số hoa, đếm đến hai mắt hoa cả lên, bị Lạc Thụy đuổi sang bên cạnh.

Sau đó, mọi người hát chúc mừng sinh nhật, Tiêu Dĩ Quyết ước nguyện, xong xuôi liền vui vẻ chơi đùa. Thư Hạ chơi cùng bọn họ, còn uống chút rượu, đỏ mặt khúc khích cười, trong mắt ánh lên ngọn lửa nhỏ, sáng đến mức khiến người ta khó dời mắt.

Cậu kiên trì không uống say, nhưng nói thì dễ mà làm thì khó. Lạc Thụy vốn định để Thư Hạ ngủ lại, vậy mà Thư Hạ uống say lại cứ như một con thỏ nhảy nhót khắp nơi đòi về nhà, kéo cũng không kéo được. Cậu và Tiêu Dĩ Quyết đều đã uống rượu, không lái xe được, trời lại tối không tiện gọi xe, Lạc Thụy đau đầu “Ai có thể vác cái đồ chơi này đi không!”

Tần Tiêu liếm môi, tiến lên mấy bước, nắm lấy tay Thư Hạ, Thư Hạ không làm khó anh, vâng lời đứng yên bên cạnh Tần Tiêu. Lạc Thụy nhìn mà ngây người, sau đó thở dài, chỉ có Tần Tiêu mới trị được cậu ta “Nếu không anh giúp tôi đưa cậu ta về đi?”

“Tôi đưa cho.” Thích Phỉ Nhiên sải bước tới “Tôi biết nhà cậu ta ở đâu.”

Lạc Thụy nghĩ thấy đúng, nhưng lại sợ Thư Hạ tách Tần Tiêu ra sẽ lại phát điên, do dự không mở miệng. Thích Phỉ Nhiên trực tiếp ôm lấy Thư Hạ, không ngờ Thư Hạ liếc mắt một cái, lại tỏ ra sợ hãi, ngoan đến khó tin.

Thì ra tên này chỉ biết dẫn vật mình thôi!

Lạc Thụy xua tay “Vác đi đi! Nhanh vác đi đi!”

Tần Tiêu không nói gì, buông tay liền xoay người đi mất, Thư Hạ ở trong vòng tay Thích Phỉ Nhiên vô cùng nghe lời, ngoan ngoãn để người vác ra ngoài. Lạc Thụy nhìn bóng lưng bọn họ chắc lưỡi “Sao em cảm thấy có gì là lạ nhỉ.”

Tiêu Dĩ Quyết vuốt lại tóc cho Lạc Thụy “Nhanh đi tắm đi, cả người toàn mùi khói, Thụy Bảo.”

Lạc Thụy khịt mũi “Có mùi sao?... Khoan đã, anh vừa gọi em là gì???”

Tiêu Dĩ Quyết vô cùng hài lòng “Lạc Thụy Bảo, cái tên này dễ thương mà, sao lại sửa?”

Lạc Thụy phát điên! Lúc cấp hai cậu đã sửa tên, do cảm thấy cái tên này quá quê mùa, nên sống chết quần lấy cha mình đòi sửa lại. Bạn cấp hai còn liên lạc đến tận bây giờ chỉ còn có một mình Thư Hạ. Hừ, cái lịch sử đen tối đến chính mình còn sắp quên mất này, thế mà lại bị tên nhãi con đó đào lên!

“Thích Phỉ Nhiên đi chưa? Giờ gọi lại còn kịp không? Em muốn bám vằm Thư Hạ!!!”

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuông điện thoại vang lên, Thích Phỉ Nhiên nghe máy, là mẹ anh gọi tới, hỏi tại sao anh không ở nhà. Thích Phỉ Nhiên nói mình ăn cơm ở ngoài cùng đồng nghiệp, một lát mới về, mẹ anh liền liên miên cần nhần không dứt, nói cha anh bị bệnh đang nằm trong viện, lúc nào rảnh thì vào thăm. Thích Phỉ Nhiên không nói chuyện, chỉ hỏi mẹ anh là cát mèo của Niên Niên đã đổi chưa, nhanh chóng chuyển chủ đề lên con mèo, không nói đến cha anh nữa.

Cúp máy xong, Thích Phỉ Nhiên nhìn thoáng qua Thư Hạ giống như một con mèo ướt lông ngồi ở ghế phó lái. Thư Hạ trừng to mắt nhìn theo anh, Thích Phỉ Nhiên hơi giật mình, sau thấy cậu mãi không chớp mắt, mới vươn tay hươ hươ trước mặt cậu “Còn say?”

Thư Hạ gạt tay anh “Hươ cái gì mà hươ, chóng mặt.”

Tất nhiên là không có tỉnh rồi, toàn mùi rượu. Thích Phỉ Nhiên nhíu mày, hạ kính xe xuống.

“Thích Phỉ Nhiên, anh uống trộm sữa của tôi!”

Thích Phỉ Nhiên nhíu mày chặt hơn.

Thư Hạ vỗ đùi, vô cùng đau đớn “Nếu không sao anh lại cao như thế, còn tôi thì không cao nổi!”

“Cậu uống bao nhiêu rượu?”

Thư Hạ giương mặt lên, dựng thẳng một ngón tay “Tôi không nói cho anh biết đấy!”

Tửu lượng thế nào mà say thành thế này.

“Nhóc con, còn không để ý tôi?” Thư Hạ dùng ngón tay kia chọc chọc lên mặt Thích Phỉ Nhiên “Có phải anh cảm thấy mình rất ngầu, lớn lên rất đẹp trai cho nên kiêu ngạo không?”

Thích Phỉ Nhiên nắm tay cậu không cho lộn xộn, Thư Hạ không đợi được đáp án của anh đã nhăn nhó nói “Sao anh không dám thừa nhận chứ? Anh lớn lên vốn đẹp trai mà, đồ dối trá!”

Thích Phỉ Nhiên không biết nên vui hay nên buồn, nhìn thoáng qua Thư Hạ, thản nhiên nói “Nghịch ngợm!”

“Anh nói đi anh nói đi, bình thường anh bắt nạt tôi còn chưa tính, sao anh lại còn đi mách lẻo chứ, thật thất đức!” Thư Hạ quyết miệng, đột nhiên ầm ỨC không chịu được “Anh biết tôi ở Anh khổ như thế nào không? Anh biết tôi nhớ nhà nhưng không về được, tết năm nào cũng đón tết một mình, cô đơn nhiều lắm không? Lúc ấy tôi còn chưa đủ mười bảy tuổi nữa.”

Thích Phỉ Nhiên hơi nắm chặt tay cậu.

“Anh có biết, trong lòng rõ ràng biết mình sắp mất đi một người nhưng lại chẳng làm được gì cả, là cảm nhận như thế nào không?” Thư Hạ vừa khóc vừa nói “Sao anh lại xuất hiện, sao lại giúp nhà tôi, tôi bây giờ, rất muốn ghét anh hơn mà không ghét được, tôi mệt muốn chết rồi!”

Gập đèn đỏ, Thích Phỉ Nhiên đạp phanh, Thư Hạ theo quán tính lao về trước. Thích Phỉ Nhiên nhanh tay đỡ lấy cậu, Thư Hạ mềm mại úp sấp lên ngực anh, còn đang say nên thu lại móng vuốt sắc bén của mèo con, mấy câu trách móc cũng không làm tổn thương được người khác, nhưng khiến lòng gợn sóng.

Vẫn thế, vẫn biết cách quấy rối tâm người khác.

Thích Phỉ Nhiên thắt dây an toàn cho cậu, sau đó nhỏ giọng nói “Tôi không mách lẻo.”

Thư Hạ mở trừng hai mắt “Hừ hừ.”

Đèn đỏ qua đi, Thích Phỉ Nhiên không nói gì nữa.

Nói với một con ma men thì có gì để nói chứ?

Hôm sau, Thư Hạ tỉnh lại, đầu đau muốn nứt cả ra, hư hư rên rĩ mấy tiếng mới trợn mắt nhận ra cảnh vật xung quanh hoàn toàn lạ lẫm.

Thư Hạ mơ màng, nhảy dựng lên trên giường, soi xét bốn phía xem đây là đâu?

Đồ đạc trong phòng được lấp đặt tươi mát nhã nhặn. Thư Hạ đến cạnh giá sách, phía trên đặt mấy quyển sách linh tinh. Lúc Thư Hạ đi lên chuẩn bị mở sách ra coi thì có tiếng mở cửa truyền đến.

Một cái đầu lông xù thò vào.

Thư Hạ tròn mắt.

Một con mèo Anh lông ngắn đen xì béo ú từ khe cửa tiến vào, sau đó chậm rãi nhảy lên cái giường Thư Hạ vừa ngủ, nhàn nhã nằm xuống.

Không ngờ, cậu thế mà lại chiếm giường của mèo???

Thư Hạ mở cửa xông ra, bên ngoài là phòng khách, Thích Phỉ Nhiên mặc một cái áo phong thoải mái đang đổi cát mèo, quay lưng về phía Thư Hạ. Anh không để ý thấy Thư Hạ, thay cát mèo xong thì đi đổ thức ăn ra cho mèo, sau đó nhỏ giọng gọi “Niên Niên?”

Thư Hạ cảm thấy lúc này mình không nên lên tiếng, im lặng đứng đó. Thích Phỉ Nhiên quay người chống nạnh thấy cậu, không hề ngạc nhiên, tiếp tục gọi “Niên Niên?”

“Anh gọi con mèo kia à?” Thư Hạ gãi gãi cổ, chỉ chỉ con mèo vừa đi vào trong phòng “Nó ở kia.”

Thích Phỉ Nhiên nghe xong tiến vào.

Người này lúc trước cũng không thích nói chuyện thế à? Thư Hạ cố gắng nhớ lại, không nhớ ra, hình như khi đó giữa hai người vốn không cần dùng tới ngôn ngữ, cứ trực tiếp dùng tay là được.

Chờ chút đã... Vấn đề quan trọng nhất lúc này nên là tại sao mình lại xuất hiện trong nhà Thích Phỉ Nhiên mới đúng chứ nhỉ?

Thích Phỉ Nhiên bế Niên Niên ra, Thư Hạ thở dài, buông thông tay đi đến cạnh anh “Cái đó, tôi qua tôi uống nhiều quá...”

Con mèo gọi Niên Niên đang ăn thức ăn cho mèo đột nhiên ngoảnh lại nhìn về phía Thư Hạ meo meo kêu, Thư Hạ vui vẻ “Con mèo này đáng yêu thật, sao lại gọi là Niên Niên thế?”

Thích Phỉ Nhiên cuối cùng cũng chịu mở miệng “Hàng năm có cá ăn.” [Niên Niên : Hàng năm, mỗi năm.]

“Anh đúng là biết cách đặt tên...” Thư Hạ khen anh ta, khen đến khó mà tự nhiên nổi “Ai ya, xong rồi, tôi qua tôi không về, nhất định ba tôi nổi trận nổi đình rồi!”

“Tôi gọi điện cho chú rồi, chú ấy sẽ không mắng cậu.” Thích Phỉ Nhiên vuốt ve lông của Niên Niên, ánh mắt vô cùng dịu dàng, dưới ánh sáng ban sớm, đẹp đến khó tin.

“Vậy sao, ông ấy còn thân với anh hơn cả tôi.” Thư Hạ nghĩ đến cha mình mở miệng là Tiểu Thích Tiểu Thích lại giận, không hề ghen tuông tí nào! Cậu nghĩ đến chuyện mình muốn hỏi, mở miệng “Hôm qua tôi uống nhiều quá, bình thường con người tôi nghiêm túc lắm, thế nhưng uống nhiều rồi thì... thì hơi...”

Thư Hạ thả chậm tốc độ nói, chờ Thích Phỉ Nhiên lộ ra gì đó, kết quả Thích Phỉ Nhiên lạnh lùng không nói, cho mèo ăn xong thì đi vào trong phòng mất, khiến Thư Hạ nóng nảy “Sao anh khó chịu thế nhỉ, tôi chỉ muốn hỏi sao tôi lại ở nhà anh thôi mà, còn nữa, tôi cảm thấy tôi vẫn còn rất hận anh.... Anh nói đi, tôi đánh anh hay cắn anh?”

Cậu cảm thấy nhất định là mình đã mượn hơi rượu dần vặt Thích Phỉ Nhiên, không phải vẫn nói, rượu cho người ta thêm can đảm hay sao?

Thích Phỉ Nhiên dừng bước, quay người lại, lấy ưu thế dáng cao, khiến Thư Hạ phải ngẩng đầu nhìn anh. Cậu bĩu môi, nắm chặt tay, sau đó cảm thấy bộ dạng mình hơi hơi dễ thương, lại nhíu mày, bày ra vẻ đang đợi phê bình.

“Cậu ở nhà của tôi là do hôm qua kết thúc muộn quá, chắc chú ngủ rồi, cho nên không muốn làm phiền chú ấy nghỉ ngơi. Cậu không đánh tôi, cũng không mắng tôi, không có bất kì động tác nguy hiểm nào.”

Thư Hạ mở trừng hai mắt, yên tâm “Vậy thì tốt.”

“Cậu chỉ ôm tôi khóc.”

???

“Sau đó nôn hết lên người tôi mà thôi.”

.....

Thích Phỉ Nhiên nói xong đi vào đóng cửa lại. Lưu lại một Thư Hạ đang đứng ngây ra như phỗng.

Cậu chỉ ôm tôi khóc, sau đó nôn hết lên người tôi mà thôi...

Còn mà thôi? Còn mà thôi? Có thể mất mặt hơn nữa không??? Thư Hạ cảm thấy tan nát, vừa nghĩ đến cảnh đó liền đỏ bừng hai má. Quá chán rồi Thư Hạ ơi! Nôn thì thôi đi, lại còn ôm Thích Phỉ Nhiên khóc.... Tuy cậu có thể tưởng tượng ra mình ở trong lòng Thích Phỉ Nhiên là loại hình tượng gì, thế nhưng vẫn thấy xấu hổ....

Thích Phỉ Nhiên thay quần áo xong đi ra, Thư Hạ vẫn đang buồn bã. Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu “Tôi định ra ngoài.”

“Tôi cũng vậy.” Thư Hạ theo sát phía sau.

Thích Phỉ Nhiên tiện đường đưa Thư Hạ một đoạn, anh ở rất gần trường cấp ba bọn họ từng học, thời gian còn sớm, cho nên Thích Phỉ Nhiên dừng xe lại ăn sáng. Thư Hạ mặt dày chạy qua, lúc tới cửa hàng ăn sáng thì ngạc nhiên “Cửa hàng này vẫn còn mở sao?”

Thích Phỉ Nhiên không để ý cậu, Thư Hạ nhìn thực đơn, lúc cấp ba cậu rất lười, mỗi ngày đều vì muốn ngủ thêm một chút mà bỏ bữa sáng. Tần Tiêu luôn luôn đến đây mua cơm nắm cho cậu. Cậu rất thích cửa hàng này, vừa ngon vừa tiện, khi ở Anh vẫn hay nhớ về nó.

Đang nghỉ hè, người trong quán không nhiều lắm, Thư Hạ gọi hai cái bánh dày, Thích Phỉ Nhiên gọi cháo, hai miếng bánh đậu đỏ. Thư Hạ nhanh chóng xử lí xong phần của mình, vẫn thấy chưa đủ. Thích Phỉ Nhiên đúng lúc đẩy bánh đậu đỏ đến trước mặt cậu, Thư Hạ nhặt một cái “Oa, trước đây tôi thích ăn cái này nhất này, ngọt, nhưng bán hết nhanh quá, thường thường không mua được.”

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu một cái, thấy Thư Hạ ăn vô cùng ngon miệng, còn nhìn anh cười rất tươi.

Chú thích:Mèo anh lông ngắn: Mèo lông ngắn Anh là một giống mèo lông ngắn có nguồn gốc từ nước Anh. Chúng là một trong những giống mèo ưa thích để nuôi làm kiểng. Những năm gần đây giống mèo này rất phổ biến ở Việt Nam do ngoại hình béo béo đáng yêu, giá của một con mèo anh lông ngắn dao động từ dưới 3 triệu đến 2000\$ tùy vào độ thuần chủng của mèo (theo web thukieng).



9. Chương 9

Đã nhiều năm chưa thấy nụ cười tươi sáng ấy của Thư Hạ.

Cấp ba, Thư Hạ sống rất vô lo vô nghĩ, giống như một người điên vậy, cậu xuất hiện ở đâu, ở đó liền nháo nhiệt lên, cái vẻ nhe răng cười ngốc, Thích Phỉ Nhiên gặp qua không ít.

Dù cho những nụ cười ấy chưa bao giờ là dành cho anh.

Thư Hạ ăn xong bánh đậu đỏ, Thích Phỉ Nhiên hãy còn đang ăn cháo. Thư Hạ giả vờ chơi điện thoại, tránh cho không khí xấu hổ. Thật khó mà ngờ, cậu không chỉ ngủ lại qua đêm ở nhà Thích Phỉ Nhiên mà còn cùng anh ta ăn sáng như hai người bạn.

Nghĩ sao cũng thấy lạ.

Công ty của Thích Phỉ Nhiên và nhà Thư Hạ không cùng đường, lúc Thư Hạ khẳng khái muốn ngồi tàu điện ngầm về, Thích Phỉ Nhiên cũng không cản cậu, chỉ hồ hững nói một câu “Hỏi thăm chú giúp tôi.”

Thư Hạ gật đầu, xoay người đi vào đường xuống ga, gửi tin nhắn cho Lạc Thụy “Thụy Nhi, tôi nghĩ chúng ta phải nói chuyện với nhau.”

Lạc Thụy nhận được tin nhắn thăm nghĩ, cái tên Thư Hạ này gây ra chuyện tốt mà còn dám gửi tin đến, nhắn lại “Vừa hay, tôi cũng có chuyện muốn hỏi cậu.”

Thư Hạ “Tôi nói trước! Cậu làm tôi thất vọng quá đấy, bảo bối như tôi đây uống say, cậu không che chở bảo vệ tôi thì thôi, lại còn đem tôi dâng cho kẻ địch, cậu có biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì không???”

Lạc Thụy cười nhạt “Tôi quá là mong có hậu quả gì luôn.”

Thư Hạ suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng, nhắn lại “Thụy Nhi, cậu làm sao thế?”

Lạc Thụy không muốn để ý cậu, nhưng Thư Hạ gửi liền mấy tin nhắn, đáng thương hỏi mình làm sao khiến Lạc Thụy khó nhin “Không sao, nhờ phúc của cậu, giờ Tiêu Di Quyết cũng gọi tôi là Thụy Bảo rồi.”

Hóa ra là chuyện này à. Thư Hạ chút nữa thì quên mất, hôm qua cậu buồn chán nên nói đùa với chú Tiểu, Thư Hạ nhắn “Vây cũng tốt mà, Thụy Bảo Thụy Bảo, rất đáng yêu, cậu muốn thì gọi tôi Thư Bảo Hạ Bảo gì cũng được, cả nhà chúng ta đều là bảo.”

Lạc Thụy vui vẻ “Được rồi, không cãi nữa, hôm qua cậu uống say, không ai giữ được, chỉ có Thích Phi Nhiên giữ cậu cậu mới không ồn ào nữa, cho nên tôi để anh ta đưa cậu về. Sao? Anh ta làm gì cậu?”

Anh ta làm gì cậu? Đây là lời mà người nói được sao?

Thư Hạ tức giận “Lạc Thụy, cậu nói chuyện đừng có mà thô tục như thế nhé, anh ta không làm gì tôi, chúng tôi hòa thuận ở chung cả đêm!”

Lạc Thụy nhanh chóng đáp lại “Hòa thuận ở chung à~ Một nụ cười hóa tan hận thù, vay tiền không cần lo nữa nha~”

Hai câu này không biết cố ý hay vô tình, hung hăng đâm vào tim Thư Hạ.

A! Cuộc đời này thật khó sống!!

Làm một người thất nghiệp gánh vác món nợ khổng lồ, Thư Hạ cứ vậy mà duy trì tâm trạng về đến tận nhà.

Trong nhà không có ai, cha cậu để lại một tờ giấy, kêu cậu giặt sạch quần áo, còn nói tối ăn vịt nướng, cậu phải đi mua.

Rốt cuộc thì ai là cha ai là con đây?

Thư Hạ thở dài, cầm quần áo nhả nhúm vắt vào máy giặt, sau đó tựa cửa trầm ngâm.

Cậu mới về nước được ba ngày, sao lại giống như đã qua ba năm thế này, mệt chết đi được.

Nghĩ đi nghĩ lại lại nghĩ đến chuyện lúc sáng, nhà Thích Phỉ Nhiên không lớn, nhưng có lẽ do chỉ có một người ở cho nên hơi cô quạnh, nuôi một con mèo còn béo hơn cả anh ta, lúc chăm sóc nó thì rất dịu dàng.

Mời cậu ăn sáng, không trách cậu làm bẩn quần áo, còn thu lưu cậu một đêm...

Ai, càng nghĩ càng không chắc sao lúc trước mình lại ghét anh ta nữa.

Lúc lấy quần áo ra phơi xong, Thư Hạ bật máy tính, mấy công ty cậu gửi hồ sơ đến còn chưa trả lời. Thư Hạ không vội, nhưng vẫn thấy buồn chán, xem ti vi được một lúc, cậu đứng dậy ra ngoài đi dạo.

Lúc ra ngoài đã hơn năm giờ, Thư Hạ cầm ví theo, thời tiết bên ngoài rất nóng, cậu mua một cái kem ở cửa hàng tạp hóa trước ngõ, vừa đi vừa ăn.

Khu chung cư bên cạnh có một sân bóng rổ, rất nhiều học sinh trung học đều đang chơi bóng ở đó. Người đứng xem cũng không ít. Thư Hạ đi tới xem họ chơi bóng, đang xem chăm chú, đột nhiên bị người ta vỗ vai một cái.

Cậu quay đầu lại nhìn, Lục Nghiêu hí hóp cười với cậu.

Thư Hạ thiếu chút nữa thì làm rơi cái kem.

“Thật khéo, tôi cứ đứng sau nhìn cậu mãi, sợ nhận nhầm người.”

Thư Hạ cười “Đúng là khéo thật, cậu cũng ở gần đây sao?”

Lục Nghiêu gật đầu, nói ra tên một khu chung cư “Tôi tan làm đi ngang qua đây nên ghé vào xem, có khi còn chơi mấy trận.”

Lục Nghiêu thoải mái cười nói với cậu, khuôn mặt khi đó như sáng bừng lên. Thư Hạ nhìn cậu ta có chút hâm mộ, hâm mộ một cuộc sống bình đạm nhưng thuận buồm xuôi gió.

Còn.... Hâm mộ vì người được đứng cạnh Tần Tiêu là cậu ta.

“Cậu là bạn cùng lớp với Tần Tiêu à?”

Thư Hạ nghĩ một chút “Đúng, là bạn cùng lớp cấp ba.”

“Tôi với anh ấy là bạn đại học, anh ấy từng nhắc đến cậu với tôi.” Lục Nghiêu nhìn cậu “Nói trước đây quan hệ của hai người rất tốt, nhưng sau cậu lại xuất ngoại mất.”

Trước đây quan hệ rất tốt, nói không sai mà, nhưng sao lại khó chịu thế nhỉ?

“Đúng vậy, tôi với anh ấy là bạn thân, nhưng sau khi xuất ngoại ít liên lạc.” Thư Hạ gượng cười “Nên trở nên xa lạ.”

Lục Nghiêu nhìn qua có chút đáng tiếc, Thư Hạ di di mũi giày lên đất “Tần Tiêu với cậu ở chung sao?”

“Ừ, anh ấy cũng sắp tan làm rồi, chúng ta ăn cùng nhau một bữa nhé?”

“Không!” Thư Hạ lớn tiếng từ chối khiến Lục Nghiêu ngạc nhiên. Cậu giống như ý thức được thái độ của mình hơi kích động, nói thêm “Tôi đã nói với cha tôi rồi, hôm nay do tôi nấu cơm, tôi ăn cơm với các cậu thì ông ấy đói mất.”

Lục Nghiêu hiểu ra “Ồ.”

Thư Hạ rất sợ nói chuyện với cậu ta, tuy lúc nào Lục Nghiêu cũng mỉm cười, thân thiện, nhưng nói chuyện với cậu ta lại không hề thoải mái, cho nên tìm cớ chuồn mất.

Cậu đi dạo ở gần đó, sắc trời tối dần. Thư Hạ đến cửa hàng cha mình bảo mua vịt nướng, sau đó về nhà. Lúc lên đến nơi mới phát hiện mình không mang chìa khóa, chỉ đành ngồi ở bồn hoa dưới nhà, khoanh chân gửi tin nhắn cho cha, bảo ông nhanh nhanh về nhà.

Cậu cũng gửi cho mẹ cậu mấy tin nhắn, nhưng bà không nhắn lại lần nào. Thư Hạ cảm thấy nhắn mãi cũng ngại, nên không nhắn nữa. Một mình cậu ở nước ngoài bốn năm, đã sớm quen thói sống một mình, giờ về nương tựa cùng một mình cha, cũng không thấy có gì không quen.

Thư Diệu Chi về thấy Thư Hạ hãy còn ngẩn ngơ nhìn trời, cầm cặp công văn đi lên vỗ đầu Thư Hạ “Lại không mang chìa khóa, cái đầu óc này không biết giống ai nữa.”

Thư Hạ nhỏ giọng phản bác “Còn giống ai nữa, giống cha đó.”

“Hôm qua con ở lại nhà Tiểu Thích à?”

Thư Hạ ỉu xiu vâng một tiếng.

Thư Diệu Chi quay đầu “Con không đánh người ta chứ?”

Thư Hạ không nói nhìn ông “Sao cha không hỏi anh ta có đánh con không? So sánh con với cái dáng người kia xem ai bắt nạt ai?”

“Ai dám đánh con.” Thư Diệu Chi mở cửa, ra vẻ rất hiểu con mình lần Thích Phỉ Nhiên “Tiểu Thích rất hiền lành.”

Thư Hạ nhìn vệt nướng trong tay “Thấy mày thật chướng mắt, có thể vứt vào thùng rác không?”

Thư Diệu Chi ha ha cười, đoạt lại vệt nướng. Thư Hạ liếc nhìn ông, nhảy lên sofa xem tivi, Thư Diệu Chi dọn dẹp trong bếp, rửa đồ, lát sau mới ngừng lại. Ông cầm nôi đi ra.

“Tiểu Hạ, con có định làm gì không?”

Thư Hạ nằm trên sofa, vô lực nói “Con nộp đi mấy cái hồ sơ, không biết được không.”

“Trước Tiểu Thích có nói với cha, bảo là công ty nó gần đây thiếu người, nếu con không tìm được việc thì đến đó thử xem.”

“Cha!!” Thư Hạ vô cùng không vui “Cha có thể đừng mở miệng ra là Tiểu Thích được không? Nhà mình nợ anh ta không ít tiền, cha còn bảo con qua đó.”

“Không, cha chỉ nghĩ là công ty nó thiếu người, con đến thêm vào, cũng coi như giúp nó luôn, tự con cũng tích lũy được kinh nghiệm làm việc, làm quen một chút hoàn cảnh làm việc trong nước, sau đó thì thôi không nhận lương nữa...”

Thư Hạ hiểu ý cha mình, ông già này, chỉ biết hy sinh con trai thôi! “Làm không công cho anh ta á?”

Thư Diệu Chi nghe giọng điệu này, biết Thư Hạ thấy vô lí, cười cười “Có phải đề nghị này không hay không?”

Thư Hạ ngồi dậy, nhìn về phía phòng bếp làm ra dáng vẻ cầu xin “Cha nấu cơm cẩn thận đi được không, đừng có nghĩ mãi mấy chuyện này nữa.”

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thư Hạ hoàn toàn không cho chuyện Thư Diệu Chi nói là chuyện gì to tát. Đối với cậu mà nói, có thể dứt khỏi Thích Phỉ Nhiên là tốt nhất. Cậu thật sự mong anh ta đừng xuất hiện trong cuộc đời của cậu nữa! Thế nhưng, điều này hiển nhiên là không được. Cha cậu cả ngày chỉ muốn mời Tiểu Thích đến ăn cơm, nhớ nhung Thích Phỉ Nhiên còn nhiều hơn nhớ cậu. Tuy mỗi lần đều bị Thư Hạ lôi chuyện bỏ nhà đi bụi ra đe dọa, Thư Diệu Chi vẫn có vẻ như sẽ không lùi bước.

Nếu không phải đã biết thái độ của cha về tính hướng của mình, Thư Hạ còn nghĩ ông muốn tác hợp cho cậu với Thích Phỉ Nhiên.

Ở nhà mấy ngày, béo lên mấy cân thịt, Thư Hạ cuối cùng không thể ngồi yên được nữa. Mặc dù lúc nào cậu cũng khoắc lác với Lạc Thụy mình là nhân tài du học trở về, nhưng ai cũng biết, cậu ở nước ngoài học chuyên ngành nghệ thuật, không dễ tìm việc. Hơn nữa, thiếu kinh nghiệm làm việc, cho nên hồ sơ gửi đi cứ như đá chìm biển lớn, không có hồi âm.

Thư Hạ nghĩ, tự mình đi nộp chắc thực tế hơn nộp qua mạng một chút? Cậu nghĩ vậy liền đứng dậy làm luôn, buổi sáng ra ngoài mua hồ sơ, buổi chiều hăng hái chạy đến mấy công ty. Lúc đi thì đầu ngẩng cao, uy phong lẫm liệt giống như một chú sư tử nhỏ, thế nhưng lúc ra thì lại ỉu xìu như bị thuận chững.

Gạch chéo từng công ty một, Thư Hạ cảm thấy có chút nản.

Đến một cái cuối cùng đi!

Thư Hạ không phải kiểu lạc quan mù quáng, tự tin giống như bong bóng bị chọc thủng, cậu nhìn gương mặt đã không còn sự rạng rỡ như lúc sáng mới ra ngoài, than thở đi vào một cửa hàng bán bánh bao rán (*), vừa cảm thán đây là đồ độc hại vừa gọi hai xuất, an ủi tâm trạng. Sau khi ăn một hơi hết sạch, Thư Hạ sung mãn nhiệt huyết sống lại.

Cậu nắm chặt nắm tay, cùng lắm thì hôm nay không được, mai lại chiến đấu tiếp.

Công ty cuối cùng nằm ở tòa nhà bên kia đường, cách Thư Hạ không xa. Cậu đi bộ sang, lúc chen chúc trong thang máy nhiều người, Thư Hạ bị chen đến trợn trắng mắt. Thế nhưng sau khi có một người tiến vào, cậu chỉ hận không thể quỳ xuống dập đầu cảm ơn cái biển người này.

Thích Phỉ Nhiên vừa gọi điện thoại vừa tiến vào thang máy. Người bên cạnh đè ép lên nhau, nhưng vẫn dạt ra để trống quanh anh ta một cái khoảng không nho nhỏ. Mặc kệ anh đẩy tôi chen, anh đây vẫn đứng im không động!

Có lẽ là trùng hợp?

Thư Hạ khó khăn nghiêng người, tránh để Thích Phỉ Nhiên nhận ra mình. Sau khi thang máy đình một tiếng, liền cẩn thận xuôi theo dòng người ra ngoài.

Thư Hạ không thể không thừa nhận, bây giờ cậu đang rất sợ. Hết cách rồi, ai bảo cứ thấy Thích Phỉ Nhiên là cậu lại vô thức mà sợ từ đầu ngọn tóc cho tới cuối mũi chân chứ?

Vừa cầu khẩn Thích Phỉ Nhiên không thấy mình, vừa bắt đầu tìm đường. Công ty cậu phỏng vấn lần này rất lớn, cả một tầng lầu đều thuộc về bọn họ, cậu tìm mãi không thấy chỗ phỏng vấn, thấy hơi chóng mặt nên dựa lên cửa nghỉ ngơi. Ai ngờ cửa không khóa, cậu vừa dựa lên nó liền mở ra.

Hồ sơ trên tay rơi xuống đất, nhưng nhờ khả năng giữ thăng bằng tốt, Thư Hạ không bị ngã. Lúc cậu bối rối đứng thẳng dậy, nhìn thấy trong phòng có một người đang đứng nhìn chằm chằm cậu, vẻ mặt rất khó nói. Thư Hạ một câu ông nội nó, anh đây không chạy đâu vừa ra đến đầu lưỡi liền gian nan chuyển thành “Chào.... Chào anh.”

Trình Dương đi tới, khom lưng giúp cậu nhặt hồ sơ lên. Anh ta nhìn Thư Hạ, tưởng cậu là nhân viên mới tới, đang định kiên nhẫn chỉ dạy thì Thư Hạ gật gật đầu “Ngại quá, tôi thấy công ty anh đăng quảng cáo tuyển người cho nên muốn đến thử, xin hỏi, phòng phỏng vấn ở đâu vậy?”

“Phỏng vấn?” Trình Dương liếc mắt nhìn qua hồ sơ của Thư Hạ, sau đó nở nụ cười “Cậu là Thư Hạ à?”

Câu hỏi này sao giống như rất quen thuộc cái tên Thư Hạ vậy? Thư Hạ tiếp tục gỡ đầu “Đúng vậy, tôi đến phỏng vấn, nhưng chỗ các anh hình như không có phòng phỏng vấn...”

Trình Dương hơi mỉm cười. Thư Hạ bị nụ cười của anh ta làm cho sợ, hỏi thì anh ta không trả lời, không biết cười cái gì không biết?

Cẩn môi, cậu lịch sự lấy lại hồ sơ của mình, đang định nói làm phiền anh rồi, rồi quay đi thì người kia lại như lúc này mới nghe thấy câu hỏi của cậu “Cậu tìm phòng phỏng vấn à? Tôi dẫn cậu đi.”

Anh Thư đẹp trai tài giỏi rất có nguyên tắc đột nhiên cảm thấy người trước mắt mình vừa đẹp vừa dịu dàng, lúc này còn nhặt hồ sơ giúp mình đó, đúng là người tốt nha!

Trình Dương dẫn Thư Hạ đến trước một căn phòng làm việc, cười với cậu “Ở trong này rồi, cậu tự vào đi.”

Thư Hạ không ngừng nói cảm ơn, sau đó gõ cửa, nghe thấy bên trong có tiếng đáp lại mới cẩn thận chỉnh sửa quần áo, vuốt tóc, hắng giọng, đẩy cửa đi vào.

Cậu chưa vào cửa được mấy bước, nụ cười trên mặt đã cứng đờ.

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu một cái, đặt cốc cafe trong tay xuống, sau đó day day huyết thái dương. Thư Hạ tự mình lí giải thành: Sao cái đồ đáng ghét này lại tới nữa rồi.

Thư Hạ ngốc nghếch nhếch khóe miệng “Đây là công ty anh?”

Thích Phỉ Nhiên không trả lời, Thư Hạ gật đầu, nhỏ giọng nói “Thảo nào lúc này thấy anh ta trong thang máy...”

“Có chuyện sao?”

Thư Hạ gật đầu “Có.”

Ngón tay Thích Phỉ Nhiên nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn. Thư Hạ đến gần anh ta, kéo cái ghế đối diện ra, im lặng ngồi xuống, đôi mắt vốn đã sáng chói lúc này lại càng lấp lờ.

Hoàn toàn không nghĩ đến lời cha cậu từng nói, đầu óc Thư Hạ nhất thời chập mạch, thật thà hỏi “Bên cạnh anh còn thiếu người không?”

Ánh mắt Thích Phỉ Nhiên thoáng cái thay đổi, cốc cafe trong tay run một chút, làm bắn mấy giọt lên tờ giấy trắng tinh. Về mặt anh không đổi, vừa nhìn cậu vừa hỏi “Thiếu người? Thiếu người gì?”

Thư Hạ thảm trọng mắt, lúc này mà giả ngu cái gì? Lúc đầu cậu còn hơi sợ, giờ thì không quan tâm nữa, chỉ còn lại oán giận.

“Công ty anh lớn như vậy, chẳng lẽ không thiếu người sao?”

Về mặt Thích Phỉ Nhiên bình tĩnh lại, tốc độ gõ mặt bàn chậm dần, rõ ràng thả lỏng, cúi đầu nói “Thiếu.”

Ý? Sao nội dung kịch bản lại phát triển không đúng rồi?

Thư Hạ bắt đầu gỡ đầu “Tôi tới phỏng vấn, có một người đàn ông dẫn tôi tới đây, công ty các anh tiếp khách thật tốt, còn để ông chủ đích thân phỏng vấn...”

Thích Phỉ Nhiên vẫn không nói gì, Thư Hạ đã quen, nói tiếp “Cha tôi nói, hình như bên anh có thiếu người, cho nên anh xem một chút xem tôi có thể làm được gì không?”

Chưa đợi đáp lại, Thư Hạ đã nhanh chóng nói thêm “Không có thì thôi! Tôi chỉ hỏi vậy thôi! Không có thì thôi! Anh cũng không cần nghĩ nhiều làm gì.”

Thích Phỉ Nhiên nhấp một ngụm cafe “Có.”

Sau đó vất cho cậu một tập giấy.

Thư Hạ lật lật, có chút không hiểu “Cái gì đây?”

“Bảng thống kê nhân lực.”

“Ồ...” Thư Hạ không hứng thú.

Thích Phỉ Nhiên đan hai tay vào nhau, chống dưới cằm “Cái khác không thiếu, chỉ thiếu thư kí và trợ lí sinh hoạt!”

Thư Hạ sững sốt.

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu mỉm cười, nhẹ giọng, nhấn mạnh từng chữ.

“Cậu thích làm không?”

Thời tiết ba mươi tư độ, bên trong quán lẩu chỉ có duy nhất một bàn có khói bốc lên.

Thư Hạ giờ đưa, tư thế chuẩn xác, gấp được một miếng thịt bò béo mập nhét vào miệng. Nhiệt khí hòa với oản khí, bùm bùm, gây ra lực sát thương cực lớn.

“Anh ta đang làm nhục tôi!”

Lạc Thụy nghe xong bài luận văn ngắn của Thư Hạ, tâm trạng cũng không kích động lắm “Thế cậu có đồng ý không?”

Lúc nói, Thư Hạ còn khí thế bùng bùng giống như đập được Thích Phỉ Nhiên dưới đất, nào đâu Lạc Thụy vừa hỏi, liền ỉu xìu không sót lại chút nào.

“Đây chính là điều đáng hận nhất! Tôi thế mà lại đồng ý!”

Câu trả lời này đúng là Lạc Thụy không ngờ được, theo như lời Thư Hạ vừa nói thì một Thư Hạ luôn ước Thích Phỉ Nhiên biến mất khỏi thế gian lại chịu làm trợ lí sinh hoạt cho anh ta? Thư Hạ nhìn Lạc Thụy há hốc miệng, si sụp húp canh “Tôi cũng không biết lúc ấy nghĩ gì nữa, anh ta cười với tôi một cái, máu toàn thân tôi đều dồn hết lên não luôn...”

Lạc Thụy giờ đưa chỉ vào cậu, kết luận “Thư Hạ xong đời rồi!”

Thư Hạ yếu ớt giải thích “Cậu cũng biết tôi mà, kém nhất cái khoản bị người ta khiêu khích, mà tên kia còn như vậy với tôi, cười như vậy, cứ như thêm đòn ấy, khinh người quá đáng, làm tôi ý thức không rõ... Với cả lương anh ta trả cũng cao, tôi cũng không chống lại được mê hoặc của nó...”

“Mấu chốt là, cậu biết thư kí và trợ lí sinh hoạt phải làm gì không?”

Thư Hạ ngây ngô cười “Không biết lắm.”

“Tôi bắt đầu nghi ngờ động cơ của cậu rồi đấy.” Lạc Thụy gạt đi nước mắt sắp rơi ra, Thư Hạ vội đưa đĩa hoa quả đến, Lạc Thụy lấy một miếng dưa hấu ăn “Cậu nói đi, có phải cậu muốn tiếp cận anh ta trước, sau đó chọn thời điểm hạ độc anh ta không?”

“Haizz, tôi dám nghĩ sao, tôi còn tiếc mạng lắm.” Thư Hạ u sầu “Tốt xấu gì tôi cũng là nhân tài du học trở về, thế mà lại phải làm một bảo mẫu nhỏ cho kẻ thù, sao tôi thất bại thế chứ!”

“.... Thế bảo mẫu nhỏ khi nào vào vị trí?”

Thư Hạ thở dài “Ngày mai.”

Lạc Thụy vỗ vai cậu “Việc thì khó mà đường thì xa.”

Thư Hạ bĩu môi, cậu thật muốn quay về buổi chiều hôm qua, lay tỉnh cái não ngập nước của mình, sau đó xé nát cái hợp đồng kia chứ không phải là vung bút lên kí tên xoẹt xoẹt rồi nhìn Thích Phỉ Nhiên khiêu khích “Anh cứ chờ xem!”

Còn anh cứ chờ xem! Chờ cái gì? Càng nghĩ càng thấy mình ngu ngốc.

Thư Hạ điên cuồng vò đầu, Lạc Thụy muốn ngăn cậu lại, nhưng thấy để cậu phát tiết một lúc cũng tốt.

“Haiz, vậy mới thấy hai người các cậu cũng có duyên lắm.” Lạc Thụy an ủi cậu “Nói không chừng các cậu ở chung lại lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.”

“Bén cái gì?” Thư Hạ tức giận “Tôi không thích anh ta! Một khối băng di động, đánh ba cái cũng không thả rắm, suốt ngày giả vờ ngẫu ngẫu mà còn đi mách lẻo!”

“Cậu nghĩ gì thế? Không thể là loại tình cảm khác sao? Hai người làm bạn không được hả? Cậu xem đi, giờ cậu có mỗi mình tôi là bạn, bạn cùng lớp cấp ba thì giờ không liên lạc nữa rồi, nhiều bạn thì nhiều đường hơn mà.”

Lạc Thụy mở mang cho cậu biết “Hơn nữa Thích Phỉ Nhiên giúp nhà cậu nhiều như vậy, cậu cũng đừng coi anh ta như kẻ thù nữa, sau này cả ngày ở chung, cậu không khó chịu ư?”

Thư Hạ cúi đầu ăn dưa, từ chỗ Lạc Thụy nhìn sang, thấy bộ dạng cậu cực kì tủi thân.

“Tôi biết anh ta không xấu, cũng rất cảm kích anh ta.” Thư Hạ lau mắt “Thế nhưng tôi vẫn nghĩ, nếu không có anh ta thì sẽ không có chuyện như vậy xảy ra, tôi với Tần Tiêu cũng sẽ không trở thành như bây giờ. Hết cách rồi, tôi trách anh ta, cậu có nói tôi sai tôi cũng chịu.”

“Hôm trước tôi gặp Lục Nghiêu, cậu ta nói cậu ta với Tần Tiêu ở chung, tôi liền nghĩ, không biết hai người bọn họ ở chung sẽ như thế nào? Một căn nhà nhỏ có một phòng khách một phòng ngủ là đủ rồi? Phòng ngủ có ban công, bởi vì Tần Tiêu thích xương rồng, cho nên nhất định phải để mấy chậu xương rồng ngoài đó, lần lượt đặt tên là Đại Mao, Nhị Mao, vân vân. Ngoài phòng khách sẽ mỗi ngày đều có hoa hồng tươi, còn nuôi một con mèo hoặc chó gì đó, tan làm sẽ cùng nhau đi dạo...”

“Tôi cứ nghĩ đến đó là tôi lại muốn khóc, nhưng vẫn cứ không nhận được mà nghĩ đến, bởi vì lúc còn ở nước ngoài, toàn bộ thời gian của tôi đều dùng để nghĩ đến nó mà.”

Thư Hạ lau mắt “Cay thật đấy.”

Chú thích:Bánh bao rán: TT.TT Thật ra tên Hán Việt của nó là Sinh Tiên , một món ăn vặt truyền thống của Thượng Hải, được nhiều người trên toàn Trung Quốc yêu thích. Nó có một lớp vỏ ở ngoài và nhân bên trong, thường là nhân thịt, đôi khi cũng có thể là nhân khác, y như bánh bao (?), sau đó được rán (chiên) qua rồi ăn kèm mắm chấm. Mà chung quy vẫn là giống bánh bao rán, cho nên cất tạm cái tên Sinh Tiên không ai hiểu đi vậy:(



11. Chương 11

Ăn xong lẩu, hai người đều quay về, Lạc Thụy tìm chú còn Thư Hạ tìm cha. Lúc cậu về Thư Diệu Chi đang gọi điện cho mẹ cậu, thế nhưng bà không nhận điện thoại, Thư Hạ đặt bánh nghìn tầng mua cho ông lên bàn “Cha còn chưa từ bỏ sao?”

“Nói là đi Thái Lan chơi, không biết đã về chưa.”

Thư Hạ trợn mắt “Mẹ đi Thái Lan, cha gọi điện mẹ nhận được à?”

Thư Diệu Chi bưng tỉnh “Ai da, nghĩ con về nên gọi bà ấy cùng nhau ăn bữa cơm, mẹ con nhớ con lắm...”

“Sao cha thích mời người khác ăn cơm thế?” Thư Hạ bực bội “Mẹ con không nhớ con đâu, mẹ sống một mình vừa tự do vừa thoải mái.”

“Đừng nói linh tinh.” Thư Diệu Chi chau mày trách cậu “Thôi, mai con còn đi làm đấy, đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Thư kí, trợ lí sinh hoạt, cái việc không cần kỹ thuật này thì chuẩn bị gì ạ?”

Thư Diệu Chi có vẻ rất vui khi thấy Thư Hạ và Thích Phỉ Nhiên làm việc chung với nhau. Thư Hạ có khó chịu thì ông vẫn vui, hoàn toàn không cảm thấy con mình là nhân tài nhưng không được trọng dụng “Con chăm sóc Tiểu Thích cho tốt nhé.”

Thư Hạ lầm bầm “Cha yên tâm, tuyệt đối không làm hại con trai ruột của cha đâu.”

Không đợi Thư Diệu Chi mắng, Thư Hạ đã nhanh chóng lui về phòng.

Hôm sau, cậu dậy rất sớm, chọn một cái áo sơ mi mới tương đối nghiêm chỉnh, pha một tách cafe đá. Tối qua mãi nghĩ cách đối phó nên không ngủ được.

Thư Diệu Chi hài lòng nhìn Thư Hạ, nhân từ rán cho con trai một quả trứng. Thư Hạ cắn một miếng “Trước khi ăn con còn tưởng nó nát bét ra chứ.”

“Cũng tạm cũng tạm.”

Thư Hạ vất vả ăn xong bữa sáng vội vã đi làm. Tuy cậu rất không muốn nhìn thấy Thích Phỉ Nhiên, nhưng dù sao đây cũng là ngày đầu tiên, cho nên có chen chúc thì cũng thành một trong mấy chuyện quan trọng của đời người, còn phần khích ấy à, cũng bình thường thôi.

Cậu cứ cho là mình đến công ty sớm, không ngờ còn có người đến sớm hơn.

Người này chính là người cậu không muốn thấy nhất, nhưng từ nay trở đi lại là người lãnh đạo trực tiếp của cậu, là người phát lương cho cậu.

Dù cho kiểu gì thì mấy tờ lương này cũng quay lại tay anh ta.

Làm cu li không công, cậu phải sống thế nào đây? Nhanh chóng tìm một người đàn ông đẹp trai lắm tiền để bao dưỡng mình giờ đã thành mục tiêu hàng đầu của Thư Hạ luôn rồi!

Phòng làm việc của Thích Phỉ Nhiên được kê thêm một bộ bàn ghế nhỏ, đặt chéo phía trước bàn làm việc của anh tầm hai mét, cự ly hoàn hảo, sẽ không đột nhiên bạo phát! Thư Hạ ngồi ngay ngắn ở đó, được một lát không có việc làm đã ngáp ngáp ngáp dài, vừa thấy người vào liền lập tức thẳng lưng lật tài liệu loạt xoạt.

Thích Phỉ Nhiên nhú mày, không hiểu nổi hành động của Thư Hạ, dù sao lúc chỉ còn hai người bọn họ, Thư Hạ cũng sẽ lộ ra nguyên hình.

Thư kí phải làm những gì, Thư Hạ không biết, dù sao Thích Phỉ Nhiên cũng chỉ coi cậu như một chân chạy vật mà thôi.

Đưa hợp đồng, đóng dấu tài liệu, chạy lên chạy xuống, khiến cho cậu quen mặt hết nhân viên trên dưới công ty. Có mấy cô nàng trên cậu, cậu lại từng tiếng từng tiếng kêu người ta chị ơi chị à. Các cô đó thể mà chẳng những không ghét cậu, lại còn rất thích thú, lấy đồ ăn vặt ra cho cậu ăn.

Thư Hạ càng chạy càng chịu khó, Thích Phỉ Nhiên không có việc bảo cậu ra ngoài cậu cũng ra. Một lần đứng dậy khỏi ghế chuẩn bị hành động, Thích Phỉ Nhiên ho một tiếng “Cậu lại muốn làm gì?”

Thư Hạ đứng nghiêm “Buồn đi vệ sinh không nhịn được!”

Cũng không biết lau sạch bánh kem dính bên mép! Thích Phỉ Nhiên cúi đầu xem tài liệu “Có bệnh thì phải trị, lát tôi đi cùng cậu đến bệnh viện.”

Thư Hạ nhanh nhẹn ngồi lại xuống ghế “Đột nhiên khỏe rồi!”

Cả buổi sáng coi như bình an vô sự, lúc ăn trưa, Thư Hạ căn cứ theo mẫu hình làm tốt công việc, đi mua đồ ăn cho Thích Phỉ Nhiên. Thế nhưng cậu không biết Thích Phỉ Nhiên thích ăn cái gì cho nên mua một đồng về, len lén quan sát sắc mặt anh ta.

Về mặt Thích Phỉ Nhiên không thay đổi gì, thế nhưng lại bê canh cá uống hết sạch. Thư Hạ âm thầm thỏa mãn, công việc này chả có gì khó, thậm chí còn không khó bằng trong tưởng tượng.

Nhắc tới cũng lạ, lúc cậu không thấy Thích Phỉ Nhiên thì chỉ cần nghĩ đến anh ta là vừa tức vừa hận, giờ thấy rồi, tâm trạng cũng chả kích động. Vốn cứ nghĩ xong đời rồi, công việc này ép chết mình rồi, thế mà hết trưa rồi, hai người vẫn yên bình, ngay cả nói cũng không nói quá mấy câu.

Thư Hạ ăn cơm xong, ngồi trên ghế chờ ra. Cậu nhìn Thích Phỉ Nhiên chăm chăm, haizz, thật ra thì vẫn thấy có nét từ ngày cấp ba, bỏ qua định kiến của cậu, thì anh ta đẹp trai thật, trước thấy anh ta cả ngày xụ mặt trông âm u tối tăm, không có sức sống tuổi trẻ của học sinh trung học, nhưng giờ nhìn lại thì cái loại âm u tối tăm này lại vừa hay trở thành sự chín chắn trưởng thành, càng giúp cho vẻ ngoài xuất sắc hơn mấy phần.

Cậu cứ không kiêng nể gì mà nhìn như thế, Thích Phỉ Nhiên cũng nhanh chóng nhận ra. Anh ngẩng đầu nhìn một cái, Thư Hạ vội cầm tài liệu trong tay giơ lên che mặt, giả vờ như không có chuyện gì.

Nhìn trộm bị người phát hiện, cái này rất xấu hổ đó!

Thích Phỉ Nhiên thu lại ánh nhìn của mình, tiếp tục xem tài liệu. Thư Hạ cũng bình thường lại, cả phòng rơi vào im lặng.

Buổi chiều, Thư Hạ chạy khắp nơi, vừa mới ngồi xuống nghỉ một chút, Trình Dương đã mò tới, thấy Thư Hạ thì cười bí ối “Ồi chà, phỏng vấn thành công rồi à?”

Thư Hạ ha ha cười, sau đó lật tài liệu trên bàn tới lui, thể hiện một dạng chuyên nghiệp giả dối.

Trình Dương đi tới trước mặt Thích Phỉ Nhiên, nháy mắt với anh. Thích Phỉ Nhiên giống như không nhìn thấy, chỉ ra cửa “Để đồ xuống là đi được rồi.”

Trình Dương chặc lưỡi “Hội trường bên cạnh có một ngôi sao đến mở cuộc gặp mặt, mấy cô nhóc ở công ty chúng ta sắp điên luôn rồi, cứ theo tôi khóc lóc ăn vạ xin vé, nhưng tôi không có, anh có không?”

Thích Phỉ Nhiên còn chưa kịp trả lời, Thư Hạ đã hưng phấn “Ngôi sao nào? Tên gì vậy?”

Trình Dương thuận miệng đáp “Mới nổi gần đây, gọi Phương gì ấy.”

Thư Hạ vỗ đùi, thoáng cái kích động đến đỏ bừng cả mặt “Cậu ta đẹp trai lắm! Tôi thích cậu ta vô cùng!”

Thích Phỉ Nhiên chuyển ánh mắt lên người Thư Hạ, Trình Dương thấy phản ứng của Thư Hạ thì bật cười, đẩy đẩy vai Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên liếc mắt nhìn anh ta, chỉ ra cửa “Cậu có thể lăn rồi.”

Trình Dương đã quen thái độ ác liệt của Thích Phỉ Nhiên, quay người rời đi, cả không gian to lớn như vậy chỉ còn lại hai người, ánh nhìn nóng bỏng càng trở nên rõ rệt hơn.

Thư Hạ cảm thấy sau lưng mình phải có thêm cái đuôi nó mới hợp, mới đủ để biểu hiện ra được tâm trạng của mình lúc này.

Thích Phỉ Nhiên vừa bực vừa buồn cười, nhưng vẫn không tỏ ra thái độ gì, hỏi một câu “Cậu muốn làm gì?”

Thư Hạ kiềm nén, cậu vốn định nghe ngóng xem Trình Dương hỏi Thích Phỉ Nhiên có vé không, ai ngờ bị một kích quên luôn, con người Thích Phỉ Nhiên này à... Cậu rụt cổ không nói chuyện nữa.

Nếu sau đó bận rộn thì ý muốn đi gặp trai đẹp của cậu còn có thể bị đánh tan, chứ đằng này ngồi hơn hai mươi phút cũng chả có gì làm, Thư Hạ liền len lén chạy ra ngoài một chuyến, cậu không có vé vào cửa, nhưng ở ngoài nhìn mấy em gái fan cũng thấy hơi hớn, Thư Hạ xoay qua xoay lại một chút lại chạy về.

Thích Phỉ Nhiên vừa nhìn đã biết cậu đi đâu làm gì, nhưng anh không hỏi, Thư Hạ cũng tự mình nhận tội “Tôi thừa nhận mình sai rồi, tôi không nên đào ngũ trước mặt cấp trên, chạy ra ngoài đi chơi!”

“Cậu đi đâu chơi?”

“Đi hội trường bên cạnh, không có vé vào, đứng ngoài nghe tiếng hát cũng thấy hạnh phúc.”

Hạnh phúc cái rắm! Thích Phỉ Nhiên thầm trợn mắt mắng.

Đưa cho Thư Hạ một tập tài liệu “Đi đưa cho Trình Dương.”

Thư Hạ khẽ thở dài, sau đó nhận lấy tài liệu, chạy chậm đến phòng làm việc của Trình Dương, sau khi đưa xong định quay lại thì bị Trình Dương gọi.

“Ê, cậu đợi chút, sao trong đây lại có một cái phong bì nè.”

Thư Hạ nhìn qua, thuận miệng đáp “Anh ta viết thư cho anh, tương đối súc tích.”

Trình Dương cầm phong bì lên “Nhưng phía trên viết tên cậu mà.”

Thư Hạ kinh ngạc, đoạt lấy, lại không dám xé, nói nhỏ “Có phải có bùa chú gì không...”

“... Tổng giám đốc Thích không trẻ con thế đâu.”

Thư Hạ nghĩ cũng phải, mở phong bì ra, một tờ giấy nhỏ rơi ra, còn có một tấm vé vào cửa.

Trên giấy viết: Cho cậu đứng ba mươi phút, xem xong nhanh chóng quay lại

12. Chương 12

Thư Hạ nhìn vé trong tay, ngốc luôn! Vụng về rời khỏi phòng làm việc của Trình Dương quay về phòng Thích Phỉ Nhiên, người không có trong phòng, Thư Hạ đột nhiên bừng tỉnh, chạy ra ngoài, vội vã đi gặp thần tượng.

Vui vẻ nhể nhại hết nửa tiếng đồng hồ, Thư Hạ lưu luyến quay về công ty, Thích Phỉ Nhiên ngồi trước bàn làm việc, thấy cậu vào cũng không nhìn cậu, cúi đầu làm chuyện của mình.

Thư Hạ “Cái đó...”

Thích Phỉ Nhiên ngẩng đầu liếc cậu một cái, trước sau vẫn bình thản “Hừm?”

Thư Hạ vò gấu áo, vẫn còn hưng phấn đến đỏ bừng hai má, ánh mắt ngập nước, ấp úng nói, Thích Phỉ Nhiên cúi đầu ho một tiếng, không nhìn cậu nữa.

“Cảm ơn.”

Thư Hạ lớn tiếng nói, sau đó nhảy về chỗ ngồi. Thích Phỉ Nhiên sững sốt một chút, không nói gì.

Năm rưỡi, công nhân bên ngoài lục đục tan làm. Nhưng Thích Phỉ Nhiên không động đậy, Thư Hạ cũng ngại, dù sao về nhà cũng không có gì làm, cậu không vội.

Nhưng thật ra trong một ngày làm việc này, cậu lại nhận ra một Thích Phỉ Nhiên hoàn toàn khác.

Trong kí ức của cậu, Thích Phỉ Nhiên là một người rất khó mà yêu quý cho nổi. Mà không chỉ cậu, tất cả học sinh nam trong trường các cậu đều cho là như thế. Ý vào bản thân đẹp trai, thành tích tốt, giả vờ lạnh lùng. Tuy có rất nhiều học sinh nữ thích anh ta, nhưng anh ta vẫn luôn một mình, bên cạnh đến cả một người bạn cũng không có.

Giờ thì sao? Mặc dù chỉ là tiếp xúc ngắn ngủi, tuy chưa thể tiêu trừ hết hoàn toàn hận thù của mình...

Thư Hạ cắn đầu bút, nghĩ đến mê mẩn.

Đột nhiên, đầu bị người vỗ một cái.

Thư Hạ ngẩng đầu, mơ màng nhìn Thích Phỉ Nhiên “Sao thế?”

“Tan làm.”

“À à.” Thư Hạ đứng lên, kết quả lúc này mãi khoanh chân suy nghĩ, giờ đứng dậy mới thấy chân hơi tê. Cậu lảo đảo ngồi phịch xuống, Thích Phỉ Nhiên đỡ được, Thư Hạ oai oái kêu “Thế xong rồi tôi về trước đây.”

Thích Phỉ Nhiên rút tay lại “Công ty tan làm, nhưng việc của cậu còn chưa xong đâu.”

Thư Hạ nhăn nhó, lời này là ý gì?

“Cho mèo ăn.”

Thư Hạ nhớ ra, mình không chỉ đơn giản là thư kí, mình còn là trợ lí sinh hoạt nữa! Thế nhưng trợ lí sinh hoạt phải làm gì? Bao gồm cả cho mèo ăn sao? Vậy cát mèo mình có phải đến thay không? Thích Phỉ Nhiên đúng là biết ép người, bắt cậu hầu người xong còn phải hầu mèo, địa vị thấp kém vô cùng!

Thích Phỉ Nhiên nào biết cậu đang nghĩ gì, lăm bắm nói “Cát mèo còn chưa thay.”

Thư Hạ đi sau, giẫm giẫm lên bóng anh ta cho hả giận, miệng hùng hồn hô đập nát đầu mi!

Thích Phỉ Nhiên đi trước, khoe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Thích Phỉ Nhiên lái xe, Thư Hạ ngồi sau than thở, anh nhìn cậu qua gương, thấy Thư Hạ đang trợn mắt với mình.

“Lúc tôi kí hợp đồng, anh cũng không nói rõ cho tôi biết là phải làm những gì, hôm nay tôi tự tìm hiểu, thì cũng đại khái hiểu được thư kí thì làm gì rồi, thế còn trợ lí sinh hoạt thì sao?”

Thích Phỉ Nhiên suy nghĩ một lúc “Chăm sóc tôi, chăm sóc mèo.”

Không biết xấu hổ! Còn chăm sóc anh? Có cần hôn nhẹ anh một cái, ôm anh một cái luôn không? Thư Hạ tiếp tục trợn mắt “Chăm sóc thì cụ thể phải làm những gì?”

“Nấu cơm giặt giũ.”

Thư Hạ nhỏ giọng lẩm bẩm “Anh không nên tìm trợ lí sinh hoạt, anh đi tìm vợ đi!”

Thích Phỉ Nhiên không để ý cậu, bình tĩnh nói ra một câu khác khiến Thư Hạ lập tức nổ tung “Đúng rồi, bao giờ thì hành lí của cậu được chuyển đến?”

Thư Hạ không hiểu “Hành lí gì?”

“Cậu không thấy trên hợp đồng ghi để cậu chuyên tâm công tác nên phải chuyển đến ở cùng tôi sao?”

“Hả?” Thư Hạ cảm thấy như tai mình có vấn đề rồi.

Thích Phỉ Nhiên lặp lại một lần.

“Sao có thể!” Thư Hạ kêu to, lúc kí hợp đồng cậu không nhìn kĩ đã đóng dấu “Chỗ nào viết tôi phải ở cùng anh, hơn nữa cha tôi làm sao mà đồng ý được!”

Thích Phỉ Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay “Chú đã đồng ý rồi.”

“Anh đừng hòng!” Thư Hạ cả mặt đều là vẻ không tin nổi. Đi làm cùng Thích Phỉ Nhiên đã làm cực hạn của cậu rồi, giờ còn muốn ở chung? Anh ta điên chắc?

Thích Phỉ Nhiên đón nhận ánh nhìn của Thư Hạ “Thư Hạ, tôi nói rất thật.”

Thư Hạ còn nóng nảy, nhanh nhẹn gọi điện cho Thư Diệu Chi, hỏi có thật không. Thư Diệu Chi hớn hỏ nói đúng rồi, còn nói đã giúp thu dọn xong quần áo, hy vọng cậu có thể học hỏi Thích Phỉ Nhiên cẩn thận, cùng nhau tiến bộ.

Tiến bộ cái quỷ gì!

Từ lúc cha cậu bảo cậu đến công ty của Thích Phỉ Nhiên làm, cậu đã thấy không đúng rồi. Còn chưa thấy qua ai vui vẻ đóng gói từng thùng từng thùng hành lí của con gái rượu trong nhà mình gửi đến chỗ thổ phỉ như cha cậu đâu! Tuy là cậu chẳng phải con gái rượu gì, thế nhưng Thích Phỉ Nhiên đúng là thổ phỉ đó!

Thư Hạ càng nghĩ càng tức “Thích Phỉ Nhiên, có phải anh có gì với cha tôi không?”

Thích Phỉ Nhiên ngạc nhiên.

“Anh nói thật đi! Có phải cha tôi bán tôi cho anh để gán nợ rồi không?”

Thích Phỉ Nhiên bật cười, Thư Hạ quát “Anh cười gì mà cười! Đây là chuyện mà cha ruột làm được à!”

Thích Phỉ Nhiên ngừng cười.

“Thư Hạ, hợp đồng là tự cậu kí mà.”

Ngụ ý chính là chuyện cậu làm, cậu phải tự chịu trách nhiệm, không liên quan gì đến người khác.

Thư Hạ ỉu xiu, ỉu xiu ngồi, ỉu xiu xuống xe, lúc xuống xe cảm thấy như đầu nặng chân nhẹ, cả người trống rỗng.

Trước đã tới nhà Thích Phỉ Nhiên một lần, Thư Hạ cũng không cảm thấy xa lạ gì nữa. Thích Phỉ Nhiên không để cậu bình tĩnh lại đã xách cậu đến căn phòng lúc trước cậu ngủ, nói “Đây là phòng của cậu.”

Thư Hạ cau mày, miệng vô thức dẩu ra, trên mặt viết mấy chữ lớn “Không muốn.”

“Chú bảo tôi mai đến ăn cơm, tôi sẽ mang hành lí về giúp cậu.”

Thư Hạ gơ tay “Tôi có thể xin phép về nhà tôi ăn cơm cùng anh không?”

Thích Phỉ Nhiên gật đầu “Đương nhiên có thể.”

Không biết xấu hổ! Thư Hạ tức giận lắm lắm, chờ Thích Phỉ Nhiên đi, cậu ngồi phịch xuống giường, trên giường nhiều hơn lần trước một cái gối, phía trên in một bức tranh hoạt hình lúc bé Thư Hạ từng xem, giờ lại cảm thấy thật ấu trĩ, vì thế ôm lấy gối coi là Thích Phỉ Nhiên mà đấm đá cầu đập. Càng đập càng kích động, càng đấm càng đắc ý. Lúc Thích Phỉ Nhiên quay lại, Thư Hạ đang đứng trên giường, miệng hét “Thổ phỉ, mau nạp mạng!” Sau đó thì ôm gối ngã rầm xuống giường.

Quay đầu thấy Thích Phỉ Nhiên đang lạnh mặt nhìn mình, Thư Hạ lập tức ngồi dậy, vuốt vuốt gối, giả vờ như không có chuyện gì.

Thích Phỉ Nhiên bật đèn lên, hắt hắt cầm với Thư Hạ “Ăn cơm.”

Thư Hạ ném cái gối bị cậu quăng một lúc lâu trong tay xuống, giống như cô vợ nhỏ đi sau Thích Phỉ Nhiên đến phòng khách, sau đó ngồi vào chỗ cách anh xa nhất để ăn cơm.

Thật ra vốn là cậu phải nấu cơm, nhưng có lẽ Thích Phỉ Nhiên nghĩ cậu chưa kịp chuẩn bị cho nên..? Dù sao thì sau khi bày hết một bàn thức ăn, Thư Hạ cũng tìm đề tài hỏi anh ta “Đây là do anh làm?”

“Mua ngoài.”

Thư Hạ ồ à hai tiếng, ngại ngần không nói nữa.

Thật là trùng hợp, tất cả đều là món Thư Hạ thích. Lúc đầu cậu còn làm khách, nhưng lúc sau thì không để ý nữa, ăn liền hai bát, ăn xong mới xấu hổ nhìn Thích Phỉ Nhiên. Thích Phỉ Nhiên ăn rất chậm, hình như cũng không để ý Thư Hạ, Thư Hạ thở ra một hơi, chờ anh ăn xong thì xắn tay áo bắt đầu thu dọn.

Những việc tay chân này không làm khó được cậu. Thư Hạ ở ngoài chịu khổ mấy năm, nhất là ông bạn Hàn Quốc lười thôi bần thủ kia, đã ép cậu phải biến thành một người quản lý gia đình nhỏ, động tác nhanh nhẹn thu dọn lau chùi nhà bếp xong, Thư Hạ vẫy vẫy tay đi ra, phát hiện Thích Phỉ Nhiên đang nghịch mèo ngoài phòng khách.

Thư Hạ xoắn xoắn tay, không được tự nhiên “Niên Niên ăn xong rồi à?”

Thích Phỉ Nhiên gật đầu “Tôi vừa hỏi xong, cát mèo cũng thay rồi, cậu đi tắm rửa nghỉ ngơi đi.”

Thư Hạ vò đầu “Tôi không có quần áo thay..”

Thích Phỉ Nhiên ôm Niên Niên vào lòng, không nhìn Thư Hạ “Cậu đến phòng tôi, trong tủ có quần áo mới đấy, chưa mặc đâu.”

Thư Hạ cảm thấy là lạ, nhưng vẫn làm theo lời Thích Phỉ Nhiên nói. Lúc cậu ở cùng Thích Phỉ Nhiên cứ như mất đi năng lực tự chủ vậy, anh ta nói gì cũng nghe theo, đến cha cậu còn chưa khiến cậu cảm thấy uy hiếp lớn như thế.

Thư Hạ cẩn thận đẩy cửa phòng Thích Phỉ Nhiên ra, phòng anh ta hơi rộng, trắng đen xen kẽ, nhưng không có vật trang trí nào, chỉ có một cái bàn công nho nhỏ, trên bàn công đặt mấy cây xương rồng, Thư Hạ không đi qua xem.

Cậu mở tủ ra, quần áo được đặt ở một nơi cực kì dễ thấy. Lúc Thư Hạ lấy quần áo, con mắt vô thức đảo qua đồng quần áo của Thích Phỉ Nhiên, tất cả đều là áo trắng quần đen. Cậu nhớ lại, hình như lần nào gặp cũng thấy Thích Phỉ Nhiên mặc đúng một loại quần áo như thế..

Thư Hạ vẽ mặt thần thần bí bí, rung đùi đắc ý kết luận “Người này đúng là không đơn giản tí nào.”

Lấy quần áo xong, Thư Hạ nhanh chóng ra khỏi phòng Thích Phỉ Nhiên, tắm rửa một cái, liền chui ngay vào trong phòng gọi điện cho Lạc Thụy tổ khổ.

Lạc Thụy đang cãi nhau với Tiêu Dĩ Quyết, nhắc máy liền quát “Cậu có rắm mau thả đi!”

Thư Hạ bị quát, khí thế cũng bị dọa cho bay hết sạch, lí nhí nói “Thụy Nhi, tôi phải ở chung với Thích Phỉ Nhiên.”

“Gi? Ở chung? Tốc độ phát triển của các cậu cũng nhanh quá đấy, có phải hai ngày nữa thì có luôn cả con không?”

“Cậu đừng có nói linh tinh, tôi với anh ta ai có khả năng đó?” Thư Hạ nói tiếp “Anh ta nói trợ lí sinh hoạt phải chăm sóc cuộc sống hàng ngày của anh ta, sau đó tôi chuyển đến đây để sống.”

“Bảo mẫu nhỏ à, rất tận chức nha, nhớ kĩ này, bán nghệ chứ không bán thân nhé!” Lạc Thụy nhìn Tiêu Dĩ Quyết đang ngồi cạnh đọc báo, lớn tiếng nói “Nhưng mà cậu bán mình cũng không lỗ đâu, Thích Phỉ Nhiên đó, điều kiện thật là tốt, lớn lên lại còn đẹp trai, lắm tiền, so với một ông chú lớn tuổi cả ngày chỉ biết dạy dỗ người khác tốt hơn nhiều.”

Thư Hạ nhìn điện thoại “Cậu say rượu à?”

“Không!” Thư Hạ tức giận trả lời.

Thư Hạ ánh mắt phức tạp “Thụy Nhi, cậu thay đổi rồi!”

Lạc Thụy trợn mắt, còn định nói gì đó với Thư Hạ, Thư Hạ bên kia đã vội vàng nói Thích Phỉ Nhiên gõ cửa, sau đó cúp máy.

13. Chương 13

Thư Hạ vội vã chuyển cái ghế chặn trước cửa đi, sau đó mở rộng cửa, nhìn chăm chăm Thích Phỉ Nhiên như nhìn kẻ địch lớn mạnh “Sao vậy?”

Thích Phỉ Nhiên nhìn Thư Hạ, không nói câu nào, Thư Hạ day day trán “Tôi nghe nói khu dân cư này an ninh không được tốt lắm, tôi sợ có trộm cho nên tôi muốn đề phòng một chút...”

Thích Phỉ Nhiên bày ra vẻ mặt để tôi coi cậu bịa chuyện đến thế nào, Thư Hạ cúi đầu xoa xoa cửa, nhỏ giọng nói nhanh “Thôi tôi nói thật, tôi sợ nửa đêm anh đến đánh tôi thôi.”

Thích Phỉ Nhiên hiển nhiên đã quen với tính cách của Thư Hạ, im lặng nhìn từ đầu đến chân cậu, thấy Thư Hạ khó hiểu nhìn mình mới nói “Áo ngủ hợp với cậu lắm.”

Vừa nãy, Thư Hạ chẳng để ý cái áo ngủ lắm, lúc này Thích Phỉ Nhiên nói, cậu mới để ý, nền trắng, bên trên có hình gấu mèo ôm gậy trúc, nhìn qua rất ngây thơ... Rất trẻ con...

Thích Phỉ Nhiên gật đầu lắm bầm “Dễ thương lắm.”

Thư Hạ cảm thấy tai mình nóng lên, có chút không ổn. Thích Phỉ Nhiên chỉ thuận miệng khen một câu không biết là khen áo hay khen mình mà đã khiến cậu có cảm xúc lạ.... Mà đường đường là một người đàn ông oai phong lắm liệt lại bị khen là dễ thương, cậu không thấy tức giận sao? Kẽ khen cậu là kẻ thù cậu căm hận nhất, mà cậu vẫn có thể rung động sao?

Đều tại gương mặt quá mức mê hoặc của Thích Phỉ Nhiên hết!

Thư Hạ lắc lắc đầu, vỗ vỗ mặt, làm cho mình tỉnh táo lại.

Thích Phỉ Nhiên ho một tiếng “Mỗi ngày, bảy rưỡi tôi sẽ dậy, cậu nhớ kỹ phải chuẩn bị tốt đồ ăn sáng đấy.”

Thư Hạ mơ màng gật đầu. Hôm sau rất không phối hợp mà ngủ thẳng đến tận tám giờ!

Bởi vì cả đêm tinh thần không yên cho nên thôi miên mãi vẫn không ngủ được. Lúc cậu ở nhà còn đặt một đồng hồ báo thức ở đầu giường, đợi chúng nó thay nhau oanh tạc mới tỉnh nổi, nhưng hôm nay đến chỗ Thích Phỉ Nhiên lại quên không chuẩn bị, cho nên cứ thế mà bỏ qua thời gian, ngủ một giấc sáng khoái xong mới tự tỉnh.

Thư Hạ chán nản đi ra phòng khách, Thích Phỉ Nhiên đã ăn mặc chỉnh tề, vuốt tóc gọn gàng. Đứng dưới ánh mặt trời, cả người như tỏa ra một vầng sáng chỉ thuộc về những người tài giỏi thành công trong cuộc

sống. Niên Niên cũng đã ăn xong thức ăn cho mèo, đoạn trang nằm trên ban công, im lặng ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, nhìn rất đáng yêu.

Thư Hạ ngại ngần đến gần Thích Phỉ Nhiên “Xin lỗi, tôi ngủ quên.”

Thích Phỉ Nhiên không trách cậu, chỉ chỉ đồ ăn trên bàn “Ăn nhanh đi.”

Thư Hạ ngồi xuống nhét đồ vào miệng, lúc đồ vào miệng rồi, cậu mới phát hiện hóa ra là đồ của cửa hàng gần trường học kia. Thư Hạ ngây ra, không phải Thích Phỉ Nhiên cố ý mua cho mình chứ? Hay là anh ta cũng muốn ăn, cho nên thuận tiện mang một ít về cho mình? Dù sao cũng coi như là vận động một chút thôi nhỉ?

Ăn xong lại vội vã theo Thích Phỉ Nhiên đi làm. Có xe đưa đón đi làm đúng là không giống như bình thường, cho dù có bị muộn, nhưng cậu và ông chủ cùng nhau vào cửa công ty đấy, ai dám tính cậu đi muộn nào?

Thư Hạ đi sau Thích Phỉ Nhiên, giống như bị khí thế của anh lây nhiễm, cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm thấy mình vô cùng ngầu!

Thích Phỉ Nhiên quay đầu lại, vừa hay thấy một khuôn mặt vênh vênh vào vào của Thư Hạ, tâm trạng cũng tốt lên.

Sáng thứ sáu rất bận, Thích Phỉ Nhiên phải họp mấy cuộc họp liên, Thư Hạ đi theo học cách ghi biên bản cuộc họp, Trình Dương cho thư kí Từ Tự Lai của mình đến dạy cậu.

Hai người vừa gặp nhau đã cười nói, chẳng mấy chốc mà như quen biết đã lâu, đối mặt nói vài ba câu liền trở thành anh em tốt. Thích Phỉ Nhiên đang dùng powerpoint thuyết trình, bút trong tay càng gõ càng vang, giống như muốn phi thẳng vào hai cái đầu chuột kia.

Giờ cơm trưa, Thư Hạ đang định ra ngoài mua đồ cho Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên lại đột nhiên từ chối, nói xuống căng tin ăn. Thư Hạ vừa nghe có thể xuống căng tin ăn, lập tức muốn đi tìm Từ Tự Lai, Từ Tự Lai cũng muốn đi cùng Thư Hạ, thế nhưng lại bị Trình Dương gọi lại, không dám đi cùng Thư Hạ nữa.

Thư Hạ giận “Sao cậu sợ anh ta thế? Ăn một bữa cơm thôi mà cũng không được à?”

Từ Tự Lai thở dài “Giám đốc Trình là ông chủ của tôi mà, hơn nữa anh ta điên lắm, tôi không dám chọc anh đâu.”

Thư Hạ thấy cậu ta vâng vâng dạ dạ như vậy, hình như sợ Trình Dương thật, chỉ đành đi một mình.

Cơm ở căng tin kể ra cũng rất ngon lành hợp vệ sinh, Thư Hạ gọi sườn xào chua ngọt, thịt gà thái hạt lựu xào ngô, ngồi một mình trong góc.

Cậu vừa ngồi xuống, đối diện liền có thêm một người.

Thư Hạ thở dài, đây là muốn cậu hai tư trên hai tư phải đối mặt với cái bản mặt đẹp trai nhưng lạnh băng của Thích Phỉ Nhiên sao?

“Nhiều chỗ ngồi như vậy mà.”

Thích Phỉ Nhiên đầu cũng không thèm ngẩng lên “Bình thường tôi vẫn ngồi đây.”

... Thật là trùng hợp ghê! Thư Hạ không thể đổi chỗ khác, vì làm vậy sẽ thể hiện địch ý quá rõ... Dù cho nó vốn rất rõ...

Thích Phỉ Nhiên gọi rau và thịt viên sốt tương, Thư Hạ nhìn Thích Phỉ Nhiên không vừa mắt, nhưng nhìn thịt sốt thì lại rất thuận mắt. Cậu trông mong nhìn chăm chăm, Thích Phỉ Nhiên đương nhiên không thấy, Thư Hạ đành đẩy cơm mình qua phía anh “Anh xem có món nào thích ăn không.”

Thích Phỉ Nhiên chăm chú ngắm một lúc, nói “Không.”

Thư Hạ quẹt miệng kéo khay cơm về, một lát sau lại hỏi “Tôi lấy sườn đổi thịt với anh có được không?”

Thích Phỉ Nhiên lắc đầu “Không.”

Đồ keo kiệt!!! Thư Hạ tức chết rồi! Cậu đứng dậy đi gọi một suất thịt nhưng hết rồi, phiền muộn đến muốn đốt căng tin luôn. Quay đầu nhìn Thư Hạ mới phát hiện Thích Phỉ Nhiên đã ăn xong rồi đi, nhưng trên khay vẫn còn hai viên thịt sốt.

Tâm trạng Thư Hạ tương đối bần khoản.

Cậu có gốc thì cậu cũng cảm nhận được là Thích Phỉ Nhiên đối với cậu vô cùng tốt!

Haiz, nếu như lần gặp mặt đầu tiên năm cấp ba đó, Thích Phỉ Nhiên cũng đối với cậu như này, thì tốt biết bao. Hai người sẽ có thể trở thành bạn thân, những chuyện xấu phía sau cũng sẽ không xảy ra.

Cả buổi chiều, Thư Hạ đều tiếc hận nhìn Thích Phỉ Nhiên. Thích Phỉ Nhiên bị cậu nhìn đến không tự nhiên, lạnh mặt liếc cậu một cái, cậu mới thu ánh mắt về.

Công việc nhàn rỗi, trong phòng lại chỉ có mỗi hai người, đến một tiếng động nhỏ cũng không có. Thư Hạ cứ lảm nhảm tự kỉ đến lúc tan làm thì đúng là không chịu nổi, cho nên quay sang Thích Phỉ Nhiên “Lát chúng ta đến thẳng nhà tôi à?”

Thích Phỉ Nhiên không biết lôi ở đâu ra một miếng bánh kem nhỏ, chậm rãi mở hộp ra “Ừ.”

Thư Hạ bị bánh kem Thích Phỉ Nhiên chuẩn bị lôi kéo lực chú ý, lằm bằm “Đói quá.”

Thích Phỉ Nhiên mắt điếc tai ngơ.

“Bánh kem rất mềm.” Thư Hạ gục xuống bàn, thăm hại nói “Anh không phải ghét ăn ngọt sao...”

Thích Phỉ Nhiên giơ bánh vị xoài lên nói với cậu “Cậu ăn không?”

Thư Hạ lập tức thẳng lưng “Ăn.”

Lớn tiếng đến mức còn dọa luôn cả mình.

Haiz, kệ đi, dù sao trong mắt Thích Phỉ Nhiên mình cũng là một phế vật chỉ biết ăn xong lại nằm, chẳng lo mất thêm hình tượng gì nữa.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng phản ứng của Thư Hạ vẫn hơi ngại ngùng.

Thư Hạ cho rằng Thích Phỉ Nhiên sẽ lại lạnh mặt nhìn mình, nhưng không ngờ anh lại quay lại nở nụ cười.

Thích Phỉ Nhiên đi đến trước mặt Thư Hạ, đặt miếng bánh nhỏ xuống “Ăn đi.”

Thư Hạ vừa ăn vừa nghĩ đến nụ cười lúc quay về bàn làm việc của Thích Phỉ Nhiên, trong lòng dâng lên cảm giác kì lạ.

Sau khi tan làm, hai người đến nhà họ Thư, Thư Diệu Chi vừa về, còn chưa kịp nấu cơm tối. Thấy Thư Hạ đã không còn gay gắt với Thích Phỉ Nhiên như trước nữa, liền đẩy hai người vào phòng cậu, bắt Thư Hạ nói chuyện tâm sự với anh.

Thư Hạ hừ một tiếng, đi tới nhà bếp tìm Thư Diệu Chi “Cha còn có thể nịnh nọt anh ta hơn thế nữa không? Cha cho anh ta là con rể cha đấy à?”

Thư Diệu Chi nhỏ giọng nói “Tôi thật mong nó nhìn trúng anh.”

Thư Hạ vội nói “Cha, tư tưởng của cha tiến bộ nhanh thật nha, cha chấp nhận tính hướng của con rồi sao?”

Thư Diệu Chi đập đầu cậu một cái, Thư Hạ ai ô kêu lên. Ông đưa cái trắng cho cậu rửa.

“Chấp nhận cái mông, tên nhóc nhà mi cứ ở đây mà mơ!!”

Thư Hạ cũng biết kết quả sẽ như vậy, bĩu môi, mở nước mức lớn nhất.

“Cha để con ở cùng anh ta, con nói cho cha biết, mị lực của con không ai chống lại được đâu, đến lúc đó Thích Phỉ Nhiên quỳ gối trước mặt con, cha đừng có mà hối không kịp...”

“Còn mị lực?” Thư Diệu Chi cười nhạo “Tiểu Thích có bạn gái rồi. Lần trước định giới thiệu em họ con cho nó, nó nói nó có đối tượng rồi, con phải cố gắng lên, bình thường học tập Tiểu Thích nhiều vào, con bằng tuổi nó mà nó thành công như thế đấy, còn con thì sao, nhìn lại mình đi, chả có cái gì cả...”

Thư Hạ ném cái trắng đã rửa sạch vào trong bồn “Không rửa nữa, cha tự đi mà rửa!”

14. Chương 14

Thích Phỉ Nhiên còn đang ở trong phòng Thư Hạ, phòng của cậu không lớn, cũng là vì mới chuyển tới, cho nên ngoại trừ mấy tấm ảnh hồi bé được đặt trên đầu giường ra thì trong phòng chẳng còn đồ vật gì. Nhưng Thích Phỉ Nhiên vẫn say sưa ngắm nhìn, đi tới đi lui trong cái chỗ chỉ bé bằng lòng bàn tay này, lại phát hiện được không ít dấu vết của Thư Hạ.

Thư Hạ tựa vào cửa, vặn xoắn ngón tay “Cơm sắp xong rồi, ra ăn cơm thôi.”

Thích Phỉ Nhiên ứng tiếng đi ra phòng khách, Thư Diệu Chi làm một bàn thức ăn thịnh soạn, sợ Thích Phỉ Nhiên không thích tay nghề của mình, còn bắt Thư Hạ chạy ra ngoài mua thêm mấy món. Thư Diệu Chi chẳng quan trọng, nhưng Thư Hạ thì rất đau xót, cắn đũa mà muốn rút nước mắt. Thư Diệu Chi cho đến giờ còn chưa từng nấu cho cậu bữa nào thịnh soạn như thế này. Bữa hôm nay cũng là nấu cho Thích Phỉ Nhiên mới có.

Con trai ruột thì đáp sang một bên, nhưng mà thôi, cho dù là hưởng sái của ai, thì cũng có ăn là tốt rồi. Thư Hạ thâm an ủi mình như vậy, sau đó giờ đũa hung hăng càn quét. Kể ngốc không qua được ải đồ ngon mà!

Thư Diệu Chi rót chút rượu, định mời Thích Phỉ Nhiên, nhưng anh từ chối “Chú, con lái xe tới nên không uống rượu được ạ.”

Thư Diệu Chi chỉ chỉ Thư Hạ “Bảo nó lái cho.”

Thư Hạ vẻ mặt đờ đẫn, cha gì không biết, cậu làm được gì, không làm được gì cũng không biết “Cha không biết con không có bằng lái à?”

“Thế thì hai đứa ở lại đây đi, chen chúc với Thư Hạ chút xíu, mai hãy về, hiếm khi mới được ăn cùng nhau bữa cơm, không uống rượu thì ra cái gì.”

Thư Hạ vừa nghe vậy thì ngay lập tức đoạt lấy chai rượu “Đáng ghét! Anh ta không uống thì cha cứ ép người ta làm gì, rượu có phải đồ tốt đẹp gì đâu. Mà cha cũng uống ít thôi, lớn tuổi như vậy rồi, cứ uống rượu rồi lại hút thuốc, cha ngại mình sống lâu quá rồi sao?”

Nếu không phải Thích Phỉ Nhiên ở đây, chắc chắn Thư Diệu Chi đã lột Thư Hạ ra đánh cho một trận rồi. Nhưng giờ thì chỉ có thể cười khan mấy tiếng, trừng mắt nhìn con trai. Thư hạ cầm bát ăn cơm, lăm lăm hai câu, không nhìn ông nữa mà tự mình vui vẻ ăn uống.

Thích Phỉ Nhiên ở trước mặt Thư Diệu Chi vô cùng ngoan ngoãn, hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng như lúc ở riêng với Thư Hạ. Thư Hạ ăn ăn ăn, sau đó bắt đầu liếc trộm Thích Phỉ Nhiên. Người này còn cố ý để tóc mái rũ xuống, nhìn qua dịu dàng hơn nhiều. Lại quay lại nhìn Thư Diệu Chi đang cười ha ha, khó trách cha cậu thích anh ta như vậy, giả tạo đến thế cơ mà.

Cả bữa cơm, trên cơ bản đều là Thư Diệu Chi nói chuyện với Thích Phỉ Nhiên, còn Thư Hạ chăm chú ăn, thi thoảng nói xen vào mấy câu, bị cha mình dùng mắt tàn sát. Lúc ăn xong, Thư Hạ phải thu dọn, còn Thư Diệu Chi và Thích Phỉ Nhiên lại ra sofa nói chuyện tiếp. Chờ Thư Hạ làm xong cũng đã sắp tám rưỡi tối, Thích Phỉ Nhiên chuẩn bị đứng dậy đi về, Thư Diệu Chi cũng không giữ anh nữa.

Thư Hạ lưu luyến dán lên lưng cha mình nũng nịu “Cha, mai con lại về ăn cơm được không, hôm nay còn nhiều đồ ăn thừa mà.”

Thư Diệu Chi vỗ đầu cậu “Mai cha đi Nhật Bản công tác rồi, không về được, con ở chỗ Tiểu Thích chăm sóc nó cho cẩn thận, đừng có mà chạy đi chạy về.”

“Đi công tác? Cha lớn tuổi thế rồi công ty còn bắt đi công tác gì? Đã thế còn đi tận Nhật Bản, ngôn ngữ không thông.” Thư Hạ không vui, nhưng vẫn ngoan ngoãn “Vây cha nhớ mang quà lưu niệm về cho con đấy.”

Thư Diệu Chi đồng ý “Được.”

“Đừng tùy tiện chọn món nào nhé!” Thư Hạ nhớ tới lúc còn bé, có lần Thư Diệu Chi đi công tác, cậu bảo ông mang quà về cho cậu, thế là ông ăn sò xong thì lấy luôn vỏ về cho cậu chơi, nói là vỏ sò nhặt được trên bờ biển, khiến Thư Hạ cứ tin là thật, coi như bảo bối mà cất giữ. Lúc không cẩn thận làm mất còn khóc đến chết đi sống lại, bị mẹ trợn trắng mắt cười nhạo, nói chỉ có ai ngốc mới đi tin lời cha cậu... Thư Hạ từ đó bị ám ảnh, mặc kệ Thư Diệu Chi mỗi lần về tặng cậu cái gì, cũng không bù đắp nỗi sự tổn thương khi

đó.

Nghe Thư Hạ nói những lời này, Thích Phỉ Nhiên không nhịn được hơi cong cong khóe miệng. Thư Hạ không nhìn thấy, còn đang mãi than thở với cha mình, Hai người thu dọn hành lí rất nhanh đã xong, hai cái vali vừa mới xách từ Anh về, giờ đã lại phải xách sang nhà Thích Phỉ Nhiên. Thư Hạ ngại, không kêu Thích Phỉ Nhiên tới giúp, hây da hây da khiêng hai cái xuống lầu. Lúc đi xuống khó khăn vô cùng, nhưng Thích Phỉ Nhiên chẳng nói câu nào đã bê được nó xuống, Thư Hạ rầm rì đi sau, nhìn Thích Phỉ Nhiên cứ nhẹ như không.

Thư Hạ nhỏ giọng nói cảm ơn Thích Phỉ Nhiên, dù sao ngày hè nóng bức, bê một cái vali đi xuống rất nóng bức, Thư Hạ chảy mồ hôi, nên nghĩ hẳn Thích Phỉ Nhiên cũng nóng, cho nên nói “Tôi mời anh ăn kem nhé?”

Thích Phỉ Nhiên nhướn mày “Cậu mời tôi?”

Câu hỏi này, giống như tôi mời anh là chuyện gì đó mới mẻ lắm không bằng. Tôi đối với anh không tốt thế cơ à? Thư Hạ nói thầm “Đúng, tôi mời.”

Hai người đi đến cửa hàng giá rẻ trong khu chung cư, Thư Hạ gọi hai que kem ốc quế, đột nhiên có người từ xa gọi cậu.

“Thư Hạ!”

Thư Hạ khó hiểu quay đầu lại, động tác đột nhiên cứng đờ.

Lục Nghiêu dắt chó tung tăng chạy đến.

Phía sau còn có một người đàn ông đi theo, Thư Hạ rất quen thuộc, chỉ cần nhìn dáng đi cũng biết ngay đó là Tần Tiêu.

Đều mặt đối mặt rồi, còn giả vờ không nhìn thấy thì chẳng hay, Thư Hạ đành cắn một miếng kem, quai lẹ, sao vị dâu tây mà chẳng ngọt gì thế.

Lục Nghiêu nhanh chóng chạy tới trước mặt cậu, con chó bên cạnh là giống Samoyed, dính Lục Nghiêu vô cùng, cứ nhất định quấn quanh chân cậu ta, Lục Nghiêu vừa dạy dỗ nó vừa nói chuyện với Thư Hạ “Cậu ở đây à?”

Tính ra cũng mới gặp có hai lần, sao cậu ta thân nhanh thế? Quay đi quay lại đã nhiệt tình như này rồi, mình mà còn không tự nhiên nữa thì đúng là hẹp hòi.

Thư Hạ gật đầu, chỉ chỉ Samoyed “Cậu dắt nó đi dạo à?”

“Ừ, ăn xong nên đi dạo chút.” Lục Nghiêu nhìn Thư Hạ cười rạng rỡ, sau đó nhìn sang Thích Phỉ Nhiên “Lần trước có phải tôi gặp anh ở nhà Tiêu Dĩ Quyết rồi đúng không?”

Thích Phỉ Nhiên chẳng có ấn tượng gì với cậu ta, thế nhưng anh cũng không phải người không biết cư xử, lịch sự gật đầu với Lục Nghiêu “Đúng rồi, tôi là Thích Phỉ Nhiên.”

Lục Nghiêu lẩm bẩm lại tên của anh một lần “Hai người ở đây à?”

Thư Hạ lung tung gật đầu, Thích Phỉ Nhiên dăm chiêu nhìn thoáng qua cậu.

“Các anh cũng là bạn cấp ba sao, tình cảm thật là tốt.” Lục Nghiêu thuận miệng nói, sau đó gọi Tần Tiêu phía sau lên chào hỏi “Nhanh lên một chút đi mà.”

Tần Tiêu rút cuộc cũng đi tới, anh đứng sau Lục Nghiêu, không lên tiếng, Thư Hạ thấy anh thì lập tức cúi đầu. Thích Phỉ Nhiên ôm lấy vai Thư Hạ, khách khí cười nói với Lục Nghiêu “Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi về trước đây.”

Lục Nghiêu không hiểu sao bầu không khí đột nhiên lại biến thành như vậy, nhưng vẫn gật đầu “Được, Thư Hạ, lần sau rảnh đi chơi với nhau nhé.”

Thư Hạ nắm chặt hai tay, thân thể cứng nhắc không ổn, nghe xong lời này cũng không dám đáp lại, chỉ biết quay người theo Thích Phỉ Nhiên rời đi.

“Thư Hạ, em...”

Thư Hạ quay đầu lại, trong mắt là sự vui mừng và chờ đợi.

Tần Tiêu mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói gì. Thư Hạ quay đầu đi, tất cả biểu cảm của cậu, Thích Phỉ Nhiên nhìn không sót chút nào.

Tay Thích Phỉ Nhiên không biết đã buông ra từ lúc nào, Thư Hạ hoảng hốt trèo lên xe. Thích Phỉ Nhiên không nói chuyện, trong xe rất yên tĩnh, ở một nơi hẹp như vậy, tâm trạng Thư Hạ lại càng trượt dốc không phanh.

Cậu đã biết kết quả sẽ như vậy, nhưng lúc thật sự phải đối mặt, vẫn có chút không nhận được mà đau lòng.

Đó là người đàn ông cậu đã thích gần bảy năm, là người mà lúc cậu ở Anh, mỗi lần cảm thấy “A mệt quá, không muốn sống nữa”, cậu sẽ nghĩ đến để tiếp thêm năng lượng.

Là anh Tiêu của cậu.

Thế nhưng bây giờ, anh rõ ràng đang đứng trước mặt cậu, vậy mà đến một câu chào hỏi thông thường cũng không nói ra được.

Thư Hạ càng nghĩ càng buồn, nước mắt trào lên, cậu hít mũi một cái, lại không dám hít mạnh quá, sợ bị Thích Phỉ Nhiên biết thì thật mất mặt. Xoay người mở cửa sổ xuống, Thư Hạ len lén lau mắt.

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu, anh có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại giống như cậu bé mười bảy tuổi năm đó, đã đi qua một thời gian dài, trong lòng chất đầy tâm sự nhưng không cách nào bộc bạch ra ngoài, im lặng không nói gì.

Cả anh và Thư Hạ đều đã thay đổi rất nhiều, nhưng kỳ thực, bọn họ vẫn y nguyên như ngày nào.

15. Chương 15

Hôm sau là thứ bảy cho nên không cần đi làm, Thư Hạ ngủ đến tám giờ mới tỉnh, hằm ít cháo, sau đó cho mèo ăn. Con mèo Niên Niên này nhìn người rất khinh thường, rõ ràng ở trước mặt Thích Phỉ Nhiên thì suốt ngày meo meo meo ra chiều đáng yêu, thế mà ở trước mặt cậu thì lặt mặt ngay, cái vẻ trầm đây rất chướng mắt cái bộ như người, là mèo mà cứ như là chủ! Ngắm lại thì nó giống hệt cha mình lúc ở trước mặt Thích Phỉ Nhiên và mình luôn!

Cửa phòng Thích Phỉ Nhiên vẫn đóng chặt, Thư Hạ đoán chắc anh còn chưa tỉnh, vui vẻ, thoải mái, quét dọn dọn khắp nhà, gọi điện cho Thư Diệu Chi. Cậu cần nhàn với cha một lúc, nhìn đồng hồ đã chín giờ, Thích Phỉ Nhiên mới tỉnh.

Anh mặt áo cotton màu trắng, tóc mái trước trán hơi loạn, bộ dạng chưa tỉnh ngủ, nhìn qua giống như một sinh viên.

À, đương nhiên là buồn cười hơn sinh viên.

“Dậy rồi à.” Thích Phỉ Nhiên hỏi Thư Hạ, giọng anh vốn đã trầm, nay lại mới tỉnh nên hơi khàn, nghe ra có chút gợi cảm. Thư Hạ ngốc ngốc nhìn theo bóng anh đi vào nhà tắm đánh răng, mới cầm khăn lên lau mặt, không không hiểu là tự nhiên tức cái gì.

Thích Phỉ Nhiên đánh răng rửa mặt xong đi ra đã lại là một người đàn ông thành công, Thư Hạ hâm nóng cháo rồi múc cho anh một bát, ôm Niên Niên ngồi trên ghế vờ như không thấy phản ứng của Thích Phỉ Nhiên.

Thích Phỉ Nhiên ăn hết một bát cháo, mặt vẫn như cũ khiến Thư Hạ hơi thất vọng, Nhưng cậu cũng không hỏi Thích Phỉ Nhiên cháo thế nào, phiền lắm, thà đi vò lông mèo cho hả giận còn hơn. Sau khi vò rụng mấy nắm lông mèo, cậu bị Niên Niên cào một nhát lên mặt rồi dẫm tiếp lên mặt, vênh vào bỏ đi.

Hôm đó đúng là khó ở, bị người đối xử tệ còn chưa tính, ngay cả mèo cũng bắt nạt mình!

Thư Hạ ngã lên sofa, đường đời dài đằng đẵng, một mảnh đen mù mịt.

Điện thoại Thích Phỉ Nhiên vang lên, một lúc lâu anh mới nghe máy, như có ý tránh Thư Hạ, đi về phòng mình. Thư Hạ mơ hồ nghe thấy anh gọi mấy tiếng mẹ, Thư Hạ cũng không để ý, chỉ nghĩ con người anh ta rốt cuộc sao vậy, đến cả gọi mẹ cũng gọi lạnh nhạt thế.

Thư Hạ không khỏi nhớ tới mẹ mình. Nói không nhớ thì đúng là nói dối, thế nhưng cậu vẫn tức, nghĩ mẹ bỏ lại hai cha con cậu thật quá đáng, mẹ không quan tâm cậu khiến cậu buồn, cậu với mẹ không thân thiết, thế nhưng đó vẫn là mẹ ruột con ruột cơ mà, cứ không mặn không nhạt như trước không được sao?

Gửi đi mấy tin nhắn, Thư Hạ rất biết làm nũng, nhưng khi làm nũng biến thành chữ trên màn hình, cậu lại thấy xấu hổ. Điện thoại cứ như một củ khoai nóng bỏng tay, Thư Hạ nhanh chóng ném nó sang một bên, ôm gối ngồi xem ti vi, nội dung lại chẳng ngắm vào đầu tí nào.

Cuối tuần ở nhà làm ổ, Thư Hạ cũng không định ra ngoài mua đồ, trong tủ còn ít rau cải trắng, cũng coi như còn tươi, Thư Hạ lôi ra mấy thứ nguyên liệu linh tinh, dùng kỹ năng đã sống sót qua tháng ngày ở Anh mà nấu được một bữa tương đối.

Tráng một đĩa trứng, do Thích Phỉ Nhiên không thích ngọt, cho nên Thư Hạ không cho đường, tự mình nêm thấy cũng được, nhưng vừa ném một miếng, con sâu đói trong bụng lại bị đánh thức. Kết quả chuông cửa vang lên, Thư Hạ thở dài đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở đã có người nhảy phốc lên người cậu, một phút sau mới nhảy xuống. Thư Hạ bị dọa đến ngẩn ra, tí nữa thì nôn hết sạch quả cà chua vừa ăn, lắp bắp nói “Cậu... Cậu.... Cậu là ai?”

Người nhảy lên người cậu là một cậu nhóc, Thư Hạ dùng từ cậu nhóc này để hình dung cậu ta là bởi vì Thư Hạ cảm thấy cậu ta đáng người trẻ con, kiểu tóc cũng trẻ con, quần áo thì mặc nguyên một cây màu chanh, nhìn qua cứ như học sinh trung học.

Cậu nhóc mở miệng, giọng nói trong veo “Tôi còn chưa hỏi anh đấy, anh là ai, sao lại ở nhà của đàn anh nhà tôi?”

Quả nhiên, đến cả giọng nói cũng trẻ con mà!

Thư Hạ suy nghĩ một lúc mới kịp phản ứng “Đàn anh nhà cậu? Cậu nói Thích Phỉ Nhiên à?”

Cậu nhóc gật đầu, sau đó liếc xéo cậu từ đầu đến chân, giọng nói êm tai nhưng ngữ khí thì lại không tốt lắm.

“Tôi hỏi anh đó, sao anh không trả lời? Anh là ai?”

Thư Hạ không hiểu sao ngoan ngoãn đáp lại “Tôi là trợ lí sinh hoạt của anh ta.”

“Bảo mẫu nhỏ à..” Cậu nhóc kia rõ ràng có vẻ yên lòng hẳn, sau đó lại nhìn cậu “Mà ai tin chứ? Anh nhìn vậy mà là bảo mẫu á? Nhìn là biết có âm mưu rồi!”

Tôi nhìn làm sao? Thư Hạ không nói gì, vừa nãy cầm cả xẻng rán ra mở cửa, tài năng bộc lộ thân phận rõ thế còn gì? Lại nói, cậu thì có thể có cái âm mưu gì? Đem Thích Phỉ Nhiên lên chứng lên nấu lên rán chắc? Cậu cũng chưa phải chưa nghĩ đến đâu!!

Cậu nhóc phi tới một ánh mắt, khiến Thư Hạ cảm thấy không được vui, tính tình cậu lại không tốt, chỉ có thi thoảng mới bị người ta dọa, vì thế Thư Hạ liền chống tay lên cửa “Cậu quan tâm anh đây có âm mưu gì làm gì? Có liên quan đến cậu không? Cậu quản được không? Anh đây đứng đây chắn đây này, cậu là ai hả?”

Mất thấy hai người chuẩn bị khai chiến, Thích Phỉ Nhiên cuối cùng cũng đi ra, thấy cậu nhóc kia thì không ngạc nhiên lắm “Dụ Kiều, có chuyện gì không?”

Dụ Kiều vừa thấy anh đã thay đổi sắc mặt, ngoan hiền hẳn lên. Thư Hạ tròn mắt, cả cái nhà này, bao gồm một Thích Phỉ Nhiên, một Dụ Kiều, và một con mèo không biết tốt xấu đều là kẻ hai mặt hết! Lúc nào cũng bất nhất, lát xanh lát đỏ!

Dụ Kiều lắc lắc tay, Thư Hạ nhìn thấy trong tay cậu ta có một chiếc bánh kem nhỏ, nhất thời bĩu môi, tỏ ý mình biết thừa ý đồ của cậu ta.

“Hôm nay là sinh nhật em, cho nên mang bánh kem đến tặng anh.”

Người ta còn cầm đồ trong tay đó, nào có lí nào lại chặn ở ngoài cửa đây? Hơn nữa nhìn thái độ của Thích Phỉ Nhiên rõ ràng là bạn bè tốt, Thư Hạ cũng không định làm khó cậu ta nữa, tự giác quay về phòng bếp lục cục nồi liêu.

Cậu vừa đi vừa nhớ lại thái độ và ngôn ngữ của Dụ Kiều, cái dạng giả vờ che giấu địch ý và ghen tị đó, Thư Hạ chống đỡ không nổi!

Thư Hạ vỗ tay một cái, a, tối qua Thư Diệu Chi còn nói với cậu Thích Phỉ Nhiên có bạn gái mà, sao ở cạnh anh ta hai hôm nay vẫn chẳng thấy đâu vậy? Hay là bạn gái người ta vừa tìm tới cửa? Tư tưởng cha cậu cũng hơi cổ hủ mà, nghe người ta nói có đối tượng cái là nghĩ ngay đến bạn gái, cũng chẳng nhìn con trai mình mà làm ví dụ.

Dụ Kiều tám chín phần là đối tượng của Thích Phỉ Nhiên rồi!

Thư Hạ có chút khó chịu, người ta vợ chồng son ở với nhau, khiến lòng cậu dấy lên ghen tị. Vì thế mấy món tiếp theo, cần cho hồ cứ cho, cần cho tiêu cứ cho, chẳng thèm để ý đến Thích Phỉ Nhiên có thích không, có ăn được không nữa luôn! Mà kể ra cái vị mặt lạnh này, tuy là không nói chuyện, nhưng cũng dễ tính lắm, chỉ cần ăn không chết là được, mà ăn xong chết thì cũng thôi.

Thư Hạ bên này đang ném khói lửa nhân gian, Thích Phỉ Nhiên đi tới mở quạt thông gió, kéo cậu ra ngoài phủi phủi quần áo cho cậu, nói “Dụ Kiều cũng ở đây ăn cơm.”

Thư Hạ bĩu môi “Cậu ta cũng không ăn ngọt luôn hả?”

Thích Phỉ Nhiên ngẩn cả người, sau đó nở nụ cười. Thư Hạ dùng ánh mắt như nhìn người tâm thần nhìn anh, quay về nhà bếp “Các anh cứ ở đó chờ đi, cơm sắp xong rồi.”

Cậu bê thức ăn bày lên bàn, cố ý nhìn thoáng qua Dụ Kiều. Dụ Kiều đang đùa mèo, thấy cậu nhìn cũng hung hăng nhìn lại. Thư Hạ nghĩ cũng đúng thôi, lúc ấy còn ở cùng Tần Tiêu, đừng nói anh ở cùng người khác, anh cùng người ta ăn bữa cơm thôi cậu cũng dỗi tận mấy ngày, nên chẳng trách Dụ Kiều nhìn cậu như nhìn kẻ thù. Nhưng cậu cũng đâu có ý nghĩ như vậy đâu, lúc cậu nghe Dụ Kiều nói bộ dạng cậu mà làm bảo mẫu cái gì, cậu cũng rất buồn có được không? Cảm giác như mình bắt tài lắm ý.

Niên Niên ngoại trừ cho Thích Phỉ Nhiên mặt mũi, đối với người khác vẫn luôn là chương mắt. Tuy thế thì thoảng nổi hứng còn biết giờ cái mặt dễ thương lên kêu mấy tiếng meo meo với Thư Hạ, còn Dụ Kiều à, chỉ có cái mông thôi. Thư Hạ lần đầu cảm thấy sao mà Niên Niên cao quý lãnh diễm thế, cả người đều sung sướng.

Lúc ăn cơm, Dụ Kiều gây không ít chuyện, Thư Hạ cũng đã liệu trước được, thế nhưng nghĩ đến Dụ Kiều vì có Thích Phỉ Nhiên ở đó mà giả vờ ngoan ngoãn, Thư Hạ lại nén cười, mấy câu nói khó nghe kia cũng không còn quá khó nghe nữa.

“Đàn anh, cuối tuần này trường mình tổ chức ngày kỉ niệm thành lập trường, anh có về không?”

Thích Phỉ Nhiên gật đầu “Có.”

Thư Hạ có chút khó hiểu, bởi vì cậu biết Thích Phỉ Nhiên rất ghét loại hoạt động âm ỉ này, nhưng mà người ta là người tình nhỏ mà, có chuyện gì mà không lên núi đao xuống biển lửa được chứ? Huống hồ đây cũng chỉ là một ngày kỉ niệm thành lập trường.

Lại lại lại lại lại lại lại tủi thân rồi, sao mà yếu đuối thế chứ? Thư Hạ độc thân có chút dễ tủi, đối với bản thân tổ về bất lực.

Ăn cơm xong, Dụ Kiều mở cái bánh cậu ta mang đến ra, Thư Hạ đến gần, cảm thấy thật kì diệu. Lúc mở cửa, Dụ Kiều nhảy lên người cậu mạnh như thế, đáng ra cái bánh phải thê thảm lắm mới phải, không nghĩ tới lại hoàn mỹ không chút tì vết như này. Một cái bánh, phía trên dùng hoa hồng tạo hình một ngôi nhà, bên cạnh còn viết số hai mươi một.

Lớn hơn mình một tuổi.

Thư Hạ ưỡn ngực, chẳng biết mình tự hào cái gì.

Dụ Kiều rất hào phóng cắt cho Thư Hạ một miếng, Thư Hạ từ trước giờ không cưỡng được đồ ăn, Thích Phỉ Nhiên cũng ném một miếng nhỏ, Thư Hạ hai mắt sáng lấp lánh nhìn cậu ta, Thích Phỉ Nhiên lại nhìn cậu nhướn mày, lãnh đạm rất rõ.

Haiz, sức mạnh tình yêu thật đáng sợ.

Thư Hạ ăn bánh xong thì về phòng, không muốn bị đau mắt hột, tuy là hai người ngoài kia chẳng làm gì đau mắt cả.

Cậu muốn rủ Lạc Thụy ra ngoài xem phim, thuận tiện hỏi xem cậu ta với Tiêu Dĩ Quyết có chuyện gì. Chú Tiểu với Lạc Thụy rất hay cãi nhau, cho nên Thư Hạ cũng chẳng để oán giận của Lạc Thụy trong lòng.

Lạc Thụy đang ở nhà nghỉ ngơi, nhận điện thoại rất nhanh “Bảo bối à, có gì không?”

“Tìm cậu đi chơi.” Thư Hạ nằm lỳ trên giường, trong phòng vốn có vài quyển sách, Thích Phỉ Nhiên cầm đi rồi, Thư Hạ lại hỏi mượn anh ta, Thích Phỉ Nhiên nói được, cho nên bây giờ cậu đang nằm lật sách, tùy ý xem một chút “Buổi chiều cậu rảnh không?”

“Có, đi chơi không?”

“Có.” Thư Hạ vui vẻ hẹn thời gian với Lạc Thụy, lập tức chuẩn bị để ra ngoài. Lúc cậu đẩy cửa phòng, hai người đang ngồi ngoài phòng khách đồng thời nhìn qua.

Thích Phỉ Nhiên hỏi cậu “Định ra ngoài à?”

Thư Hạ gật đầu “Ừ, tôi với Lạc Thụy đi chơi.” Lại nhớ ra Thích Phỉ Nhiên là ông chủ của mình “Tôi có thể ra ngoài không? Hôm nay là chủ nhật.”

Thích Phỉ Nhiên gật đầu “Đương nhiên là được.”

Sau đó đứng dậy “Dụ Kiều cũng phải về rồi, tôi đưa các cậu ra bến tàu điện ngầm.”

Thư Hạ có chút mê man nhìn Dụ Kiều, người ta rõ ràng không có ý muốn về mà. Dụ Kiều hơi thất vọng, nhưng vẫn thuận theo đứng lên chuẩn bị về. Thư Hạ thở dài, đúng là phục Thích Phỉ Nhiên luôn, yêu đương với người mặt lạnh như thế một thật, chẳng chịu quan sát sắc mặt người yêu gì cả, nếu lớn lên không đẹp trai, không biết bị đá bao nhiêu lần rồi nữa.

16. Chương 16

Lúc lên xe, Thư Hạ rất tích cực chọn ghế sau, sau đó ở ghế sau cố gắng cuộn mình lại để giảm thiểu sự tồn tại, gửi tin nhắn nói chuyện phiếm với Lạc Thụy, tiện thể nói cậu ta nghe chuyện bạn trai nhỏ của Thích Phỉ Nhiên tìm đến luôn. Cậu là người nói cậu không để ý, thế nhưng Lạc Thụy nghe xong liền kinh ngạc.

Lạc Thụy: Thích Phỉ Nhiên cũng thích con trai???

Thư Hạ trả lời: Đúng rồi, trong giới cậu không phải được xưng là mắt thần sao, thế mà cũng không biết à.

Lạc Thụy: Khí phách lớn quá, tôi hoàn toàn, luôn luôn không cảm nhận được... Cậu cẩn thận một chút, bạn trai nhỏ của anh ta biết anh ta ở chung với cậu, cậu không yên đâu.

Thư Hạ thở dài, không đành lòng nói cho Lạc Thụy biết Dự Kiều không chỉ biết mà còn là do cậu tự nói cho cậu ta biết. Thư Hạ đang nghĩ, đột nhiên Dự Kiều kêu lên một tiếng “Anh là Thư Hạ?”

Tiếng Dự Kiều vừa cao vừa nhọn, Thư Hạ bị gọi hoảng sợ “Đúng đúng, sao thế?”

Thích Phỉ Nhiên nhìn lướt qua Dự Kiều, Dự Kiều không nói gì nữa, thoáng cái đã uể oải rất nhiều. Thư Hạ không hiểu biểu hiện của cậu ta là sao, nhưng ánh mắt Dự Kiều nhìn cậu càng ngày càng quái dị, có chút sợ, liền ngồi nghiêm chỉnh lại, không dám gửi tin nhắn nữa.

Đến ga tàu điện ngầm, Dự Kiều cũng chuẩn bị xuống xe thì bị Thích Phỉ Nhiên giữ lại, Thư Hạ vẽ mặt “tôi hiểu mà” nhìn hai người xong nhanh chóng nhảy nhót đi mất, chỉ để lại một bóng lưng xinh đẹp. Thích Phỉ Nhiên nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói “Thật ngốc.”

Dự Kiều buồn ra mặt, cậu ta nhỏ hơn Thích Phỉ Nhiên một khóa, lúc khai giảng đại học, là Thích Phỉ Nhiên đại diện phát biểu cho sinh viên. Một anh chàng đẹp trai tác phong nhanh nhẹn đã làm mê đảo không biết bao nhiêu người. Nhưng Dự Kiều lúc ấy cũng chỉ cảm thấy anh ưu tú hơn người, không có ý gì khác, thế nhưng về sau, trong lớp cậu lại có một fan nữ của Thích Phỉ Nhiên, mà cậu lại luôn bị đám con gái coi là bạn thân, cho nên mỗi ngày đều rĩ tai cậu những tin tức liên quan đến anh.

Ví dụ như ai đã từng thổ lộ với anh, xấu đẹp ra sao, nhưng anh vẫn chưa từng tiếp nhận lấy một người.

Sau đó, Dự Kiều tham gia thêm một bộ môn có Thích Phỉ Nhiên, do hâm mộ mà chậm rãi tiếp cận anh. Thích Phỉ Nhiên lúc lên đại học vẫn là một mình một thế giới, thế nhưng không chịu được mị lực của nhân tình thế thái, cho nên cũng kết bạn với vài người. Dự Kiều chính là một trong số đó.

Thư Hạ – cái tên này cậu ta đã quá quen rồi.

“Đàn anh, anh ta là người anh muốn chờ sao?”

Thích Phỉ Nhiên không nói, Dụ Kiều ngầm hiểu “Anh ta có chỗ nào xứng với anh?”

Thích Phỉ Nhiên quay kính xe xuống, sau đó châm một điếu thuốc “Dụ Kiều, cậu ấy không biết gì cả, em đừng nói gì với cậu ấy hết.”

Dụ Kiều đau lòng đến nghẹn ngào. Cậu thích Thích Phỉ Nhiên bốn năm, Dụ Kiều cứ nghĩ mình đã đạt được một vài điều kiện xứng đáng với anh, cũng quen thuộc bạn bè anh, cho nên dù đã bị từ chối mấy lần, cậu cũng không thoái chí. Mãi cho đến một hôm, mọi người giúp cậu tổ chức một buổi tiệc để thổ lộ, nhưng Thích Phỉ Nhiên sau khi bị chuốc say lại cứ ôm lấy cậu gọi mãi một cái tên.

Cái tên đó... Chính là Thư Hạ.

Thư Hạ đến sớm hơn Lạc Thụy. Cậu chọn một quán cafe đi vào nhưng không gọi cái gì, nhất định đợi Lạc Thụy đến mời mình!

Đợi không lâu lắm thì Lạc Thụy tới, vừa nhìn qua đã không muốn nhận quen cậu.

Lạc Thụy mặc quần bó màu đen, áo cũng là áo bó đen in hình con dơi, rất hợp với làn da trắng của cậu ta, vừa nhìn đã thấy chói mắt.

“Thụy Nhi, cậu lảng lơ quá đấy, sao cậu lại mặc thế này?” Lạc Thụy vô thức nhìn ra sau, Lạc Thụy ngồi xuống đối diện cậu, bắt chéo chân “Tiêu Dĩ Quyết không cho tôi mặc, tôi cứ mặc đấy, thì sao nào?”

Lúc Lạc Thụy gọi đầy đủ cả họ cả tên của Tiêu Dĩ Quyết thì phần lớn là đang tức giận. Thư Hạ không dám châm lửa nữa, bỏ qua vấn đề liên quan đến anh ta. “Cậu mặc thế này thoải mái không?”

Lạc Thụy trợn mắt “Thì.. Chỗ đó không thoải mái lắm, còn những chỗ khác cũng được.”

Thư Hạ ha ha ha cười, Lạc Thụy đảo mắt nhìn Thư Hạ “Sao cậu không trả lời tin nhắn của tôi, lại gây chuyện rồi hả?”

“Gây chuyện? Sao có thể chứ? Tôi là dân lành đấy!”

“Là dân lành cơ đấy, con gái.” Lạc Thụy trêu cậu “Chuyện Thích Phỉ là sao, anh ta thật sự thích đàn ông à?”

“Hừ, còn thật giả cái gì nữa, tôi tận mắt chứng kiến đấy.”

Thư Hạ rất đặc ý, Lạc Thụy lại hỏi “Bạn trai nhỏ của anh ta trông thế nào, đẹp không?”

“Cũng được, trông trẻ con.” Thư Hạ nhớ lại gương mặt của Dụ Kiều “Mắt lớn cằm nhỏ.”

“Trừu tượng quá!” Sự tò mò của Lạc Thụy đến đây là ngừng, vốn dĩ cậu ta cũng chỉ hứng thú với việc Thích Phỉ Nhiên là người trong giới, còn người bên cạnh anh là ai thì Lạc Thụy chẳng buồn quan tâm!

Hai người nói chuyện hàn huyên một lúc lâu, lại đi xem phim, xem xong đã chín rưỡi, cả hai đều đói bụng, nghĩ muốn tìm chỗ nào đó ăn tối. Tiêu Dĩ Quyết gọi đến mấy lần, Lạc Thụy vẫn không chịu nghe, lần này điện thoại vang lên, Thư Hạ liền khuyên cậu ta “Nghe đi, chú Tiểu nuôi cậu cũng chẳng dễ dàng gì, đừng để người yêu đau lòng.”

Lạc Thụy ngoài miệng mắng Thư Hạ, nhưng cũng thật thà lời điện thoại ra, vậy mà màn hình lại đen xì một mảnh.

“Không phải điện thoại của tôi, cậu coi của cậu xem sao.”

Thư Hạ buồn bực, cha cậu giờ đang ở nước ngoài, gọi được cho cậu sao? Người sẽ tìm cậu là Lạc Thụy thì đang đứng trước mặt cậu đây rồi, còn ai gọi nữa chứ?

Màn hình điện thoại hiện ra ba chữ to đùng: Thổ phỉ Thích.

Thư Hạ trợn mắt, nhanh chóng nhận điện “Alo, tìm tôi có chuyện gì?”

“Thư Hạ, chín rưỡi rồi.”

Người này có bệnh à, tự nhiên gọi điện báo giờ.

“Tôi còn chưa ăn cơm tối.”

“Niên Niên cũng chưa ăn.”

Thư Hạ không biết nói gì, người gì đây, cơm trưa còn không biết hâm nóng lên ăn à? Không có tay à? Mèo còn cần cậu về vuốt ư? Thư Hạ thê thảm làm việc cả năm, đến cuối tuần cũng không được nghỉ ngơi, tên chủ này, không ép khô cậu thì không bỏ qua đây mà.

Thư Hạ mắng chửi Thích Phỉ Nhiên một trận, sau đó mới tâm không cam tình không nguyện đóng gói đồ ăn chuẩn bị quay về, Lạc Thụy cười nhạo cậu “Cứ nói chú Tiểu quản nghiêm tôi đi, giờ cậu cũng có người quản rồi đây, còn vênh vao nữa không!”

“Chúng ta giống nhau à, cậu đây là thích dạy người, còn tôi đây là tá điền độc ác thâm hiểm bóc lột con dân nhé!”

Cậu mang về cho tá điền độc ác thâm hiểm một suất cơm hải sản, đương nhiên cũng do Lạc Thụy trả tiền, sau đó thì nhanh chóng chạy đi bắt xe bus, mười rưỡi về đến nhà. Thích Phỉ Nhiên đang ôm mèo ngồi trên sofa, nhàn nhã nhìn Thư Hạ thở hổn hển như một chú cún con.

Thư Hạ đưa cơm cho anh ta “Này, còn nóng đấy, ăn đi.”

Thích Phỉ Nhiên bảo cậu đặt lên bàn, Thư Hạ ôm lấy mèo, vừa sờ cái bụng to đùng của nó thì không vui “Đây không phải là ăn rồi à, còn gặt tôi?”

“Mười rưỡi rồi, mèo không nhịn đói được.”

Mèo không nhịn được nhưng anh thì được? Cơm hải sản để trên bàn một lúc lâu Thích Phỉ Nhiên cũng chưa ăn, Thư Hạ nhìn ra, Thích Phỉ Nhiên chỉ đơn giản muốn dẫn vật cậu, không muốn cho cậu chơi vui thôi!”

Cậu trừng mắt lườm Thích Phỉ Nhiên mấy cái, sau đó nhịn tức đi tắm. Đang đập nước bồm bộp đột nhiên lại nghe thấy ngoài cửa sổ cũng có tiếng bồm bộp vang lên, Thích Phỉ Nhiên đi qua cửa phòng tắm, thản nhiên nói “Mưa to rồi.”

Thư Hạ nhanh chóng tắm xong chạy ra gọi điện cho Lạc Thụy, đứng ngoài ban công nhìn mưa to gió lớn, mấy người đi trên đường trong khu chung cư bị gió thổi nghiêng ngã. Lạc Thụy mãi mới nghe máy, hùng hống nói vừa gọi được xe, cả người ướt sũng.

Thư Hạ vỗ ngực, may mà mình về sớm, không thì cái cơ thể nhỏ bé này bị cuốn lên trời luôn rồi.

Thích Phỉ Nhiên ở trong bếp bỏ một quả dưa hấu bẻ ra. Thư Hạ trông mong nhìn, nhưng vừa giận người ta xong, bây giờ cũng không tiện ăn của người ta. Thích Phỉ Nhiên giống như hiểu cậu nghĩ gì, lấy một miếng dưa cho cậu, như mời, Thư Hạ không tự nhiên đi đến, sau đó ngồi bệt trên đất ăn.

Mưa càng lúc càng lớn, có tiếng sấm, Thích Phỉ Nhiên tắt đèn, hai người một mèo ngồi trong phòng khách ăn dưa. Ánh đèn điện yếu ớt của Thích Phỉ Nhiên chiếu lên hai khuôn mặt bình thản.

Đột nhiên, bên ngoài ừ một tiếng sấm, Niên Niên meo một tiếng làm Thư Hạ sợ đến quăng luôn dưa hấu lên mặt đất. Thích Phỉ Nhiên nhìn bộ dạng đó của cậu không nhịn được cười, sau đó đi đến bên cạnh lấy giấy lau sàn. Thư Hạ chỉ cảm thấy có một chút khí ẩm truyền tới, sau đó là mùi hương dễ chịu trên người Thích Phỉ Nhiên phả vào mũi. Cánh tay lạnh lạnh của Thích Phỉ Nhiên chạm phải chân Thư Hạ, mặt Thư Hạ thoáng cái đỏ bừng.

Không gian xung quanh tối đen, bên ngoài lại âm âm sấm sét, nhưng Thư Hạ vẫn nghe thấy tiếng tim đập

nhANH đến dọa người. Cậu vừa hít sâu vừa nghĩ, trời nóng thật, mưa to như thế mà cũng hít thở không thông.

17. Chương 17

Thư Hạ đến chỗ Thích Phỉ Nhiên làm việc một tuần, tất cả đều thuận lợi. Tính cách cậu từ nhỏ đã được người yêu thích nên rất nhanh đã thân thiết với mọi người, nhất là Từ Tự Lai và cô nàng vẫn thường cho cậu đồ ăn vặt, vừa mới tốt nghiệp đại học, giờ đang đảm nhiệm chức lễ tân trước phòng giám đốc. Ba người hợp thành một nhóm nhỏ, tạo cái nhóm chat, lúc làm việc thường len lén nói chuyện phiếm.

Như Ý: Tôi vừa thấy giám đốc Thích đi ra, Thư Hạ, cậu mau tới đây, tôi vừa mua bánh kem phô mai, ăn ngon lắm!

Xá Dư: Không đi, vừa ăn vụng đồ ăn vặt của Thích Phỉ Nhiên rồi, ngồi thở tí đã.

Thanh Phong Tự Lai: Tôi muốn ăn... Nhưng mà giám đốc Dương không ra ngoài, tôi không dám đi QAQ

Xá Dư: Sao cậu sợ anh ta thế, đừng có làm nô lệ cho con người, khởi nghĩa đi, đòi lấy thức ăn ngon!

Như Ý: Thư Hạ, giám đốc Thích về, nhanh chuẩn bị!

Thư Hạ còn chưa kịp xem xong tin nhắn, Thích Phỉ Nhiên đã đẩy cửa bước vào. Thư Hạ ngồi trên ghế, nấc một tiếng vang vọng cả phòng.

Thích Phỉ Nhiên ngẩn người, thấy túi đồ ăn vặt trên bàn Thư Hạ thì không nói gì, Thư Hạ che miệng lại, nhin nấc đến đỏ bừng mặt.

Thích Phỉ Nhiên ho một tiếng “Tối nay đi ăn với khách, cậu đi cùng đi.”

Thư Hạ gật đầu, nhìn Thích Phỉ Nhiên không để ý mình thì lớn tiếng hô “Được!”

Trước đây cậu đã theo cha cậu đi ăn mấy lần, nhưng toàn là ăn cùng mấy ông chú có quan hệ tương đối, thuận tiện bàn chuyện làm ăn. Nghe Thích Phỉ Nhiên nói thì có vẻ quan trọng, Thư Hạ cúi đầu nhìn quần áo của mình một chút “Tôi có cần về thay quần áo không? Mặc như vậy đi hình như không được lịch sự lắm?”

Thích Phỉ Nhiên nghe vậy ngẩng đầu nhìn lướt qua Thư Hạ, cậu ăn mặc y hệt như một cậu nhóc trung học, trên quần áo còn có cái túi Doraemon to bự, vừa trẻ con vừa đáng yêu.

“Không đáng sợ như vậy, ăn bữa cơm thôi.”

Thư Hạ nghe vậy thì yên tâm, có lẽ do một cái nắc kia vang dội quá, cho nên Thư Hạ ngoan ngoãn ngồi ở vị trí làm việc cho đến tận khi tan làm.

Lúc tan, Thư Hạ vẫn theo thường lệ đi theo sau Thích Phỉ Nhiên, xe đi thẳng đến một nhà ăn ở trung tâm thành phố, khách bên kia đã đến, lúc Thích Phỉ Nhiên dẫn Thư Hạ đến mở cửa phòng, bên trong đã có mấy người đàn ông ngồi sẵn, khoảng tầm bốn năm mươi tuổi, cười híp mắt với các cậu.

Thích Phỉ Nhiên chào hỏi từng người một, có ông chú béo đến vỗ vai Thích Phỉ Nhiên “Tiểu Thích à, cha con gần đây thế nào? Khỏe không?”

Thích Phỉ Nhiên cười cười “Rất khỏe ạ, cha con vẫn muốn được chơi cờ với chú đó, chú lúc nào rảnh thì đến nhà con thăm ông chút ạ.”

Ông chú béo kia rất nhiệt tình lôi kéo Thích Phỉ Nhiên ngồi xuống, Thích Phỉ Nhiên liếc mắt nhìn Thư Hạ, cậu lập tức chạy đến.

Mấy người khách này đều là bạn của cha Thích Phỉ Nhiên, dù thế nào cũng không nỡ làm khó người trẻ tuổi, nhưng đàn ông ngồi ăn chung nhất định phải uống rượu, không uống thì phải trêu cho đến khi uống mới thôi. Ngay cả Thư Hạ cũng bị ép uống nửa cốc, thì Thích Phỉ Nhiên đứng hồng chạy thoát. Đồ ăn trên bàn chưa sứt tí nào, rượu đã hết cạn mấy chai.

Thư Hạ mở mắt trừng trừng nhìn Thích Phỉ Nhiên uống hết từng cốc từng cốc một, nhìn đến phát sợ. Cậu muốn đi lên ngăn cản, nhưng sợ mọi người cảm thấy mình không hiểu chuyện, làm hỏng chuyện làm ăn, cho nên chỉ đành ngồi cạnh lo lắng xuống.

Cuối cùng ông chú béo kia phải lên tiếng, Thích Phỉ Nhiên mới được thả cho. Mọi người chơi đến chín giờ mới chịu tan.

Thích Phỉ Nhiên vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường, Thư Hạ không biết anh có say hay không, nhưng cả hai vẫn không thể lái xe, cho nên ra rìa đường đón xe.

Thư Hạ gọi được một chiếc xe, lúc ngồi lên xe rồi mới thấy không đúng. Thích Phỉ Nhiên còn đứng ở trước cửa nhà hàng không nhúc nhích, cậu vỗ đầu một cái kêu tài xế chờ, rồi đi đến tìm anh.

“Anh đứng đây làm gì? Đi, về thôi.”

Thích Phỉ Nhiên nghe cậu nói, mê man nhìn cậu, sau đó giơ chân bước được hai bước lại đứng lại.

“Anh giả vờ ngốc với tôi đây hả?” Thư Hạ oán giận anh, đến tên ngu cũng nhìn ra Thích Phỉ Nhiên say rồi,

cho nên tiến lên đỡ anh. May mà Thích Phỉ Nhiên lớn lên cao to, chứ không thì cái tư thế này xấu chết đi được.

Đẩy người vào trong xe taxi, cả người Thư Hạ thấm đầy mồ hôi, thế mà Thích Phỉ Nhiên còn dán lên cậu. Thư Hạ đẩy anh “Tránh ra, phiền!”

Thích Phỉ Nhiên không lên tiếng, chỉ nhìn cậu. Thư Hạ thấy anh không có phản ứng gì, hắc hắc cười hai tiếng, vỗ chân Thích Phỉ Nhiên một cái. Thích Phỉ Nhiên vẫn nhìn cậu không rời, vẻ mặt chẳng có thay đổi gì.

Thư Hạ lại muốn trêu anh, nhưng thấy tài xế nhìn mình như nhìn biến thái, đành thu tay lại, dù sao lát về nhà, mình cũng có thời gian dần vật anh ta.

Thư Hạ suy nghĩ lời này của mình sao mà cứ thấy không đúng thể nào ấy nhỉ? Sao cứ có cảm giác như lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành, không thuần khiết thể nào ấy nhỉ?

Cô gái nhà lành Thích Phỉ Nhiên đã say đến không biết trời đất trắng sao gì. Sau khi xuống xe, Thư Hạ phải mất rất nhiều sức lực mới đỡ được anh về đến nơi. Vất người ở phòng khách, Thư Hạ vội vàng đi tắm, lúc sáng khoái ra khỏi nhà tắm, Thích Phỉ Nhiên vẫn ngồi yên dưới đất y như lúc trước khi cậu đi tắm.

Thư Hạ tiến lên chọc chọc mặt Thích Phỉ Nhiên.

Một Thích Phỉ Nhiên ngốc nghếch ngơ ngẩn như vậy đúng là lần đầu mới thấy nha.

Nhưng mà vẫn đẹp trai lắm, có là kẻ ngốc thì cũng là một kẻ ngốc đẹp trai.

Thư Hạ high đến không chịu nổi, ngồi xếp bằng xuống trước mặt Thích Phỉ Nhiên “Nói thật cho tôi biết, có phải anh thích đàn ông không?”

Thích Phỉ Nhiên khó khăn nhả ra một chữ. Thư Hạ không ngờ anh sẽ trả lời, ồ một tiếng, sau đó hai tay nắm lấy tai Thích Phỉ Nhiên, nhỏ giọng nói “Nói theo tôi nào, Thích Phỉ Nhiên là heo.”

Thích Phỉ Nhiên mở to hai mắt, không nói.

“Còn rất kiên cường nha.” Thư Hạ thất vọng, tay vẫn nắm vành tai lạnh lẽo của Thích Phỉ Nhiên.

Niên Niên chậm rãi đi tới, cào lên lưng Thư Hạ một trận giống như muốn trả thù cho chủ nó.

Thư Hạ vội vàng đẩy Niên Niên ra, lần tới được trêu ghẹo Thích Phỉ Nhiên không biết còn phải đợi đến tận lúc nào. Đảo mắt một cái “Anh với Dụ Kiều, là ai theo đuổi ai thế hả?”

Thích Phỉ Nhiên nhú mày, vẻ mặt mờ mịt.

Sao lại nghe không hiểu rồi. Thư Hạ buồn phiền, Thích Phỉ Nhiên chống sofa muốn đứng lên, kết quả đứng không vững, chân đập vào cạnh bàn trà, vang lên một tiếng vang lớn. Thư Hạ nghe thế cũng thấy đau, có chút không đành lòng, liền tiến lên đỡ lấy Thích Phỉ Nhiên “Anh đừng có mà lộn xộn nha, muốn đứng lên thì phải nói với tôi, nếu không tôi kệ anh đấy.”

Tay Thích Phỉ Nhiên khoát lên vai Thư Hạ, giống như ôm lấy cậu. Anh cúi đầu, khiến cho hô hấp toàn bộ phả lên cổ Thư Hạ. Giọng Thích Phỉ Nhiên trầm thấp “Buồn ngủ.”

Thư Hạ đỡ anh vào phòng, Thích Phỉ Nhiên ngã xuống, tiện thể ôm luôn Thư Hạ. Thư Hạ ngã lên người anh, mạnh mẽ đẩy bật anh ra, mặt bỏ bừa “Đừng có ý uống say rồi giở trò lưu manh nhá! Anh là người có vợ rồi, không chế mình chút đi.”

Cậu vừa đẩy ngực Thích Phỉ Nhiên, hình như dùng lực hơi mạnh, đến giờ anh vẫn đang ôm ngực, nhìn qua có vẻ rất đau, Thư Hạ không biết phải làm sao “Tôi, tôi đi lấy cho anh ít nước.”

Cậu lấy cho Thích Phỉ Nhiên cốc nước đá, giúp anh uống một chút, vẻ mặt Thích Phỉ Nhiên lại khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày, mắt nhìn chằm chằm Thư Hạ. Thư Hạ đi đâu, anh liền nhìn đi đó, Thư Hạ bị nhìn trừng mắt “Anh nhìn tôi làm gì!”

“Muốn nhìn.”

Người này uống say xong cứ không ngừng đùa giỡn lưu manh, Thư Hạ tức giận “Không cho nhìn, nhắm mắt lại.”

Thích Phỉ Nhiên thế mà nhắm lại thật.

Thư Hạ thở dài, chuẩn bị rời đi, để Thích Phỉ Nhiên ngủ một giấc. Lúc đi đến cửa, Thích Phỉ Nhiên đột nhiên nghẹn ngào hô lên một tiếng “Thư Hạ.”

Thư Hạ quay đầu lại “Gì?”

Thích Phỉ Nhiên mở mắt “Tôi không mách leo.”

Thư Hạ sững sốt “Gì?”

“Tôi không mách leo.” Thích Phỉ Nhiên lặp lại một lần “Chuyện của cậu, không phải tôi mách cho chú biết.”

“Anh nói linh tinh cái gì đấy?” Thư Hạ nhanh chóng đi đến cạnh anh “Tôi rõ ràng nhìn thấy anh nói chuyện

với cha tôi ở ngay trước cổng trường.”

“Chú đang hỏi đường thôi.” Thích Phỉ Nhiên có chút tủi thân “Tôi nói với chú, tôi là bạn cùng lớp của cậu, tôi biết cậu ở đâu.”

Thư Hạ vẫn chưa tin, hoài nghi nhìn Thích Phỉ Nhiên “Anh đừng có tưởng mình uống say thích nói gì thì nói, tôi lúc đó hỏi anh, hỏi anh có phải nói chuyện của tôi với Tần Tiêu cho cha tôi biết không, chính anh đã thừa nhận anh nói, giờ anh lại muốn lừa à!”

“Chỉ là tức cậu.” Thích Phỉ Nhiên mê man nhìn Thư Hạ “Chỉ là muốn chọc tức cậu.”

Hôm đó Thư Diệu Chi đến trường, đối với những người liên quan đến chuyện này mà nói, đều là một cơn ác mộng.

Thư Hạ bị lôi về nhà, đánh cho một trận. Cha mẹ cậu còn đến nhà họ Tần, thu điện thoại, nhốt cậu lại. Thư Hạ vừa vội vừa sợ, trong lúc bối rối đã trèo tường chạy ra ngoài. Trên tường có mảnh thủy tinh, cửa lên tay bị thương. Cậu mặc đồng phục mỏng manh, trong sắc đêm đầu hạ xanh thẫm như nước, bóng dáng gầy gò nhưng kiên cường đó, đã in sâu vào trí nhớ của Thích Phỉ Nhiên.

Thư Hạ chợt vật xuất hiện trước mặt Thích Phỉ Nhiên. Thích Phỉ Nhiên thấy cậu, rõ ràng muốn ôm lấy cậu, lại không dám đến gần.

Bởi vì ánh mắt Thư Hạ nhìn anh, làm lòng người lạnh giá.

“Có phải anh mách lẻo không?”

Đúng rồi, nếu nói là phải, có lẽ cậu sẽ càng ghét tôi một chút.

Muốn tiến vào cậu, muốn trở thành người quan trọng của cậu, quá khó.

Giống như một học sinh tiểu học vậy, càng thích cậu thì càng muốn bắt nạt cậu, càng muốn làm cậu giận. Biết rõ như vậy chỉ càng làm cậu ghét tôi hơn, nhưng tôi vẫn ngu ngốc tin tưởng, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày cậu nhìn ra, trong mỗi hành vi bắt nạt cậu của tôi đều có tính toán tình cảm.

“Anh điên à?” Viên mắt Thư Hạ nóng nóng, cậu coi Thích Phỉ Nhiên là kẻ thù lâu như vậy, giờ người này lại nói, cậu nhận sai rồi, thật ra từ đầu anh ta luôn không liên quan gì đến chuyện của cậu hết, buồn cười quá đi.

“Tôi sẽ không tin anh đâu, có phải anh nghĩ anh giúp nhà tôi nhiều chuyện như vậy, cho nên chút chuyện nhỏ này bỏ qua không? Tôi không để ý, cho nên bây giờ anh đừng hòng lừa tôi, Thích Phỉ Nhiên, anh đừng hòng lừa tôi.”

“Tôi không lừa cậu, cậu không tin có thể đi hỏi chú. Cậu với Tần Tiêu, các cậu quá khoa trương, cậu dựa vào đâu mà cho là nhà trường sẽ bỏ qua không quản?”

Thư Hạ cắn chặt môi, xoay người quay về phòng. Lời của Thích Phỉ Nhiên tán loạn trong đầu cậu, cậu không muốn nghĩ, nhưng không khống chế được không nghĩ.

Tâm loạn như ma, muốn tìm người nói ra. Thư Hạ gọi điện cho Lạc Thụy, Lạc Thụy đang chuẩn bị đi ngủ, bị Thư Hạ khóc lóc kể lể làm cho tỉnh luôn.

“Ý cậu là, chuyện của cậu với Tần Tiêu, căn bản không thể trách Thích Phỉ Nhiên?”

Thư Hạ xoắn ngón tay “Chính anh ta nói anh ta không nói... Tôi cũng không biết, thật sự không biết, sắp biến thành thiếu năng luôn rồi.”

“Nói không thông gì cả, cậu xem lúc trước chúng ta đoán Thích Phỉ Nhiên đối với nhà cậu tốt như vậy là do cảm thấy mình đã gây họa, có lỗi với cậu, thế giờ thì sao, anh ta đã không liên quan đến chuyện này rồi, tại sao còn phải giúp các cậu?”

“Tôi cũng không biết, chả hiểu gì cả.” Thư Hạ do dự “Hay là tôi lại đi hỏi anh ta?”

Lạc Thụy ra lệnh một tiếng “Đi nhanh!”

18. Chương 18

Thư Hạ sang phòng Thích Phỉ Nhiên, nhưng thấy Thích Phỉ Nhiên đã ngủ say, cậu nhìn thời gian, cũng đã muộn, đành ra khỏi phòng gọi cho Lạc Thụy “Anh ta ngủ rồi.”

“Vậy mai cậu hỏi anh ta đi, xem chuyện rõ ràng là như nào, cứ mơ mơ màng màng.” Lạc Thụy buồn ngủ nhưng vẫn nhớ nói rõ với Thư Hạ “Cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, án mấy chục năm còn tra được manh mối, chuyện này của cậu nhất định sẽ rõ ràng thôi, đi ngủ sớm đi, ngủ sớm mới có sức tìm hiểu.”

Thư Hạ đồng ý nhưng làm sao cũng không ngủ được. Cậu lật tới lật lui trên giường, ván giường như có sâu cắn, làm cậu nằm kiểu gì cũng khó chịu.

Tới tận bốn năm giờ sáng mới ngủ, bảy giờ mười đồng hồ báo thức đã réo. Ngủ được tầm ba tiếng, đầu Thư Hạ đau như búa bổ. Đêm qua không phải Thích Phỉ Nhiên say mà là cậu say mới đúng.

Mà nói đến Thích Phỉ Nhiên, Thư Hạ lại bần thần.

Gì chứ, đều là mấy thứ linh tinh, không nghĩ nữa, càng nghĩ càng đau.

Cậu vỗ đầu một cái, đi nấu cháo dọn dẹp xong, Thích Phỉ Nhiên vẫn chưa ra. Thư Hạ đi lên gõ cửa, một lúc lâu mới thấy anh ra ngoài, cả người uể oải.

Thư Hạ cúi đầu, nhìn ngón chân của mình, nhỏ giọng nói “Cháo nấu xong rồi, tôi đi mua hai cái quẩy.”

Thích Phỉ Nhiên không nói chuyện, tự mình đi vào nhà vệ sinh.

Thư Hạ nhìn theo bóng lưng anh, tâm trạng buồn phiền mở cửa đi ra ngoài.

Đêm mùa hè mưa xối xả, khiến cho lá cây rụng đầy đường, nhưng không khí lại có chút mát mẻ. Thư Hạ hít sâu một hơi, ai, không sao mà, chuyện lớn như Tần Tiêu cùng người khác cậu còn chịu được, Thích Phỉ Nhiên là cái quái gì.

Cậu lung lay ở ngoài một vòng, lúc tỉnh táo quay về, Thích Phỉ Nhiên đã ngồi trước bàn ăn cháo. Thư Hạ đi đến ngồi xuống, lúc mới bắt đầu là vì muốn trốn tránh anh nên mới chọn chỗ ngồi cách xa nhất, nhưng giờ thì hết rồi, cho nên ngồi xuống cũng là ngồi ngay bên cạnh.

Thích Phỉ Nhiên xoa xoa huyệt thái dương, Thư Hạ thấy, hỏi anh “Choáng sao?”

Thích Phỉ Nhiên nhú mày “Có một chút.”

“Tôi không nấu canh giải rượu rồi...”

“Cháo cũng được.”

Thư Hạ miễn cưỡng cười, sau đó cẩn thận thử Thích Phỉ Nhiên “Anh còn nhớ rõ tối qua mình nói gì không?”

“Nhớ.”

Thư Hạ mở to hai mắt, có chút kinh ngạc “Vậy tối qua anh nói thật? Chứ không phải uống say nói bậy?”

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu, hoàn toàn khác với tối hôm qua, cặp mắt lúc này lạnh lùng sắc bén “Tôi không lừa cậu, Thư Hạ.”

Thư Hạ nuốt nước bọt “Thế, nếu đã không phải anh, sao anh còn phải giúp cha tôi?”

“Thư Hạ, tôi là người làm ăn, công ty của chú chỉ là nhất thời xảy ra chút chuyện.” Thích Phỉ Nhiên mặt không đỏ tim không nhanh nói dối “Tôi giúp chú tự nhiên có tính toán của riêng mình.”

Thư Hạ cũng cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng Thích Phỉ Nhiên đã nói thế, cậu cũng không tiện hỏi nữa, đành im lặng ăn cháo.

Thích Phỉ Nhiên thật ra nói dối rất kém, do anh ít khi nói dối, nên trình độ không thể nào cao được. Cũng may Thư Hạ ngốc nghếch, mới có thể tin một chuyện đầy lỗ hổng như vậy.

Đến thứ sáu, Thích Phỉ Nhiên nhớ trường cũ của mình có lễ kỉ niệm thành lập trường, nói với Thư Hạ buổi trưa anh muốn về trường, Thư Hạ trong lòng hào hứng muốn đi, nhưng ngại không nói, dù sao trường cũ của Thích Phỉ Nhiên cũng chẳng liên quan gì đến cậu. Thế nhưng cậu vẫn thích những chỗ náo nhiệt mà, chưa thấy lễ kỉ niệm trường bao giờ, cho nên trong lòng cứ ngứa ngáy ấy. Thích Phỉ Nhiên liếc mắt nhìn cậu “Cậu có muốn đảm nhận chức vụ đi cùng không?”

Rũ bỏ đi một vài lịch sử quá khứ đen tối, Thích Phỉ Nhiên lúc này trong lòng Thư Hạ đã trở thành hình tượng tượng đối to lớn. Người này à, đẹp trai, thông minh, biết kiếm tiền, biết nuôi mèo, là một nhân tài xuất sắc biết bao!

Trưa ăn xong, Thư Hạ hấp tấp theo mộng Thích Phỉ Nhiên đến trường đại học của anh. Đây là một ngôi trường có truyền thống trăm năm, nhân tài nhiều vô kể, ngành nghề nào cũng có. Lúc này, cổng trường chật kín xe và phóng viên.

Thích Phỉ Nhiên cũng coi như một người kinh doanh có tiếng trong thành phố, lúc trước từng tham gia mấy cuộc phỏng vấn trên truyền hình, cho nên có rất nhiều phóng viên nhận ra anh chạy đến vây quanh. Thích Phỉ Nhiên đối mặt với máy quay vẫn lạnh như băng, thế nhưng Thư Hạ nhìn thấy ống kính thì rất muốn thể hiện, tâm tình nhảy nhót. Mặt không rướn lên đến nơi, nhưng miệng vẫn ngu ngốc cười ngoác cả ra, Thích Phỉ Nhiên đơn giản nói mấy câu, sau đó ôm lấy Thư Hạ, kéo vào trong trường.

Thư Hạ bị ôm, tim đập thành thịch, thật là không sợ bị lợi dụng trên đùa, chỉ sợ bị rời mà không biết. Nhưng ở đây nhiều người chen chúc phát sợ, Thích Phỉ Nhiên cũng có thể là lo mình lạc đường, nhìn thì thấy trường này cũng rộng lắm.

Thư Hạ tự thôi miên chính mình, nhưng sự chú ý của cậu đã rất nhanh bị hoạt động xung quanh thu hút. Đứng nói Thích Phỉ Nhiên ôm cậu, giờ có bé cậu lên cậu cũng không phản ứng.

Lúc đi qua hàng ăn vặt, Thư Hạ không bước qua nổi, đều là mấy món sinh viên thích ăn, cho dù không tốt thì vẫn thích.. Cậu không mang tiền, tội nghiệp nhìn chằm chằm người bán hàng, người bán là một sinh viên da mặt mỏng, bị cậu nhìn đến ngại liền muốn tặng cậu một phần gà quay, may mà có Thích Phỉ Nhiên kịp thời tiến lên trả tiền giúp.

Thật tình, không thể rời được cái người này...

Thư Hạ hài lòng ăn, do dự một lúc mới đâm một miếng đưa cho Thích Phỉ Nhiên, nhưng đưa ra rồi lại hối hận, bởi vì ông chủ Thích cao quý như thế, sao có thể ăn những thực phẩm không sạch sẽ tầm thường như này chứ? Ai ngờ, Thích Phỉ Nhiên lại hoàn toàn không ghét bỏ, cúi đầu cắn một miếng.

Thư Hạ không kìm được bật cười, con mắt cong cong, Thích Phỉ Nhiên hơi gật đầu, nhìn qua rất dịu dàng.

“Thư Hạ!”

Trong đám người truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Không trùng hợp thế chứ...”

Thư Hạ quay đầu lại tìm, giữa những con người cao hơn cậu, cậu phải nhảy lên mấy cái mới thấy người ở xa xa. Thích Phỉ Nhiên đáng cao, liếc mắt một cái đã thấy Lạc Thụy đang đứng trước sạp hàng ăn vặt chảy nước miếng.

Anh dắt Thư Hạ qua, Thư Hạ ngạc nhiên “Sao cậu lại ở đây? Cậu làm gì có liên quan gì đến đại học N?”

“Tên chết tiệt nhà cậu nói chuyện đúng là làm người ta bực bội.” Lạc Thụy trợn mắt “Tôi không thi được đại học N, nhưng chú Tiểu nhà tôi không phải không được nhá! Tôi là bạn đời của sinh viên ưu tú đại học N, ngày kỉ niệm thành lập trường không thể đến chơi chút à? Còn nữa, không liên quan tôi thì cũng chẳng liên quan cậu, cậu ở đây làm gì?”

Thư Hạ thuận miệng hỏi, không ngờ lại bị Lạc Thụy bắt lại, sợ đến im miệng, sau đó thay đổi trọng điểm câu chuyện “Chú Tiểu cũng học trường này à?” Quay đầu nhìn Thích Phỉ Nhiên “Vậy là các anh quen nhau từ sớm rồi?”

Thích Phỉ Nhiên lắc đầu “Sau khi làm việc mới quen.”

Thư Hạ gật gật đầu “À, thế chú Tiểu nhà cậu đâu?”

Lạc Thụy hút một hơi trà sữa “Đi tìm bạn cùng lớp của anh ta rồi.”

Thích Phỉ Nhiên nhỏ giọng nói “Tôi có chút chuyện, cậu tự chơi nhé.”

Thư Hạ liên tục gật đầu, Thích Phỉ Nhiên rời đi, Lạc Thụy nhìn bóng lưng anh, nhướn mày với Thư Hạ “Cậu hỏi rõ anh ta rồi?”

Nhắc tới chuyện này Thư Hạ lại nhụt chí “Hỏi rõ rồi, trưa hôm trước cũng hỏi cả cha tôi luôn, đúng là trường học tìm ông. Cậu nói xem, người này có phải bị thần kinh không, tự mình reo tiếng ác cho mình,

xong còn reo nhiều năm như thế.”

Lạc Thụy chắc lưỡi “Haiz, hiểu lầm được hóa giải là tốt rồi, sau này đừng mắng anh ta nữa.”

“Vốn cũng đâu có mắng.” Thư Hạ không hiểu sao lại không được tự nhiên, Lạc Thụy nhận ra nhưng không nói gì.

Thư Hạ và Lạc Thụy mà gặp nhau, thì sẽ biến ngay thành tổ hợp những tên tiêu tiền như rác. Hai người ăn chơi không cần để ý, vui đến không chịu nổi. Lúc Tiêu Dĩ Quyết đi tìm Lạc Thụy, thấy Thư Hạ cũng không ngạc nhiên.

“Lát nữa Thích Phỉ Nhiên phát biểu đấy, cậu không đi xem sao?”

Thư Hạ kinh ngạc “Phát biểu cái gì?”

Tiêu Dĩ Quyết cười “Cậu ta không nói cho cậu biết à? Đại học mời cậu ta về phát biểu một bài, sắp bắt đầu rồi.”

Cậu đã nói mà, dựa theo tính cách lãnh đạm của Thích Phỉ Nhiên, đời nào lại đi tham gia mấy hoạt động náo nhiệt này! Quả nhiên!

Lạc Thụy muốn đi xem, kêu Tiêu Dĩ Quyết nhanh dẫn mình đi, Thư Hạ cũng đi theo.

Thích Phỉ Nhiên ít nhiều cũng là một nhân vật truyền kì ở đại học N, đại học N tuy chẳng thiếu nhân tài, thế nhưng nhân tài mà đẹp trai được như Thích Phỉ Nhiên thì rất hiếm, một vài sinh viên nữ khóa sau đã nghe qua danh anh từ lâu, hôm nay mới được tận mắt nhìn thấy, cho nên lũ lượt kéo nhau đến chật kín hội trường, khiến cho người trong hội trường còn nhiều hơn cả ngoài hoạt động. Nhóm người Thư Hạ phải vất vả lắm mới chen lên được, khi ấy, Thích Phỉ Nhiên đã phát biểu được một lúc.

Ánh mắt anh thoáng cái nhìn thấy Thư Hạ, nhìn cậu một cái xong lại bình tĩnh thu về, Thư Hạ nghe thấy bên tai một trận kêu hô.

“Thật là đẹp trai a a a a a!”

“Sao tớ không sinh sớm vài năm để được cùng khóa với anh ấy chứ!”

“Chẳng cần anh ấy có thành tích gì, chỉ riêng cái mặt kia thôi cũng đã đủ để ghi danh vào lịch sử trường rồi.”

Thư Hạ nghe chẳng hiểu anh nói gì, chỉ nhìn chăm chăm anh. Thích Phỉ Nhiên cách cậu chưa đến ba mét,

không cần cố sức nói to, cũng đẹp đến mức khiến người ta khó rời mắt. Trước mặt nhiều người như vậy, mà một chút khấn trương lo lắng cũng không có, giọng chân nhắc tay đều vừa bình tĩnh vừa xuất sắc.

Lúc phát biểu xong, Thích Phỉ Nhiên bị người của trường học gọi đi, Tiêu Dĩ Quyết cũng có việc, kêu Lạc Thụy đi cùng, Thư Hạ còn lại một mình trong hội trường, ngồi trên ghế dài chống cằm chờ ra.

Lúc trước nhìn Thích Phỉ Nhiên, cậu còn mang theo chút thành kiến, giờ thành kiến được hóa giải rồi, người này, đúng là so với mình tưởng tượng còn giỏi hơn rất nhiều.

Thư Hạ không nhận ra bên cạnh mình có người tới, chỉ mãi đắm chìm trong suy nghĩ.

“Sao anh lại tới đây?”

Thư Hạ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không mấy thiện cảm của Dụ Kiều.

“Anh vừa xem đàn anh phát biểu à?”

Thư Hạ gật đầu, Dụ Kiều ngồi xuống cạnh cậu “Có phải rất đẹp trai không?”

“Cũng được.”

“Hừ.” Dụ Kiều cho rằng cậu nghĩ một đằng nói một nẻo “Lúc đàn anh còn chưa tốt nghiệp, trường học có hoạt động gì cũng toàn tìm anh ấy ra mặt.”

Thư Hạ nghe thấy trong lời Dụ Kiều có chút đắc ý nho nhỏ, à rất rất đắc ý, được ở bên Thích Phỉ Nhiên đúng là chuyện đáng tự hào mà, dù cho EQ của cậu ta hơi thấp.

Dụ Kiều lại nói “Mỗi ngày đều có rất nhiều người thổ lộ với anh ấy.”

Thư Hạ không nói gì, cũng chẳng biết sao lại chọc đến Dụ Kiều, Dụ Kiều đứng dậy, lạnh giọng mắng “Ngốc y như heo!”

“Cậu thần kinh à? Đang yên đang lành chửi người ta làm gì?” Thư Hạ bực mình, cậu với Dụ Kiều mới chỉ gặp nhau có hai lần, nhưng lần nào cậu ta cũng không đối xử bình thường với cậu, hoàn toàn không muốn ở cạnh cậu.

Thư Hạ nhìn thấy Lạc Thụy đang đi tới, lập tức đứng lên chạy ra, bỏ lại Dụ Kiều đứng nguyên ở đó.

“Ngốc y như heo, thế mà anh ấy còn thích anh.”

19. Chương 19

Thư Hạ chạy đến cạnh Lạc Thụy, Lạc Thụy chỉ Dụ Kiều đang đứng yên “Ai thế?”

Thư Hạ tức giận nói “Thì là bạn trai nhỏ của Thích Phỉ Nhiên đó.”

Lạc Thụy hai mắt sáng rực, lại quay đầu nhìn kĩ người kia, công bằng đánh giá “Nhìn cũng không tệ lắm nhỉ.”

“Không tệ cái gì.” Thư Hạ không vui còn nghe thấy Lạc Thụy khen cậu ta “Xấu tính chết đi được!”

Lạc Thụy nở nụ cười “Còn xấu hơn cậu được à?”

“Tôi mà so với cậu ta thì tôi chính là thiên thần đấy.” Thư Hạ giơ hai tay vẫy vẫy làm cái cánh bay lượn. Lạc Thụy cười nghiêng ngả “À, vừa thấy Thích Phỉ Nhiên đấy, nói cùng nhau ăn cơm, kêu tôi đi gọi cậu, cậu đi không?”

Thư Hạ trừng mắt “Ai kêu cậu đến gọi tôi?”

“Chú Tiểu, chứ còn ai nữa?” Lạc Thụy đáp “Câu hỏi này của cậu, sao lại khiến tôi thấy như cậu đang chờ đáp án khác ấy nhỉ?”

“Không chờ, chờ tiệc lớn.” Thư Hạ đẩy cậu ta “Tôi muốn ăn món đắt nhất, để chú Tiểu mời khách đi.”

“Không nhé, Thích Phỉ Nhiên ở đó thì đừng hòng tôi để chú Tiểu nhà tôi xuất ra một phân!”

Bộ dạng che chở của Lạc Thụy nhìn mà chỉ muốn đánh, nhưng Thư Hạ lại không dám đánh cậu ta thật. Vì thế, thôi bỏ qua, dù sao cũng là Thích Phỉ Nhiên mời, không phải mình mời, ai kêu tên thổ phỉ đó là người lắm tiền nhất ở đây, quần chúng nhân dân kham khổ không bóc lột anh ta thì còn bóc lột ai nữa.

Nhìn hai người khoác tay nhau đi tới, Tiêu Dĩ Quyết đang đứng hút thuốc với Thích Phỉ Nhiên, thấy Lạc Thụy từ xa đã vui vẻ, cười cười với Thích Phỉ Nhiên “Chị em tốt tới kìa.”

Thích Phỉ Nhiên cười không nói.

Tiêu Dĩ Quyết lại hỏi “Chuyện vẫn chưa thành à?”

Thích Phỉ Nhiên rít mạnh một hơi thuốc “Còn sớm, vừa ngốc vừa chậm.”

“Trực tiếp một chút đi, nhìn cũng thấy không được thông minh rồi.”

Thích Phỉ Nhiên cười khở lắc đầu “Trong lòng tên kia còn người khác, trực tiếp không được.”

Lạc Thụy đi tới, không vui lắm cần nhằn Tiêu Dĩ Quyết “Không phải anh nói không hút thuốc không uống rượu làm người đàn ông tốt à? Máy thứ trên đất này là ai hút hả? Quần em nghiêm thế, còn mình thì không tự quản được?”

Thích Phỉ Nhiên nói đỡ giúp Tiêu Dĩ Quyết “Tôi hút đấy.”

“Vậy anh cứ tự nhiên, tôi chỉ lo cho chú Tiểu nhà tôi thôi.”

Thư Hạ đứng cạnh cậu ta nhìn trời, mình không nghe thấy gì hết, mình đến ăn ké thôi, không muốn tham gia cuộc nói chuyện của bọn họ đâu.

Nhà hàng ở phía đối diện trường học. Là một nhà hàng lâu đời, từ lúc Tiêu Dĩ Quyết còn học ở đây, nhà hàng cũng đã mở được lâu lắm rồi. Lạc Thụy dính lấy chú Tiểu của cậu ta, Thư Hạ đương nhiên phải ngồi cùng Thích Phỉ Nhiên. Giữa hai chỗ ngồi có một khoảng trống rất hẹp, nhìn qua thật không quen.

Lúc gọi món, Thư Hạ muốn đi vệ sinh, giải quyết xong xuôi quay về thì lại phát hiện chỗ của mình đã bị người khác cướp mất, mà người này còn là người mà cậu không muốn nhìn thấy nhất.

Dụ Kiều híp mắt nhìn cậu “Thật trùng hợp, tôi cũng đến đây ăn cơm, ăn cùng nha.”

Thư Hạ nắm tay không biết trả lời làm sao, cũng không thể kêu cậu ta lặn, như thế thì xấu tính quá. Lại nói người ta với Thích Phỉ Nhiên là người yêu, ngồi cùng nhau là đúng rồi, ở đây vừa đẹp có hai đôi, chỉ thừa ra mình cậu. Thư Hạ thở dài, Lạc Thụy túm lấy áo cậu giải vây “Đến đây chen với tôi nè, bảo ông chủ mang cho tôi một bát nữa lên đây.”

Cũng may là ngồi vừa, cậu với Lạc Thụy đều gầy, cho nên ngồi cũng thoải mái, nhưng trong lòng thực khó chịu.

Lúc nào đến không đến lại đến ngay lúc này. Rõ ràng là đến sau, mà cứ như Thư Hạ cậu mới là người thừa ra, đúng là trên đời có tồn tại loại người có trăm cách khiến người khác không vui mà!

Thích Phỉ Nhiên gọi món, vừa có cay vừa có mặn, Thư Hạ ăn chẳng thấy ngon, mãi sau mới như đồ trẻ con mà gọi cho cậu một phần tráng miệng ngọt. Thư Hạ không giận nữa, tự mình ngồi ăn thuyền hoa quả, nhét đến miệng phình lên, Lạc Thụy đang mãi nói chuyện cũng không để ý cậu.

Không thương cậu, chỉ biết dính lấy chú Tiểu, có sắc quên bạn, tất cả những người yêu đương đều như thế sao? Ngồi thẳng lên đùi người ta mà ăn! Còn một đôi khác nữa, yêu đương chứ có tàn tật đâu mà anh gấp em cọng rau, em gấp anh cọng rau, không có tay chắc!

Đang nghĩ, lại nhìn thấy Dụ Kiều gấp cho Thích Phỉ Nhiên một miếng cá. Thư Hạ cũng ngốc nghếch gấp theo, sau đó đặt vào bát Lạc Thụy “Thụy Nhi, ăn nè.”

Lạc Thụy ghét bỏ nhúu mày “Muốn hại tôi hả? Biết rõ tôi không ăn đồ di chuyển trong nước còn gấp?”

“Không ăn, biến.”

Không cho mình mặt mũi! Thư Hạ tức giận gấp cá về bát mình, ăn xong nước mắt lưng tròng, Thích Phỉ Nhiên nhìn vừa buồn cười vừa đau lòng, đứng dậy với lon Coca cho cậu “Cay?”

Thư Hạ tủi thân, oán giận nhìn anh “Ốt đạo này rẻ lắm hả? Sao không tiếc cho vào món ăn thế?”

Dụ Kiều không nhịn được trợn mắt “Anh không phát hiện đây là Xuyên Vị Lâu (*) sao? Không cay chắc ngọt?”

[Xuyên Vị Lâu: Tên nhà hàng, có nghĩa là nhà hàng vị cay Tứ Xuyên. (?)]

Thư Hạ giả vờ không nghe thấy, chính là dạng nhỏ nhen thích mang thù.

Ăn cơm câu đến câu đi, chẳng ai để chút chuyện nhỏ ấy trong lòng, cho nên lại hi hi ha ha ăn cơm. Ăn xong đã muộn, Dụ Kiều quay về trường học, Tiêu Dĩ Quyết ôm Lạc Thụy đi mất, Thích Phỉ Nhiên và Thư Hạ cùng nhau quay về.

Thư Hạ tự giác ngồi ra phía sau, ghế trước của ô tô cũng như là ghế sau của xe đạp vậy, ngày nào còn chủ, ngày đó người khác sẽ tự động ngấm hiểu. Cậu không muốn để Dụ Kiều cảm thấy mình có ý gì, tránh người ngọt ngào tránh mình xui xẻo.

Thích Phỉ Nhiên không hiểu Thư Hạ làm sao, nhưng không tiện hỏi. Thư Hạ ngồi sau rồi còn rất kiêu ngạo, giống như mình rất thấu hiểu lòng người, rất biết cách sống.

Đêm, cơn mưa mùa hè lại trút xuống xối xả, Thư Hạ ngủ rất say, mãi đến lúc tỉnh mới thấy hơi lạnh. Sau khi hắt hơi mấy cái mới phát hiện đêm qua trời mưa, tìm một cái áo sơ mi mặc vào, chân trần chạy đi nấu đồ ăn sáng.

Thích Phỉ Nhiên dậy sớm hơn bình thường một chút, vừa mở cửa phòng đã thấy Thư Hạ để trần hai đùi chạy loạn khắp nơi, quần lót như ẩn như hiện, sáng ra đã khiến người ta hừng hực sức sống.

Thích Phỉ Nhiên ho mấy cái, Thư Hạ thấy vậy chào buổi sáng anh ta, còn rất quan tâm hỏi “Bị cảm à? Hình như hạ nhiệt độ rồi, anh mặc nhiều quần áo một chút.”

Rốt cuộc ai mới là người nên mặc nhiều đây? Thích Phỉ Nhiên trầm nghĩ, nhưng nhất định không nói ra ngoài miệng, anh còn muốn Thư Hạ ăn mặc mát mẻ như thế nhiều nhiều.

Từ sau khi Thích Phỉ Nhiên nói rõ chuyện năm đó, Thư Hạ dần dần cũng thấy anh thuận mắt hơn. Anh không nói nhiều lắm, nhưng hai người lâu ngày ở chung cũng giống như bạn bè, cái gì cũng có thể chia sẻ.

“Hôm nay tôi xem lịch, sắp cuối tháng tám rồi, ngày nào cũng đi làm chả để ý, thiếu chút nữa thì không biết hôm nay ngày nào tháng nào.”

Thích Phỉ Nhiên ừ một tiếng, hỏi “Có nước nóng không?”

Thư Hạ đứng dậy “Vừa đun xong, anh uống trà hay cafe?”

“Nước trắng được rồi.”

Thư Hạ đi rót cho anh cốc nước, sau đó ngồi xuống cạnh anh ăn bánh bao, có chút vụn bánh dính bên mép, Thích Phỉ Nhiên lấy giấy lau cho cậu, Thư Hạ ngẩn người, sau đó rụt cổ lại.

“Cuối tháng tám rồi.” Thích Phỉ Nhiên đột nhiên lặp lại một lần “Sắp phải đi học rồi.”

Tuy đã tốt nghiệp nhiều năm, nhưng bóng ma khai giảng vẫn ám ảnh mãi không thôi. Thư Hạ run lên “Những ngày này ai cũng bị nỗi sợ khai giảng chi phối hết.”

Thích Phỉ Nhiên thoáng nhìn Thư Hạ mỉm cười, trêu “Bài tập hè đã làm xong chưa hả bạn học Thư Hạ?”

Cười đẹp trai quá. Thư Hạ nhìn đến mê mẩn, ngốc nghếch không rời mắt khỏi Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên vỗ đầu cậu, khôi phục bộ mặt lạnh lùng “Còn ngày ra? Nhanh không muộn.”

Thư Hạ cúi đầu gặm bánh bao, cảm giác cả mặt như bị thiêu cháy.

20. Chương 20

Lúc sắp tan làm, Thích Phỉ Nhiên cầm theo hai hộp bánh phô mai việt quất đưa cho Thư Hạ, nói khách tặng nhưng anh không ăn ngọt. Thư Hạ vui vẻ nhận lấy, sau đó cầm bánh chụp ảnh up lên mạng. Up chưa được bao lâu, Lạc Thụy đã liên tục gọi điện đến, nói cậu ta muốn ăn, mau mau cầm đến tặng một hộp.

Khẩu vị ăn uống của hai người giống nhau, có đồ ngon luôn chia cho nhau một nửa. Lạc Thụy chưa nói hết hai câu, Thư Hạ đã đồng ý, tan làm râm rì với Thích Phỉ Nhiên, muốn anh đưa cậu đến công ty của Lạc Thụy trước.

“Lạc Thụy phải tăng ca đó, chưa được ăn gì thật là đáng thương.” Thư Hạ mở to mắt nhìn Thích Phỉ Nhiên, vô tội không chịu được “Cậu ta là bạn tốt của tôi, bạn tốt có phải nên giúp đỡ nhau không?”

Thích Phỉ Nhiên chưa nói không đồng ý, nhưng Thư Hạ đáng yêu như vậy Thích Phỉ Nhiên cứ muốn trêu “Xa quá, bảo cậu ta gọi đồ bên ngoài đi.”

Thư Hạ kéo ghế đến trước bàn làm việc của anh, tì má lên thành ghế “Anh đừng có mà lạnh lùng như thế mà, tôi không mang đến cho cậu ta, cậu ta sẽ khổ sở lắm đó.”

Thích Phỉ Nhiên nén cười, Thư Hạ đã nhận ra, thời gian này cậu đã biết, cái người này hoàn toàn không có nghiêm túc như vẻ bề ngoài, cả bụng toàn mấy ý tưởng xấu xa, lương tâm thối nát! Cậu dậm dậm chân, quay về vị trí của mình, lăm bầm nói “Anh không đưa tôi đi tôi tự ngồi xe bus đi. Nhưng có thể sẽ có người không được ăn cơm tối, có mèo không được tắm nha.”

Thích Phỉ Nhiên gật đầu “Còn có người có thể không có tiền lương nha.”

Xong, còn vụ này nữa luôn! Cậu thất bại rồi!

Thư Hạ thở hỗn hển “Anh bắt nạt người khác!”

Cậu không nhận ra ngữ điệu của mình vẫn đang làm nũng, cũng không nhận ra Thích Phỉ Nhiên và bản thân càng ngày càng thân thiết. Ngày vẫn bình thường trôi qua, tất cả đều như cũ, cậu cũng như cũ mơ hồ hồ. Nhưng có vài người, lại trong lúc cậu vẫn thấy mọi thứ ổn định, thu được ít chuyện vui.

Thích Phỉ Nhiên cuối cùng cũng hết cách với Thư Hạ, tự mình đưa cậu đi.

Lạc Thụy không xuống được, cho nên kêu Thư Hạ mang lên cho mình. Thích Phỉ Nhiên thấy thế cũng theo lên. Lúc đi thang máy, Thích Phỉ Nhiên cầm bánh, Thư Hạ đứng cạnh anh huyền thuyên không ngừng chuyện ban ngày ở công ty. Thích Phỉ Nhiên không nói nhưng nghe rất chăm chú.

Cửa thang máy vừa mở ra, giọng Thư Hạ bỗng im bặt.

Tần Tiêu nhìn liếc qua cậu, sau đó lại nhìn lướt qua Thích Phỉ Nhiên “Hai người...”

Thư Hạ đẩy Thích Phỉ Nhiên lên trước “Tối rồi.”

Thích Phỉ Nhiên gật đầu với Tần Tiêu, sau đó đưa tay ra phía sau, vừa hay Thư Hạ cũng đưa tay ra trước, hai người cứ thế mà nắm lấy nhau, đi về phía phòng làm việc của Lạc Thụy.

Thư Hạ tâm trạng sa sút đến mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy, cứ nghĩ mãi chuyện này, cho nên chẳng hề chú ý hai người vẫn đang nắm tay nhau, cho đến tận khi Thích Phỉ Nhiên buông ra cũng không biết.

Lạc Thụy chờ ở cửa, thấy cậu tới thì chạy tới ôm cậu, vẻ như còn muốn hôn cậu “Bảo bối, cảm ơn cậu, yêu cậu nhất.”

Thư Hạ chán ghét đẩy ra “Buồn nôn, cút.”

Chạy đường xa đến đưa bánh ngọt cho cậu ta, cái tâm ý này có trăng sao chứng giám nhá, đến anh em ruột còn chưa được như thế đâu, một hai câu khó nghe thì tính là gì, Lạc Thụy không giận cậu, mà còn tình cảm nhìn nhìn cậu. Thư Hạ giả vờ phát run “Có ít người muốn lấy thân báo đáp tôi, tôi phải chạy nhanh thôi.”

“Dịu dàng với cậu một cái là cậu lên mặt ngay!”

“Ha ha.” Thư Hạ cười “Cậu nhanh ăn đi, tôi về đây, làm lỡ thời gian của ông chủ tôi lâu quá rồi, thời gian là vàng là bạc đó, lần sau nhớ mời khách nhá.”

Lạc Thụy lúc này mới nhìn thấy Thích Phỉ Nhiên đứng cách đó không xa, mắt nhìn chăm chăm Thư Hạ, Lạc Thụy nghĩ một chút, chần chừ nói “Thích Phỉ Nhiên có bạn trai thật à?”

“Sao lại hỏi câu này nữa vậy? Còn ăn cơm với cậu luôn rồi mà, không phải cậu muốn đá chú Tiểu, rồi có ý gì với anh ta chứ? Như vậy không được đạo đức cho lắm đâu, bị gọi là người thứ ba đấy có biết không? Sẽ bị kéo ra ngoài thị chúng!” Thư Hạ có chút lo lắng, thành thật khuyên can.

“Vớ vẩn cái gì đấy.” Lạc Thụy phát tay, cậu vốn nghĩ, dựa vào cái chỉ số thông minh này của Thư Hạ, có khi lại có người phát điên vì cậu, ngốc hết thuốc chữa.

“Thôi mang bánh đến rồi, tôi đi đây!”

Lạc Thụy gật đầu “Ừ, tối gửi tin nhắn cho cậu.”

Thư Hạ đi đến cạnh Thích Phỉ Nhiên “Nhiệm vụ hoàn thành rồi, về nhà thôi.”

Tâm trạng Thích Phỉ Nhiên tự nhiên tốt hẳn lên, đại khái là do Thư Hạ đột nhiên nói ra chữ nhà kia.

Lại phải đi thang máy. Giờ tan tầm cao điểm, lúc lên còn ít người, chứ xuống thì đông như nước ngoài biển lớn. Hai người bị ép đến tận trong cùng thang máy, mặt đối mặt mà đứng. Thư Hạ bị chen đến úp thẳng

mặt lên vai Thích Phỉ Nhiên. Cậu mà tỉnh táo hẳn sẽ thấy tư thế này không ổn một tẹo nào, thế nhưng giờ không nhúc nhích được, cậu cũng chả biết mặt Thích Phỉ Nhiên ra sao, chỉ đành tự an ủi mình, may mà lớn lên hơi thấp, chứ không giờ đã là miệng đối miệng rồi.

Miệng đối miệng...

A, không được, bắt đầu nghĩ linh tinh rồi!

Thư Hạ lại nghĩ, không biết Thích Phỉ Nhiên đã từng miệng đối miệng với ai chưa? Nếu đang hẹn hò, vậy chắc là chuyện bình thường nhỉ? Môi Thích Phỉ Nhiên nhìn qua thật đẹp, tên Dụ Kiều kia đúng là được hời...

Thư Hạ đứng đoán mò còn ngộ nguây qua lại, Thích Phỉ Nhiên bị cậu cọ đến vui vẻ, tim đập thành thịch, không biết Thư Hạ có nghe thấy không nữa.

Rốt cuộc thang máy xuống đến tầng một, hai người cùng nhau ra ngoài, Thư Hạ vỗ ngực “Cuối cùng cũng sống rồi!”

Thích Phỉ Nhiên cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Thư Hạ.”

Cả người Thư Hạ ngẩn ra, Thích Phỉ Nhiên nhìn Tần Tiêu đang đi tới, vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

Thư Hạ nhìn Tần Tiêu nhỏ giọng hỏi “Có chuyện gì không?”

“Anh muốn nói chuyện với em.”

Thư Hạ mím môi “VẬY anh nói đi.”

Tần Tiêu nhìn Thích Phỉ Nhiên “Anh muốn nói riêng với em.”

Thư Hạ do dự nhìn Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên hiểu ý gật đầu “Tôi lên xe chờ cậu.”

Hai người tìm chỗ nói chuyện, là nơi Thư Hạ lần đầu tiên quay về đợi anh, quán cafe dưới lầu.

Lần đó, cậu đợi anh rất lâu, nhưng Tần Tiêu không đến,

Tần Tiêu gọi cho cậu một cốc Cappuchino, Thư Hạ vùi đầu uống, không nói gì chờ Tần Tiêu mở miệng.

“Từ lần trước đã định hỏi em với Thích Phỉ Nhiên là quan hệ gì?”

Giọng Tần Tiêu dịu dàng, nghe không khác với trước đây, Thư Hạ lúc nghĩ cảm thấy đau, nhìn thấy Tần Tiêu lại càng đau. Giờ anh dùng ngữ điệu bình tĩnh như vậy hỏi cậu chuyện này, đúng là đau phát khóc.

Thư Hạ hít mũi một cái “Anh thấy là quan hệ gì?”

Tần Tiêu mỉm cười “Anh không biết nên mới hỏi em.”

Thư Hạ ngẩng đầu “Anh có thể đi hỏi Lạc Thụy, cũng có thể hỏi Tiêu Dĩ Quyết, nếu thật sự muốn có đáp án, bọn họ ai cũng có thể cho anh.”

Nụ cười của Tần Tiêu nhạt dần, anh nhìn Thư Hạ, Thư Hạ không chịu thua kém nhìn lại, giống như hai đứa trẻ, đang so xem ai thắng ai thua.

“Thư Hạ, ở nước ngoài, em sống tốt chứ?”

Thư Hạ mở to hai mắt, không được, không thể nói, cậu rất sợ mình vừa lên tiếng sẽ lộ ra tiếng nức nở.

Không tốt, không tốt một chút nào hết.

Không thích thời tiết suốt ngày mưa, không thích thức ăn nhanh, không thích trên đường chỉ toàn người tóc vàng mắt xanh.

Không thích bên cạnh mình không có anh.

Thế nhưng câu hỏi này của anh hỏi muộn mất rồi.

“Cũng được.”

Tần Tiêu không ngờ mình sẽ nhận được đáp án này, giật mình, cúi đầu nói “Vậy thì tốt.”

Thư Hạ dụi dụi mắt, hai người không ai nói chuyện.

Điện thoại của Tần Tiêu vang lên, là Lục Nghiêu gọi tới, anh nói với Thư Hạ “Anh ra ngoài nghe điện thoại một chút.”

Thư Hạ gật đầu.

Chờ Tần Tiêu quay lại, Thư Hạ đã không còn ở đó nữa.

Lúc này, cậu đang ngồi trên ghế phụ, cạnh Thích Phỉ Nhiên, ăn hết hộp bánh phô mai việt quất còn lại để phát tiết.

Ghế phụ vốn dành riêng cho Dụ Kiều, nhưng hôm nay cậu đang buồn nên cậu chẳng để ý nữa, cứ tùy tiện ngồi xuống. Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu ăn, cầm nước đưa cho cậu. Thư Hạ uống một hơi hết nửa chai nước, sau đó khẽ nấc một cái, im lặng nhìn phản ứng của Thích Phỉ Nhiên.

Thích Phỉ Nhiên giả vờ không nghe thấy.

Thư Hạ vỗ vỗ bụng “Tâm trạng tốt hơn rồi.”

Thích Phỉ Nhiên nhớ tới tin nhắn Thư Diệu Chi gửi cho mình lúc trưa “Đúng rồi, chiều mai chú về đây.”

“Ông ấy nhắn cho anh à?”

“Ừ.”

“Thế mà không nhắn cho tôi.” Thư Hạ không vui “Tức chết tôi rồi.”

Lát sau, như lại nghĩ tới cái gì, hỏi Thích Phỉ Nhiên “À, tôi ở nhà anh lâu thế rồi sao vẫn chưa gặp cha mẹ anh nhỉ? Bọn họ chắc hẳn cũng là người ở đây, sao họ không đến thăm anh?”

“Lúc tôi còn nhỏ cha mẹ tôi đã ly hôn rồi.” Thích Phỉ Nhiên nhàn nhạt nói “Sau đó mỗi người lại có gia đình riêng, tôi không hay liên lạc với họ nữa.”

Thư Hạ không ngờ chuyện lại như thế, ngại ngần “Xin lỗi, tôi không biết.”

Thích Phỉ Nhiên lắc đầu “Không sao, tôi quen rồi.”

Thư Hạ có chút thương anh, tuy rằng bây giờ cậu cũng là gia đình đơn thân, nhưng hoàn cảnh không giống Thích Phỉ Nhiên. Thấy Thích Phỉ Nhiên có thể bình tĩnh như vậy, đột nhiên cậu thấy hiểu người này hơn một chút.

“Sau khi họ có gia đình thì anh sống như thế nào? Anh ở đâu?”

“Lúc nhỏ thì ở với ông bà, lớn hơn một chút, lúc cấp ba, thì chuyển ra tầng hầm đồ ô tô, đại học ở trong trường.”

Thư Hạ ngây ngẩn cả người “Ồ dưới tầng hầm?”

“Ừ.” Thích Phỉ Nhiên nhú mày, nhớ lại đoạn thời gian đó “Quan hệ với cha mẹ không tốt, không có tiền, cho nên chỉ có thể ở dưới tầng hầm.”

Quãng thời gian ấy cũng giống y như căn hầm tối tăm đó, âm u ẩm ướt, đến cả một cái cửa sổ cũng không có, không được chiếu sáng.

21. Chương 21

Thích Phỉ Nhiên nói nghe bình thường, nhưng Thư Hạ lại cảm thấy rất buồn, lúc còn học cấp ba, cậu bắt nạt Thích Phỉ Nhiên không biết bao nhiêu lần mà không hề biết anh đã phải trải qua cuộc sống như thế nào. Trong khi mình còn trẻ vô lo vô nghĩ chẳng biết gì, đã vô tình gây ra cho người khác không biết bao nhiêu phiền não. Nhất định rất khổ, vốn dĩ đã mệt, lại còn suốt ngày bị một thằng không hiểu chuyện đến sinh sự.

Thư Hạ càng nghĩ càng thấy mình chẳng ra gì, biết Thích Phỉ Nhiên là một người kiêu ngạo không cần ai đồng tình, thế nhưng cậu vẫn rất băn khoăn, cuối cùng nói một câu “Xin lỗi.”

“Sao lại xin lỗi?” Thích Phỉ Nhiên không hiểu sao Thư Hạ lại đột nhiên xin lỗi, bên trong cái đầu nhỏ không biết lại nghĩ linh tinh gì, nói chuyện loạn xạ ngẫu.

“Lúc học cấp ba, có phải tôi đáng ghét lắm không?” Thư Hạ xoắn xoắn tay “Giờ nhớ lại, chính tôi còn thấy mình như thằng điên ấy.”

Hóa ra là thế. Thích Phỉ Nhiên mỉm cười.

“Không đến nỗi ấy, cậu làm phiền tôi, tôi cũng trả đũa lại mà.”

Nói đến đây, Thư Hạ cảm thấy bớt áy náy hơn rất nhiều, thở dài một tiếng, cậu nói “Đúng vậy, toàn bị anh đánh thôi, tôi có đánh lại được anh đâu.”

“Ác thế cơ á?”

Thư Hạ nghĩ một lúc “Ác, còn đau nữa, ba tôi cũng không đánh đau bằng anh.”

“Cậu còn nhớ, câu đầu tiên cậu nói với tôi là gì không?”

Thư Hạ nghiêm túc ngồi nhớ, thế nhưng kí ức sâu sắc nhất trong cậu về Thích Phỉ Nhiên toàn là những kí ức bị đánh, còn mấy cái khác thì không rõ lắm, vì thế thành thật trả lời “Không rõ lắm.”

Nói không thất vọng là nói dối, thế nhưng quên cũng là chuyện bình thường. Thích Phỉ Nhiên nhìn thoáng qua Thư Hạ đang ngại ngùng, không giận cũng không cău, chỉ bình tĩnh, nhỏ giọng nói “Cậu nói, anh đẹp trai, ngoại hình dễ nhìn như vậy, có thiếu bạn trai không.”

Thư Hạ trong đầu nổ bùm một cái, gì cơ? Cậu tiếp cận người ta như thế á? Đây là lời nói của người sao?

“Vừa đúng lúc, khi ấy, có một người đàn ông theo đuổi tôi khiến tôi khó chịu, lại bị cậu không đầu không đuôi hỏi như thế, cho nên tôi đúng là thấy cậu không vừa mắt, cứ gặp cậu là muốn đánh cậu.”

“Tôi không nhớ rõ lắm, tôi láo thế cơ á... Khó trách anh cứ thích đánh tôi.”

“Lúc đầu thì vì thế, nhưng sau thì không.”

Thư Hạ hiểu kì “Sau lại sao nữa? Còn biến thành cái gì nữa?”

Thích Phỉ Nhiên không trả lời ngay, một lúc lâu sau mới nói “Không, sau đánh thành nghiện.”

??? Tâm tình Thư Hạ phập phồng lên xuống. Cái con người này, luôn có cách khiến bạn ấy nấy, thế xong một gây đánh tan cái ấy nấy đó, khiến bạn chỉ hận không thể nuốt hết những gì vừa nói về.

Cậu không nói chuyện nữa, ngồi dỗi. Thật ra chuyện đã nhiều năm về trước, có giận cũng chẳng có tác dụng gì, thế nhưng Thư Hạ chính là người không tích cực như thế đấy! Thích Phỉ Nhiên thấy cậu không có động tĩnh gì, dùng ánh mắt thăm dò cậu, Thư Hạ mắng anh “Nhìn tôi làm gì? Tôi là đèn giao thông à? Nhìn đường kia kia!”

Vẫn là bộ dạng nhảy nhót vui vẻ đáng yêu hơn một chút, Thích Phỉ Nhiên khẽ cười.

Lúc đi ngang qua siêu thị, hai người đi xuống mua sữa. Thư Hạ sau khi biết Thích Phỉ Nhiên sẽ là người quét thẻ, ra sức điên cuồng mua sắm, cả một cái xe đẩy nhỏ chất đầy đồ ăn vặt cậu thích.

Với chỉ số thông minh của Thư Hạ ấy à, chỉ có thể nghĩ ra được cách trả thù Thích Phỉ Nhiên như vậy thôi.

Lúc Thích Phỉ Nhiên đưa thẻ cho Thư Hạ, cậu nhìn bộ dạng anh ta móc thẻ ra, trực tiếp bị phản lại, đẹp trai đến ôm ngực, nhỏ giọng nói nếu không phải có Dụ Kiều, cậu nhất định sẽ không nhịn được mà đem Thích Phỉ Nhiên thế này, xong lại thế này....

Đang lúc cậu nghĩ đến xuất thần, Thích Phỉ Nhiên gọi cậu mấy câu cậu cũng không phản ứng. Thích Phỉ Nhiên đưa tay lên xoa xoa đầu cậu “Đang nghĩ gì vậy?”

Thư Hạ tỉnh lại trả lời “Nghĩ Dục Kiêu thật có phúc.”

“Vì sao?” Thích Phỉ Nhiên khó hiểu.

Thư Hạ vừa tỉnh táo đã lại ngốc nghếch lời tâm sự trong lòng ra nói, liên tục xua tay “Không có gì không có gì, anh gọi tôi à? Làm gì?”

Thích Phỉ Nhiên chỉ chỉ kem trên kệ “Muốn hỏi cậu ăn vị chuối hay vị dâu.”

Thư Hạ mím môi, nhìn rất ngoan.

“Cả được không?”

Ngoan như thế, đương nhiên là được.

Thích Phỉ Nhiên không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt bảo Thư Hạ tự mình lấy, Thư Hạ vui vẻ ôm luôn mấy hộp.

Mùa hè kết thúc bằng mấy cơn mưa, khí trời chuyển lạnh, Thư Hạ không để ý cho nên bị cảm. Thế nhưng cậu lại không thể giả như bị ốm nặng để xin nghỉ, chỉ đành mỗi ngày đều ôm vẻ mặt đau khổ đi làm.

Thật ra, Thích Phỉ Nhiên cũng muốn để cậu ở nhà nghỉ ngơi, thế nhưng lại lo, anh cảm thấy, cảm thấy như Thư Hạ mà ở nhà một mình thì càng đáng lo hơn, tự mình quan sát vẫn là tốt nhất.

Lúc làm việc thì giống như người bệnh, nhưng lúc tan việc cái thì cứ như ăn linh đan của thần tiên vậy, ngày nào cũng muốn ra ngoài đi chơi với Lạc Thụy, bị Thích Phỉ Nhiên mắng mới quay về. Nhưng mà chưa từng nhụt chí, thế nên khi Thư Hạ đỡ lên nhiều rồi, Thích Phỉ Nhiên đồng ý cho cậu ra ngoài.

Cậu với Lạc Thụy đi chơi thì cũng chỉ có mấy hoạt động như đi ăn, đi xem phim, đi xem ca nhạc. Thích Phỉ Nhiên hỏi bọn họ muốn đi đâu xong còn cẩn thận đưa người đến đó.

Xuống xe, mắt Thư Hạ lảo liên như ăn trộm, muốn nhìn xem Lạc Thụy sẽ từ đâu trong đám người kia chạy ra, quơ quơ tay vẫy vẫy cậu ta. Thích Phỉ Nhiên phải hô to gọi lại, đưa áo khoác cho cậu.

Thư Hạ không muốn mặc “Nóng lắm.”

“Cậu bị cảm còn chưa khỏi hết đâu.” Thích Phỉ Nhiên trực tiếp khoác áo lên người Thư Hạ, giọng nói mang đầy cảm giác cảm từ chối.

Thư Hạ bĩu môi không nói.

“Lúc về gọi điện cho tôi.”

Thư Hạ hai mắt sáng rực “Anh muốn đến đón tôi à?”

Thích Phỉ Nhiên nhướn mày “Còn xem tâm trạng đã.”

“Tôi đây cười với anh một cái, tâm trạng anh nhất định sẽ rất tốt.” Thư Hạ nói xong còn thật sự nhe răng cười một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cười lên trông thật đẹp, hai mắt cong cong như ánh trăng.

Thích Phỉ Nhiên chăm chú nhìn nụ cười của Thư Hạ “Lạc Thụy đang đợi cậu đấy, còn không đi đi?”

Thư Hạ quay đầu nhìn, Lạc Thụy đúng là đang nhìn cậu, vì thế vẫy tay tạm biệt Thích Phỉ Nhiên “Đi đi, đi đi.”

Cậu chạy như gió đến trước mặt Lạc Thụy, ôm lấy Lạc Thụy lắc lắc “Thụy Nhi, cuối cùng tôi cũng được thả ra rồi, không có cậu, cuộc sống thật khổ sở! Tôi sống một ngày mà cứ như một năm ấy!”

Lạc Thụy cũng phối hợp vỗ lưng cậu “Được rồi, được rồi, mới có bốn ngày không gặp thôi mà.”

“Một ngày không gặp như cách ba thu, bốn ngày, vài cái thu luôn rồi.”

“Cậu làm nũng với Thích Phỉ Nhiên là được rồi, đừng với tôi.”

Thư Hạ ha ha cười “Không làm nũng với anh ta, làm nũng với cậu cơ.”

Thư Hạ cười trông thật ngu, câu hỏi Lạc Thụy định hỏi lại bị ép xuống đáy lòng, đợi đến khi cả hai người ngồi xuống ăn xiên nướng, mới úp úp mở mở cười hỏi “Thư Hạ, cậu với Thích Phỉ Nhiên, từ lúc nào mà quan hệ tốt thế hả?”

Thư Hạ kéo kéo áo khoác, chăm chú ăn xiên nướng, cắn một cái cánh gà, không quan tâm đến chuyện Lạc Thụy nói “Quan hệ tốt? Không biết nữa.”

“Tôi hỏi thẳng nhé, có phải anh ta thích cậu không? Ánh mắt anh ta nhìn cậu lúc này y như ánh mắt chú Tiểu nhìn tôi ấy.”

Thư Hạ bị Lạc Thụy dọa sợ, thối nheo lại cổ họng, lâu lắm mới nuốt được xuống “Sao được chứ! Anh ta có bạn trai rồi!”

“Có bạn trai rồi cũng có thể chia tay mà, dù sao tôi cũng không nghĩ là anh ta chỉ coi cậu là bạn bè thông thường đâu. Hơn nữa cũng rất rõ ràng tại sao anh ta phải đối tốt với cậu, với gia đình cậu như thế?”

“Không phải chứ? Vậy ý cậu là Thích Phỉ Nhiên thích tôi từ lâu rồi?” Thư Hạ nghe Lạc Thụy nói bắt đầu suy nghĩ, càng nghĩ lại càng thấy hoang đường “Từ cấp ba đã thích tôi? Cấp ba tôi gây chuyện với anh ta như thế, sao có thể chứ?”

“Cậu hỏi anh ta đi, cả ngày cứ cười ngu, xong cái gì cũng không biết.”

“Chuyện này làm sao mà hỏi chứ? Tôi thấy cậu nói chả có căn cứ gì cả, tôi mà hỏi, anh ta nhất định sẽ nghĩ tôi bị tự kỷ mất. Tôi không hỏi đâu.”

Lạc Thụy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép “Tùy cậu, cứ ở đó mà ngốc đi.”

Thư Hạ nhìn cậu ta vênh vác lắc đầu, nhưng trong lòng lại bồn chồn không yên. Cậu không thông minh, nhưng cũng không ngốc, cũng không phải không nghĩ ngợi chút nào, thế nhưng vẫn luôn cho rằng Thích Phỉ Nhiên nhìn mình chường mắt, lại thêm một Dụ Kiều chả hiểu ra làm sao, cho nên không nghĩ ngợi nhiều. Vậy mà giờ nghe nói vậy, cậu lại không nhin được mà suy nghĩ.

22. Chương 22

Lúc ăn xiên nướng xong, hai người đến quán rượu bên cạnh gọi mấy chai vừa uống vừa nói chuyện. Thư Hạ ôm chút tâm trạng chờ mong mà gửi tin nhắn cho Thích Phỉ Nhiên. Lạc Thụy thấy vậy, lẩm bẩm hai tiếng, không quan tâm nữa.

Thư Hạ ngồi xuống cạnh cậu ta “Thụy Nhi, dạo này tôi hay nằm mơ về những chuyện thời cấp ba của chúng ta. Mỗi lần tỉnh lại tôi lại nghĩ, lúc ấy thật là tốt, sẽ chẳng bao giờ có khoảng thời gian nào vui vẻ hơn thế nữa.”

Lạc Thụy sờ đầu cậu “Lại đa sầu đa cảm rồi.”

“Cậu có nhớ không, cái cô ca sĩ mà cậu vô cùng thích ấy, đến chỗ chúng ta mở concert, tôi vất vả lắm mới xin cha tôi được hai tấm vé, đến cả Tần Tiêu tôi còn không cho mà lại cho cậu. Sau đó chúng ta cùng nhau trốn giờ tự học buổi tối đi xem.” Thư Hạ uống thêm chút rượu, vẫn còn tỉnh táo, lẩm bẩm nói “Đến giờ nghĩ lại, tôi vẫn thấy, oa, cả đời này, sẽ không có buổi tối nào như vậy nữa rồi.”

Cậu gợi chuyện như thế, Lạc Thụy cũng rơi vào trong hồi ức “Vé khó mua thật, lúc ấy tôi thấy cậu đúng là

ngầu, cầm vé nhìn tôi cười, không phải ác ma nữa mà chính là thiên sứ luôn.”

Thư Hạ ha ha cười “Còn nữa, suốt ngày đi xem phim với cậu, cái rạp ở ngay sau nhà cậu ấy, mỗi lần đi là lại gọi khoai tây với Coca, sau ông chủ nhìn quen mặt quá còn chẳng lấy tiền Coca của tôi nữa.”

“Ông ấy lấy của tôi nha!” Lạc Thụy kinh ngạc “Thiên vị thế?”

Hai người so tị nhau, Thư Hạ kiêu ngạo nói “Tôi được người khác thích hơn cậu mà. Cũng không biết cái rạp đó giờ ra sao rồi, lâu như vậy, chắc là sắp bị thu hồi rồi.”

“Bị đập lâu rồi, cậu ra nước ngoài năm thứ hai thì đóng cửa, giờ thành cửa hàng bán hoa rồi.”

Cũng không hiểu sao đột nhiên thấy buồn, Thư Hạ khẽ thở dài “Thụy Nhi, thời gian trôi qua thật nhanh, thật nhiều thứ đều thay đổi. Còn chưa được cùng cậu thi đại học, khiến tôi rất tiếc nuối.”

“Được lợi còn khoe mẽ.” Lạc Thụy khinh bỉ liếc nhìn cậu “Cậu có biết sau khi cậu đi, chúng tôi hâm mộ cậu nhiều thế nào không? Được thoát khỏi địa ngục sớm.”

“Vậy tối trước hôm thi tốt nghiệp các cậu có xé bài kiểm tra không? Tôi vẫn nhớ, lúc chúng ta học lớp mười một nhìn các anh chị lớp mười hai xé bài kiểm tra ném từ trên mái nhà xuống, tôi kích động cực kì luôn, cũng muốn được thử một lần.” Thư Hạ lại thở dài “Tiếc là không được.”

“Haiz, tối đó lớp tôi loạn nhất luôn, còn đốt cả pháo, bị thầy chủ nhiệm bắt được lôi đến phòng giáo viên mắng cho một trận, ngay trước lúc đi thi còn bị mồi phụ huynh, đúng là đen đủi khó ai được.”

Thư Hạ nói chuyện với Lạc Thụy một lúc lâu, Thích Phỉ Nhiên mới tới, Thư Hạ chào Lạc Thụy xong thì chạy ra ngoài.

Bên ngoài gió lớn, Thư Hạ lại không mặc áo khoác, lạnh đến giật mình. Thích Phỉ Nhiên đứng cạnh xe, ôm cánh tay nhìn cậu. Thư Hạ chạy đến, hắt hơi một cái về phía anh.

Thích Phỉ Nhiên bất đắc dĩ, Thư Hạ lại sợ hãi cười cười, sau đó chui tọt lên xe. Thích Phỉ Nhiên gửi thấy trên người cậu có mùi rượu, nhin không được nhớ lại con mèo say đến rối tinh rối mù trong buổi sinh nhật của Tiêu Dĩ Quyết hôm đó, nhưng mắt Thư Hạ rất sáng, không hề có chút say nào.

“Tôi với Lạc Thụy uống mấy chén, nhớ lại chuyện ngày xưa.”

Thích Phỉ Nhiên gật đầu “Ừ.”

“Thích Phỉ Nhiên, buổi tối trước hôm thi tốt nghiệp anh làm gì? Anh cũng xé bài kiểm tra chứ?”

Thích Phỉ Nhiên lắc đầu “Con trai lớp tôi toàn trốn học đi net, còn tôi thì về nhà.”

Vắng lặng như thế, chẳng có chút nhiệt huyết nào của tuổi trẻ, Thư Hạ bĩu môi, không có tí thú vị nào.

Cậu ngồi trên xe không lâu, đầu bắt đầu choáng. Thư Hạ thăm nghĩ không ổn, chắc lại cảm rồi, kết quả không chỉ cảm mà còn sốt luôn. Hôm sau, mặt bị nóng đến mức đỏ bừng, lúc đi nấu đồ ăn sáng bước chân vô lực, thiếu chút thì ngã ra đất.

Thích Phỉ Nhiên hoảng sợ, lập tức đưa người đến bệnh viện, Thư Hạ tự biết mình ham chơi gây chuyện, cho nên rất nghe lời Thích Phỉ Nhiên, anh bảo làm gì thì làm ấy.

Buổi sáng không đến công ty, Thích Phỉ Nhiên ở lại bệnh viện với cậu. Thư Hạ sốt mê man, híp mắt nằm nghỉ, nhưng cậu vẫn cảm nhận được từng động tác của Thích Phỉ Nhiên. Một lát lại sờ trán cậu, một lát lại kéo quần áo cho cậu, trong lòng Thư Hạ vừa ấm áp vừa lo lắng, cũng có chút sợ hãi. Cậu sẽ không làm người xấu đâu, thế nhưng mà Thích Phỉ Nhiên cứ chăm sóc cậu như bây giờ cậu sẽ bị dụ dỗ mất.

Làm sao đây, có phải mình đang tranh thủ chiếm người yêu của người ta không?

Sau khi truyền nước xong, Thích Phỉ Nhiên đưa cậu về nhà, để cậu nghỉ ngơi cho tốt. Thư Hạ nằm trên giường, quần chăn chặt chẽ, chỉ để lộ ra một khuôn mặt nhỏ bé, tủ bên cạnh giường để cháo và hai quả táo Thích Phỉ Nhiên mua.

Lúc Thích Phỉ Nhiên chuẩn bị đến công ty, nhỏ giọng nói với cậu “Tôi đến công ty, cậu khó chịu thì gọi điện thoại cho tôi nhé.”

Thư Hạ gạt đầu, kéo chăn lên cao hơn một chút, chỉ lộ ra hai con mắt “Thích Phỉ Nhiên.”

“Hửm?”

“Có phải đối với ai anh cũng tốt như vậy không?”

Thích Phỉ Nhiên ngẩn người, ánh mắt của Thư Hạ mang theo chút tủi thân, một chút tủi thân mà chính cậu cũng không hiểu vì sao lại có.

“Không.”

Thư Hạ mở to hai mắt “Vậy sau này anh đối xử tệ với tôi một chút đi, tôi sợ Dụ Kiều sẽ giận.” Nghĩ một chút lại thêm vào “Tất nhiên là đừng tệ quá.”

“Dụ Kiều? Sao Dụ Kiều phải giận?”

Thư Hạ tỏ vẻ anh chớ giả bộ nói “Anh phải cho đối tượng của mình cảm giác an toàn chứ, vốn dĩ chuyện tôi ở chung với anh đã khiến cậu ấy không yên lòng rồi. Tôi không phải nói mình là người mị lực gì đâu, nhưng mà dù sao thì cũng không được hay lắm.”

Thích Phỉ Nhiên càng khó hiểu “Đối tượng của tôi?”

Thư Hạ kéo hẳn chăn lên trùm đầu “Tôi buồn ngủ, anh đi đi.”

Cậu đợi một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng bước chân của Thích Phỉ Nhiên, thế nhưng chăn lại bị người dịu dàng kéo ra. Thư Hạ thấy Thích Phỉ Nhiên ngồi cạnh mình, cười có chút bất đắc dĩ “Dạ Kiều chỉ là đàn em khóa dưới của tôi mà thôi.”

“Chỉ là đàn em?” Thư Hạ không tin “Đừng lừa tôi, cha tôi nói với tôi, anh có đối tượng rồi mà.”

“Lúc ấy chú muốn giới thiệu bạn gái cho tôi, cho nên tôi nói dối vậy thôi.” Thích Phỉ Nhiên giơ tay lên, sửa lại tóc mái bị chăn cọ loạn của Thư Hạ, tim Thư Hạ đập nhanh, vốn bị sốt nên đã đập nhanh, lúc này lại càng nhanh hơn, giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

“Tôi còn tưởng... các anh đang yêu nhau.” Thư Hạ nở nụ cười từ tận trong đáy lòng “Thật tốt!”

Thật tốt.

Thích Phỉ Nhiên chỉ cảm thấy như chỗ nào đó bị nứt mạnh một cái, không biết là cái gì đang lung lay, nảy mầm vươn lên.

“Cái gì thật tốt?”

Thư Hạ lúc này mới phát hiện tâm trạng mình hơi phấn khích quá, không bình thường, vừa sợ vừa lo lủi vào trong chăn “Tôi thuận miệng nói thôi... Thật tốt! Anh cũng là dân FA, tôi không cần ăn bánh gato một mình (1) nữa.”

Hy vọng bao nhiêu thì thất vọng bấy nhiêu. Thích Phỉ Nhiên bị phản ứng của cậu chọc cho tức đến bật cười, quên đi, không ép cậu nữa, người thì mơ mơ hồ hồ, sao có thể thoáng cái đã hiểu được chuyện tình cảm chứ?

Thư Hạ thấy nụ cười của anh, không hiểu lấy dũng khí từ đâu, nhìn thẳng vào mắt Thích Phỉ Nhiên “Tôi hỏi anh một câu, anh đừng mắng tôi tự kỷ nhé. Cái đó... có phải anh..”

“Đúng vậy.”

“Thấy tôi rất tốt.”

Thư Hạ ấp úng nói ra nửa câu sau, đúng lúc Thích Phỉ Nhiên cũng nói. Tuy thế, cậu vẫn nghe rất rõ, hai chữ vô cùng đơn giản kia, khi hợp lại với nhau lại gây ra lực sát thương thật lớn, đánh cho cái đầu hỗn loạn của Thư Hạ nháy mắt tỉnh táo.

“Anh định chờ thêm một thời gian nữa, thế nhưng em không được thông minh lắm, anh sợ phải rất lâu nữa em mới nhận ra được. Đến lúc ấy, chẳng biết sẽ còn bao nhiêu sự cố xảy ra. Anh không muốn trong lúc mình chờ em, còn có thể phát sinh chuyện khiến anh càng mất đi cơ hội, chẳng thà, bây giờ anh thẳng thắn nói ra.”

“Đúng vậy, đúng là anh thích em.”

“Từ cấp ba đến bây giờ, anh vẫn luôn thích em.”

Trong căn phòng kín, giọng nói của Thích Phỉ Nhiên vang lên vô cùng êm tai, nói ra hết tất cả, giống như lời của một bài hát xưa cũ: Thuở còn nặng lòng chữ yêu, là bài ca tôi chưa hát cho người, để tôi mãi luôn, một đời tìm nhớ ghi. (2)

Nói ra tình cảm mà mình vốn định ôm giữ cả đời, anh đột nhiên phát hiện, ngôn ngữ thật sự là thiếu thốn, anh không thể tìm được câu nói nào hay hơn, chuyện quan trọng thế mà lại chỉ có thể khái quát bằng hai ba câu đơn giản. Tình cảm của anh với người trước mắt này, thật sự rất đậm sâu. Tình cảm ấy đã rắc đầy theo năm tháng, trên mỗi chiếc lá cây xanh biếc bên cạnh đường chạy thể dục, trên bộ đồng phục bị giặt đến cũ mềm, trên trang sách viết kín tên cậu, và trong mỗi ánh mắt khi anh nhìn cậu.

Anh, đã cùng thời gian yêu em lâu như vậy...

Chú thích:

- (1) Nguyên văn là: Hóa ra anh cũng là chó độc thân... tôi không cần ăn thức ăn cho chó một mình nữa... Theo cô giáo mình nói thì người Trung Quốc rất thân thiết với chó, cho nên, họ thường dùng từ “chó” để hình dung về những điều thân thiết, hay thể hiện tình cảm. Tuy nhiên, khi nói sang Tiếng Việt thì nghe không được hay lắm, cho nên mình chuyển thành những từ giới trẻ của VN hay dùng là dân FA (độc thân) và ăn bánh gato (gato: ghen ăn tức ở, đố kị, ghen tị)
- (2) Tên bài hát (album) này là – Quyển luyện phong trần do ca sĩ Lão Lang thể hiện. Đây là youtube đã dịch bài hát, mình lấy y nguyên ở đây mang vào.

23. Chương 23

Ánh mắt hoảng loạn của Thư Hạ vẫn luôn gim chặt trong lòng Thích Phỉ Nhiên, anh nghĩ, mình dọa sợ cậu ấy rồi ư, thế nhưng sao người gì mà gốc thế, không hỏi rõ anh mà cứ nghĩ linh ta linh tinh, coi người chẳng liên quan đến chuyện này thành vật cản đường.

“Có phải tôi sốt đến choáng váng đầu óc rồi không?” Thư Hạ giơ tay ra “Anh đánh tôi đi, xem có phải tôi đang mơ...”

Thích Phỉ Nhiên đánh lên tay Thư Hạ một cái, cậu lập tức rụt về “Đau...”

“Em nghỉ ngơi cho tốt đi.” Thích Phỉ Nhiên bị cậu nhìn đến hốt hoảng, vốn còn cảm thấy mình làm đúng rồi, sao giờ lại cứ thấy lo lo, nhờ đâu người này vẫn ghét anh, nhờ đâu người này lại bỏ trốn, giống như cấp ba vậy, đi là đi liền mấy năm, chả có tí tin tức nào.

“Anh đến công ty đây.”

Thích Phỉ Nhiên đi một lúc lâu, Thư Hạ vẫn chưa tỉnh táo lại, cậu mê man gửi tin nhắn cho Lạc Thụy: Thụy Nhi, Thích Phỉ Nhiên vừa tỏ tình với tôi.

Lạc Thụy nhận được tin nhắn này, sợ muốn hét lên.

Lạc Thụy: Tôi nói rồi mà! Thế cậu trả lời thế nào? Cậu bây giờ cảm thấy sao?

Thư Hạ run rẩy nhắn trả một biểu tượng ngất xỉu.

Lạc Thụy: Hạnh phúc đến ngất đi đúng không!

Thư Hạ: Tôi là cảm, sốt cho nên choáng đầu.

Lạc Thụy: Vậy cậu nghĩ sao, cậu có thích anh ta không? Có muốn ở bên anh ta không?

Cái câu hỏi này... đâm trúng tim rồi.

Cậu thích Thích Phỉ Nhiên không? Muốn ở bên anh không? Thư Hạ một lần lại một lần tự hỏi trong lòng, nhưng vẫn không có được một đáp án chính xác.

Cậu vẽ cho mình một cái vòng tròn, trên vòng tròn đó dán một lá bùa, chú ngữ của lá bùa chính là yêu thích Tần Tiêu. Nhiều năm như vậy, cậu chưa từng bước ra khỏi cái vòng tròn đó, cho nên chưa bao giờ cần nghĩ, mình có hay không sẽ không thích một người khác. Yêu thích Tần Tiêu đã là một thói quen trong cậu, so với đáp án bài thi còn chuẩn hơn.

Thế nên là, cậu không thích Thích Phỉ Nhiên ư?

Nếu không thích thì có sao cứ nhớ anh? Không thích thì có sao người ta vừa chạm vào mình, tim liền thành thịch thịch thịch đập nhanh? Không thích thì có sao lúc này không thẳng thắn từ chối, mà lại phải nghĩ tới nghĩ lui như vậy?

Lạc Thụy quả không hổ danh là hoa liên cành với mình. Thư Hạ đang nghĩ, Lạc Thụy đã lại gửi tới một vài tin nhắn.

Nếu cậu cảm thấy khó quá thì từ chối đi, sao không nghĩ cứ từ chối xong là mọi chuyện đơn giản ngay, động cái não đáng yêu của cậu đi, đi trước một bước, cậu sẽ là người thắng.

Gì đây? Đây là chọc cậu hay cổ vũ cậu vậy? Thư Hạ bĩu môi, tắt điện thoại chui vào trong chăn ngủ. Cậu ngủ không sâu, tỉnh lại nhiều lần, mỗi lần tỉnh đều nghĩ chắc là đến giờ tan làm rồi? Thế nhưng không phải, cho nên lại thất vọng ngủ tiếp.

Hơn sáu giờ tối, cửa vừa mở thì mắt Thư Hạ cũng mở. Tuy vậy chờ một lúc lâu, Thích Phỉ Nhiên cũng không vào. Thư Hạ ngủ từ trưa, cơ thể ra chút mồ hôi cho nên đã đỡ hơn lúc sáng rất nhiều. Cậu mặc áo ngủ màu trắng, lặng lẽ đẩy cửa bước ra.

Thích Phỉ Nhiên đang đứng ngoài ban công phòng khách hút thuốc. Anh mặc một chiếc áo len màu đen, dựa lên lan can, bóng lưng thon gầy mà cô độc. Thư Hạ đột nhiên nhớ đến những chuyện Thích Phỉ Nhiên nói với mình lúc trước, trong lòng nhói đau.

Haiz, người bị sốt tâm trạng thật dễ xúc động. Thư Hạ hít mũi một cái, Thích Phỉ Nhiên nghe thấy, quay đầu lại, tiện tay dụi tắt điếu thuốc, mắt không nhìn Thư Hạ “Đỡ hơn chưa?”

Thư Hạ gãi gãi đầu “Đỡ hơn chút rồi.”

“Muốn ăn gì không? Anh ra ngoài mua.”

“Tôi có thể đi cùng anh không, tôi muốn hít thở không khí.”

Thích Phỉ Nhiên suy nghĩ một chút “Vây em mặc nhiều chút.”

Thư Hạ gật đầu, cảm thấy bầu không khí có chút xấu hổ. Tuy Thích Phỉ Nhiên vẫn tỏ ra bình thường, thế nhưng anh chưa từng nhìn cậu.

Tìm một cái áo khoác khá dày để mặc, Thư Hạ theo Thích Phỉ Nhiên ra ngoài, cậu đây cũng coi như bệnh nặng mới khỏi nhỉ? Dù sao Thích Phỉ Nhiên đã nói cậu chỉ có thể ăn đồ thanh đạm một chút, cho nên Thư Hạ đành chọn một tiệm cháo, không ăn thịt mà gọi bát cháo không. Đã một ngày một đêm không ăn gì, Thư Hạ thấy cả miệng nhạt nhẽo, nhưng chẳng dám ý kiến.

Thư Hạ ăn từng miếng nhỏ, Thích Phỉ Nhiên ngồi ở phía đối diện nhìn cậu. Sau đó, anh lấy từ trong túi ra hai thanh chocolate đưa cho Thư Hạ “Từ Tự Lai đưa, nhờ tôi chuyển cho em.”

Thư Hạ hài lòng nhận lấy “Chắc là mai tôi có thể đi làm rồi.”

“Chưa khỏi hẳn, em cứ nghỉ thêm hai ngày nữa đi.”

“Tôi khỏe hẳn rồi, anh nghe tôi nói có còn bị nghẹt mũi nữa đâu nè.” Thư Hạ vội vàng nói “Tôi muốn đến công ty, ở nhà chán quá.”

“Để xem sáng mai em còn sốt không đã.”

Thư Hạ sịt mũi, Thích Phỉ Nhiên đi ra ngoài nghe điện thoại. Thư Hạ ăn xong một miếng cháo cuối cùng, buông bát xuống, mím môi, giống như đưa ra một quyết định trọng đại lắm, lấy hết dũng khí bước ra nắm lấy tay Thích Phỉ Nhiên.

Thích Phỉ Nhiên đang nghe máy, nghi ngờ quay đầu nhìn Thư Hạ, Thư Hạ cúi đầu, tay lại nắm chặt hơn một chút.

Trong nháy mắt, anh chẳng còn cảm nhận được tiếng nói của bên kia điện thoại nữa, mà chỉ cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của cậu.

“Em có biết mình đang làm gì không?”

“Biết.”

“Em đã nghĩ kĩ chưa?”

“Em đã nghĩ cả buổi chiều rồi, em cũng không biết như thế đã kĩ chưa, đầu em vẫn còn đang choáng, có lẽ sau khi tỉnh táo lại em sẽ hối hận, thế nhưng... Thế nhưng mà....”

Thích Phỉ Nhiên nắm ngược lại tay cậu “Thế nhưng không cho em hối hận.”

Thư Hạ cười một chút “Thật là thần kì.”

Thần kì thật! Dù có thế nào cũng không thể ngờ là hai người lúc nào cũng âm ỉ như chúng ta, lại sẽ có ngày nắm lấy tay nhau.

Hai người nắm tay nhau đi đến bãi đỗ xe, dọc đường đi không ai nói câu nào. Thích Phỉ Nhiên là người không để vui buồn trên mặt, thậm chí lúc Thư Hạ nói sau khi tỉnh táo, cậu có thể sẽ hối hận, Thích Phỉ Nhiên vẫn là một bộ mặt lạnh. Thư Hạ có chút thất vọng, thế nhưng một giây sau, Thích Phỉ Nhiên lại đột nhiên ôm cậu vào lòng.

Tay anh xoa xoa áo len của Thư Hạ, giống như chấp nhất muốn vượt thẳng nếp uốn. Thật ra, anh không hề bình tĩnh giống như vẻ ngoài, anh rất vui, vui lắm, tình cảm đơn phương bao lâu nay, cuối cùng cũng

dừng lại, để nhường chỗ cho những thành ngày tươi đẹp phía sau. Mọi thứ xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức anh không thể cảm nhận được sự chân thực, chỉ có ôm chặt lấy cậu, anh mới không kích động.

Có chút ngọt ngào, lại có chút ngượng ngùng.

Thư Hạ nắm góc áo của Thích Phỉ Nhiên, hít mũi một cái, mặc dù có chút hơi có lỗi, nhưng cậu vẫn không nhận được “Thích Phỉ Nhiên, em lại dối.”

Thích Phỉ Nhiên buồn cười “Em vừa ăn xong mà.”

“Ăn cháo không no được.” Thư Hạ tủi thân “Em vừa lấy hết dũng khí đi nắm tay anh, năng lượng tiêu hao hết rồi, cứ thế mà dối bụng thôi.”

Không còn cách nào khác là ghé vào tiệm bánh ngọt mua mấy cái bánh kem cho Thư Hạ. Thư Hạ một tay xách bánh, một tay nắm tay Thích Phỉ Nhiên, vô cùng vui vẻ.

“Từ hôm nay trở đi, Thích Phỉ Nhiên là người của em rồi.”

Thích Phỉ Nhiên cười, cúi đầu thơm một cái lên mặt Thư Hạ. Con mắt Thư Hạ chớp chớp chớp, sau đó sáng lấp lờ nhìn chằm chằm Thích Phỉ Nhiên.

“Tới cái nữa nào.”

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Niềm sung sướng thoát khỏi tháng ngày độc thân không có chỗ để kể! Thư Hạ không muốn tìm Lạc Thụy, bởi vì cậu ta mà biết chắc chắn sẽ cực kì kiêu ngạo, hờn hờ khoe khoang mình thật thông minh này nọ. Thế nhưng lại càng không thể nói cho nhóm Từ Tự Lai, bởi sợ sẽ dọa chết người ta. Vậy nên, Thư Hạ ghen đầy một bụng hài lòng, ở trên giường lật qua lật lại mãi vẫn không ngủ được, đành rón rén đi ra phòng khách ngồi nhổ lông Niên Niên.

Cậu bật cái đèn bàn nho nhỏ, Niên Niên bị nhổ lông đến không chịu nổi nữa, giơ chân hung hăng đạp Thư Hạ mấy cái. Thư Hạ vừa nhổ giọng kêu đau, vừa cười toe toét.

Có lẽ lúc này Thư Diệu Chi có gọi điện đến mắng cậu, cậu cũng có thể vừa tức vừa cười.

Sao yêu đương với Thích Phỉ Nhiên lại khiến cậu vui như vậy nhỉ? Hơn nữa, hai người cũng chỉ mới xác nhận mối quan hệ chứ chưa có làm cái gì mà?

Thích Phỉ Nhiên không đi ra, haiz, giá mà cậu có được một phần mười sự bình tĩnh lạnh lùng của Thích Phỉ Nhiên thôi, có phải cậu đã không cần nửa đêm đi nhổ lông mèo rồi không.

Hôm sau Thư Hạ đương nhiên là dậy muộn, luống cuống chạy đi rang cơm. Thích Phỉ Nhiên đứng ở cửa phòng bếp, vừa đánh răng vừa nhìn cậu. Thư Hạ quay đầu nhìn thấy anh, đẹp trai đến mức khiến cậu đỏ bừng mặt, quơ quơ cái chảo, phô trương thanh thế “Sao lại ra đây đánh răng hả? Phiền em quá, mau đi đi.”

Cậu cảm thấy Thích Phỉ Nhiên mỉm cười thật dịu dàng.

Yêu đương đúng là làm giảm hiệu suất công việc! Cả sáng cứ ngồi cười ngốc, còn suýt chút nữa thì đưa nhầm tài liệu, Thư Hạ vừa nhìn Thích Phỉ Nhiên vừa âm thầm kết luận.

Thích Phỉ Nhiên ngẩng đầu lên “Đói rồi sao?”

Cái câu hỏi này! Thư Hạ tức giận, cậu cũng đâu phải cái thùng cơm, suốt ngày chỉ biết ăn!

“Có gì ăn không?”

“Em qua đây.”

Thư Hạ trả lời xong đi tới, Thích Phỉ Nhiên kéo ngăn tủ ra, Thư Hạ lập tức kêu lên một tiếng. Cả ngăn tủ đầy ắp đồ ăn vặt Thư Hạ thích. Anh lấy ra một chiếc bánh nhân kem, lại lấy ra một túi kẹo vị hoa hồng, quá hợp ý cậu luôn.

“Sao anh tốt thế này cơ chứ?” Con chuột Hamster nhỏ Thư Hạ vận chuyển lương thực về ổ của mình, thuận tiện nịnh hót mấy câu. Thích Phỉ Nhiên kéo cậu đến trước người, Thư Hạ còn đang ôm một gói khoai tây chiên trong ngực, mím môi ngượng ngùng hỏi “Gì vậy?”

Thích Phỉ Nhiên sửa lại tóc cho cậu “Trên tóc dính gì này.”

Thư Hạ cúi đầu “Vây anh nhặt sạch cho em đi.”

Thích Phỉ Nhiên cười cười, sau đó xoa xoa tóc cậu “Buổi tối đến nhà em ăn cơm nhé.”

“Có thể không đi không? Em không muốn gặp cha em đâu.”

Thích Phỉ Nhiên không hiểu “Chú đi Nhật lâu như vậy, em không nhớ chú à?”

“Nhớ, nhưng mà là chuyện khác...” Thư Hạ không được tự nhiên “Chúng ta vừa mới ở bên nhau, em sợ lộ ra, cha em lại giống như trước đây...”

Thích Phỉ Nhiên hiểu ý cậu, ôm người ngồi lên đùi mình. Thư Hạ chưa từng thử qua tư thế này, vô cùng thẹn thùng. Sau đó lại cảm thấy được gần gũi Thích Phỉ Nhiên thật thích, cho nên ngồi cực kì thoải mái.

“Chỉ ăn cơm thôi, chú sẽ không phát hiện đâu.”

Thư Hạ còn đang lo lắng, Thích Phỉ Nhiên đã lại mở tài liệu ra xem. Không ngờ yêu đương không chỉ không ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc mà người ta còn có thể vừa ôm cậu vừa làm chuyện khác, đúng là không công bằng mà!

“Không về nhà em.” Thư Hạ đoạt lấy tài liệu “Chúng ta đi ăn, chúc mừng ngày đầu tiên hẹn hò, sau đó đi xem phim, anh còn phải mua cho em bó hoa nữa, chưa có ai tặng hoa em hết.”

Nào có người lại nói mình muốn có hoa cơ chứ? Thích Phỉ Nhiên nghĩ Thư Hạ sao mà đáng yêu thế, chính mình lại không từ chối được, cứ thế mà gật đầu.

Thư Hạ vui vẻ, chu miệng muốn hôn Thích Phỉ Nhiên một cái. Bản thân vốn là một người không biết xấu hổ, không biết bây giờ lại làm sao, cứ nhần nhần nhó nhó không dám đến gần. Thích Phỉ Nhiên vô cùng xấu xa, giả vờ như không hiểu cậu muốn gì, cũng không biết đường mà chủ động hơn chút.

Có người gõ cửa, Thư Hạ nhanh chóng chạm vào môi Thích Phỉ Nhiên một cái, sau đó ôm khoai tây chiên quay về chỗ mình, cúi gằm đầu không dám nhìn phản ứng của anh.

Người tiến vào là Trình Dương “.... Thích Phỉ Nhiên, cậu cười cái gì đấy? Nhìn sợ chết đi được.”

Thật vất vả mới đợi được đến lúc tan làm, hai người một trước một sau ra khỏi công ty. Lúc đang đi trên đường, tay đột nhiên bị kéo lại, Thư Hạ lườm Thích Phỉ Nhiên một cái, còn giả bộ như không có chuyện gì, đúng là!

Hai người cùng nhau thảo luận xem ăn gì, đều là mấy món Thư Hạ thích, cuối cùng chọn ăn lẩu cho nóng. Thích Phỉ Nhiên vô cùng hào phóng, có hai người nhưng vẫn bao riêng một phòng riêng, cả cái bàn dài, muốn ăn còn phải đứng lên mới gấp được.

Yêu kẻ có tiền chính là vừa lãng phí vừa hạnh phúc.

Cơm xong đi xem phim, Thư Hạ cứ mong Thích Phỉ Nhiên sẽ tranh thủ làm gì đó với cậu trong rạp chiếu tối om, thế nhưng cho đến tận cuối cùng, anh vẫn chỉ nắm bàn tay nhỏ bé của cậu. Thư Hạ rất thất vọng, bình thường không nhìn ra Thích Phỉ Nhiên là một người đàn ông chính trực như thế nha, thật là một mối mà.

Chuyện không vui như thế, lại không thể nói thẳng ra, sĩ diện mà, nhịn tức chết mình luôn.

Lúc xem phim xong đi xuống, lại y như cái lần đến công ty của Lạc Thụy, người ép người.

Thư Hạ quyết tâm kiễng chân lên chu chu miệng, có ý hướng về phía Thích Phỉ Nhiên. Thích Phỉ Nhiên ngẩn người, sau đó bật cười, cúi đầu khẽ hôn Thư Hạ một cái. Thư Hạ lúc này mới nở nụ cười, lại lủi vào trong lòng anh.

Thích Phỉ Nhiên hôn nhẹ lên tóc cậu, anh còn đang sợ nhanh quá sẽ làm cậu sợ, ai ngờ lực tiếp thu của tên này còn mạnh lắm.

Đi ngang qua cửa hàng bán hoa, Thích Phỉ Nhiên thật sự mua cho Thư Hạ một bó hoa hồng màu kem (*). Thư Hạ thấy đẹp không chịu nổi, ôm bó hoa liên tục chụp ảnh, chụp xong còn up lên mạng kèm dòng trạng thái: Người đẹp hơn hoa.

Thích Phỉ Nhiên nhân lúc đợi đèn đỏ, lấy điện thoại ra ấn like cho cậu.

Thư Hạ ầm ĩ “Em ở trước mặt anh nè, anh có muốn khen thì cứ trực tiếp khen đi, đừng làm chuyện vô nghĩa như vậy.”

“Được, khen khen khen, em thật là đẹp.”

Thư Hạ ngượng ngùng trốn sau bó hoa “Khen em đâu?”

“Khen em mà.”

Thư Hạ vui vẻ, sau đó quay lại xem bình luận. Em gái Như Ý là người đầu tiên bình luận, nói cậu chẳng chọi, Từ Tự Lai đến cho em gái Như Ý một like. Hai cái tên bạn chí cốt này, đợi mai đến công ty xem anh xử lí mấy đứa thế nào.

Lạc Thụy bình luận: Cậu đi đâu trộm được hoa thế?

Thư Hạ nhắn tin nói chuyện phiếm với cậu ta: Không trộm đâu, có người tặng đó. Đắc ý đắc ý đắc ý.

Lạc Thụy lập tức nhắn lại, tâm hồn lắm chuyện không thể ngăn cản: Ai đó!!!!

Thư Hạ nghĩ, giấy lâu ngày không bọc được lửa, kiểu gì cũng có ngày mọi người phải gặp nhau, thế nên thẳng thắn nói: Thích Phỉ Nhiên.

Lạc Thụy gửi đến mấy hàng dấu chấm than, sau đó gửi tiếp: Có phải tôi nên chúc mừng cậu không?

Thư Hạ: Đừng chúc suông, cầm lì xì đến đây.

Lạc Thụy thế mà phát lì xì cho cậu thật, chín đồng chín mao chín, thật là keo kiệt, Thư Hạ không muốn nói chuyện với cậu ta nữa!

Thư Hạ: Cậu nói xem, Thích Phỉ Nhiên là giám đốc, vậy tôi có phải chính là vợ giám đốc không? Giá trị con người khác hoàn toàn nha, cảm giác đi đường cũng được ưỡn ngực vênh mặt. Lạc Thụy, lần sau thấy tôi nhớ phải tỏ ra tôn trọng một chút nha!

Lạc Thụy: ... Cậu đúng thật là có tự giác bị đè, còn vợ...

Thư Hạ: Cậu được lắm, một mình nói hết chuyện rồi, cho nên tôi quyết định không nói chuyện với cậu nữa, chào nhé!

Lạc Thụy đương nhiên không đồng ý, còn gửi một đồng tin nhắn đến cần nhân. Thư Hạ nói không nói chuyện thì sẽ không nói chuyện, Lạc Thụy càng gấp cậu càng vui!

Nhiệt độ lại hạ xuống, Thư Hạ vừa ra khỏi xe thì run run. Thích Phỉ Nhiên ôm người cậu cuộn vào trong áo khoác dài của mình, dính chặt nhau cho đến khi vào nhà. Vừa vào đến cửa, đột nhiên phát hiện đèn trong nhà bật sáng, Thư Hạ có chút sợ hãi “Em tắt đèn rồi mà, không phải có trộm chứ?”

Thích Phỉ Nhiên ngược lại không lo “Có lẽ là mẹ anh tới.”

“Cứ thế này mà gặp mẹ chồng á? Em còn chưa chuẩn bị tâm lí nữa.” Thư Hạ nghĩ một chút lời Lạc Thụy nói, lại đổi giọng “Không đúng, cứ thế này mà gặp mẹ vợ á? Em còn chưa chuẩn bị tâm lí mà.”

“Không cần chuẩn bị, người anh yêu, họ cũng sẽ yêu.” Thích Phỉ Nhiên vừa nhin cười vừa dỗ cậu.

Được rồi, mới lần đầu mà đã như thế thì thật đúng là lãng phí tình huống mà, Thư Hạ vừa tiếc vừa vui, nhin không được dùng đầu cọ lên ngực Thích Phỉ Nhiên.

Mở cửa, nhìn thấy trên sofa là một tên nhóc đang cúi đầu, thấy có người vào, nhóc ta buồn bã ỉu xìu kêu lên.

“Anh, sao giờ anh mới về?”

Chú thích: Hoa hồng màu kem: Nguyên văn : Hoa hồng Champagne, tuy nhiên Hoa Hồng Champagne là một loại hoa hồng bụi của anh có màu trắng cam nhạt. Tuy tìm kiếm bằng cụm từ Champagne Roses cũng ra, nhưng sau khi search đi search lại, mình tìm được một cụm từ tiếng anh ra hình chuẩn hơn là Cream Roses. Nên mình nghĩ là muốn ám chỉ những bông hoa hồng có màu giống với hoa hồng Champagne (màu trắng cam nhạt) vì theo baike.baidu cũng nói những bông hoa hồng trắng trên thế giới vốn không có màu thuần trắng thì được gọi là (—). Ý nghĩ là: Yêu em là hạnh phúc lớn nhất đời anh, nhớ em là nỗi khổ ngọt ngào nhất, có thể được ở cùng em khiến anh kiêu ngạo, không có em anh sẽ chỉ như một con thuyền lạc dòng -> Chỉ chung tình với một mình em.





25. Chương 25

Anh???

Thư Hạ nghi ngờ nhìn về phía Thích Phỉ Nhiên “Anh còn một người em trai á? Em ruột hay em nuôi?”

Thích Phỉ Nhiên nhỏ giọng kêu Thư Hạ đi tắm trước, Thư Hạ cũng rất hiểu chuyện, không lằng nhằng nữa mà đi vào phòng lấy quần áo ngủ. Thích Phỉ Nhiên ngồi xuống cạnh Thích Nhược Cốc, lúc này mới thấy trên bàn là một loạt vỏ của các loại đồ ăn vặt anh mua cho Thư Hạ, chỉ chỉ “Lát nữa thì dọn sạch cái đồng này đi nhé.”

“Anh!” Thích Nhược Cốc không vui “Anh không hỏi em có chuyện gì trước được sao?”

Thích Phỉ Nhiên đi tới phòng Thư Hạ, không thấy người, đúng là nghe lời đi tắm thật. Thích Phỉ Nhiên vô cùng hài lòng, nhìn căn phòng trống mĩm cười, sau đó quay lại nhìn Thích Nhược Cốc đang ủ rũ, mặt anh lại lạnh băng.

“Anh, anh không nghe em nói à? Em cha không yêu mẹ không thương, giờ đến cả anh cũng không để ý em ư? Em thảm quá! Em nên đi nhảy sông đi thôi!”

Thích Phỉ Nhiên lấy đồ ăn cho mèo đổ ra cho Niên Niên “Đi đi, không cần.”

Thích Nhược Cốc im bật, thái độ lạnh nhạt của anh trai khiến cậu nhóc quả là đau đến tan nát cõi lòng, hơn nữa còn không giống như lẽ thường, hỏi xem cậu có chuyện gì, khiến cho cậu không thể mở miệng kể lể được.

Thích Phỉ Nhiên nhìn cái điệu xoắn xuýt kia, châm thuốc, mở miệng hỏi “Nói đi, làm sao?”

“Em cãi nhau với cha, bỏ nhà ra đi.”

Thích Phỉ Nhiên vẽ mặt anh đây quen rồi, không thêm để ý.

“Em muốn mua xe, cha không cho, nói giờ em chưa cần.” Thích Nhược Cốc nghĩ đến lại tức “Sao em lại chưa cần chứ, trường em ở mãi ngoại thành, bình thường muốn mua đồ phải ngồi xe bus cả nửa ngày mới vào được đến thành phố, về nhà thì lại càng không cần nói, mệt muốn chết đi được. Em có xe rồi còn có thể thi thoảng chở mẹ đi hóng gió, mẹ ở nhà một mình cũng buồn, mua cái xe, ai cũng tiện, thế mà vẫn không chịu.”

Thích Nhược Cốc nói xong, vô cùng chân thành trông ngóng Thích Phỉ Nhiên, hy vọng anh có thể đứng cùng một chiến tuyến với mình. Nhưng Thích Phỉ Nhiên chẳng chú ý nghe, chỉ biết Thích Nhược Cốc nói một thôi một hồi là vì muốn mua xe, mắt cũng không buồn nhìn “Mua xe về em lái được không?”

Hè năm ngoái Thích Nhược Cốc mới lấy bằng lái xe, chưa từng lái thật “Cứ cho em cơ hội luyện tập một chút đi, luyện xong không phải lái được à?”

“Em đang giả vờ mất trí nhớ với anh đấy à? Xe của anh lúc trước bị em đâm thành cái gì hả? Cho em cơ hội, cho em thêm cơ hội thì vào tù thăm em!” Thích Phỉ Nhiên chau mày, liếc mắt nhìn cậu nhóc “Em ngoan ngoan ngồi xe bus đi, chưa tới lúc chưa thể mua xe cho em được.”

Thích Nhược Cốc hận không thể khóc òa lên “Anh, anh khiến em thất vọng quá rồi! Em cứ nghĩ là ít nhất cũng còn anh tin em! Em hoàn toàn không cảm nhận được tình thương ấm áp của gia đình nữa rồi!”

Thích Phỉ Nhiên không muốn để ý đến nó nữa.

Đang nói chuyện, Thư Hạ tắm xong đi ra, tóc ướt nhỏ nước tong tong. Thích Phỉ Nhiên ngậm điều thuốc, cầm khăn to đi đến lau tóc cho cậu, Thư Hạ cúi đầu hỏi “Sao em anh lại đến đây?”

“Cái thằng nhóc lắm chuyện ấy giận đối với người trong nhà ấy mà.”

Miệng Thích Phỉ Nhiên ngậm thuốc, nói không rõ ràng lắm, giọng nói rất trầm. Thư Hạ gãi gãi hông anh “Gọi cảm quá nha.”

Thích Phỉ Nhiên nhướn mày “Lấy thuốc xuống giúp anh.”

Thư Hạ nghe theo, sau đó nói “Làm gì?”

Cậu vừa rút điều thuốc ra, Thích Phỉ Nhiên liền cúi xuống nâng mặt cậu lên, cọ cọ mũi, sau đó hôn lên môi cậu. Thư Hạ thầm nghĩ sao người này có thể quyến rũ người ta như thế chứ, cậu muốn run run luôn rồi.

Hôn xong, Thích Phỉ Nhiên lại tiếp tục lau tóc cho cậu. Thư Hạ mặc trên người bộ quần áo ngủ mùa hè màu trắng hình gấu mèo. “Phải mua áo ngủ cho em rồi, bộ này mỏng quá.”

“Không tệ mà, em không lạnh, anh bật điều hòa chưa?”

“Mùa thu mà bật điều hòa cái gì, đi ngủ chưa? Chưa ngủ đi lấy áo khoác mặc vào.”

Thư Hạ rất có hứng thú với em trai Thích Phỉ Nhiên, giờ sao mà ngủ được. Cậu đi thẳng vào phòng Thích Phỉ Nhiên tìm áo khoác của anh mặc, Thích Phỉ Nhiên ngồi ở phòng khách xem ti vi với em trai, tiện thể dạy dỗ Thích Nhược Cốc vài câu. Thư Hạ đi đến ngồi cạnh anh.

Thích Nhược Cốc nhìn cậu “Anh, giới thiệu chút đi, đây là ai vậy?”

Thư Hạ tự giới thiệu luôn “Anh là bạn tốt của anh trai em, là người có thể ở chung, anh là Thư Hạ.”

Thích Phỉ Nhiên nghiêng đầu nhìn cậu “Bạn tốt?”

Thư Hạ ha ha cười, Thích Nhược Cốc là một người đơn giản, một lòng một dạ nghĩ về chuyện cái xe, cho nên cũng không để ý thấy hai người có gì không bình thường.

Nói đến xe là bị Thích Phỉ Nhiên mắng, cậu quyết định tạm gác lại đã “Anh, khi nào anh về ăn cơm? Mẹ em ngày nào cũng nhắc anh gì đâu, xin nghỉ về nhà đi.”

Thư Hạ cảm thán “Làm học sinh thật tốt, nhiều hoạt động, vui vẻ muốn chết đi được.”

Thích Nhược Cốc buồn bực “Anh không phải học sinh à? Nhìn qua anh còn trẻ hơn cả em.”

“Anh học sớm.” Thư Hạ cười “Năm nay vừa tốt nghiệp.”

Cậu vừa tắm, mặt bị nước nóng hun đến trắng trắng mềm mềm, còn mịn màng, lại có người ngoài nên không tiện làm bữa, cười đến là ngoan. Đối với Thích Nhược Cốc suốt ngày phải nhìn cái bản mặt lạnh lùng, người lạ chớ gần của ông anh mình, Thư Hạ quả là khiến người ta yêu mến. Cậu đẩy Thích Phỉ Nhiên sang một bên, ngồi vào giữa hai người “Anh cũng là người ở đây sao? Sao anh biết anh trai em?”

Thư Hạ nhất nhất trả lời “Anh lớn lên ở đây, anh là bạn cấp ba với anh em, quen biết lâu rồi.”

“Anh học đại học ở trong thành phố à? Anh học trường nào?”

“Anh không học trường trong nước, anh đi du học.”

Thích Phỉ Nhiên ngồi cạnh thấy Thích Nhược Cốc đột nhiên hưng phấn, trong lòng có chút buồn bực. Thư Hạ cũng nói chuyện với nó rất vui vẻ! Đúng là buồn bực!

Yên lặng đáp Thích Nhược Cốc một cái, Thích Nhược Cốc au ui kêu lên, cũng không thèm quay đầu, vẫn tiếp tục nói mấy chuyện mà trong mắt Thích Phỉ Nhiên là vô cùng nhàm chán.

Thích Phỉ Nhiên ôm mèo vào phòng, anh phải gọi điện cho mẹ nó! Nhỏ vậy mà mua xe cái gì chứ? Kiên quyết không mua, không chiều mấy cái tật xấu này!

Thư Hạ về phòng lấy hai lon Coca, cho Thích Nhược Cốc một lon, hai người cách nhau không nhiều tuổi, thanh niên lại có nhiều chuyện chung, nói qua nói lại thật là vui. Thích Nhược Cốc tu một hơi hết nửa lon Coca “Không phải em nói láo đâu, chứ anh trai em, cái người này á, đúng là nhìn thì thấy không dễ ở chung, mà ở chung rồi cũng thấy không dễ ở chung, cho nên chẳng thấy anh ấy có bạn bè thân thiết đặc biệt bao giờ.”

“Đâu có, con người anh ấy tốt lắm mà.” Thư Hạ không muốn Thích Nhược Cốc nói anh như vậy, phản bác lại “Em không thể vì anh ấy không nói giúp em mà em nói anh ấy như thế nha.”

“Đã nói con người anh ấy không tốt đâu, nhìn anh vội kìa.” Thích Nhược Cốc gãi đầu “Không biết nói sao nữa, chỉ thấy thi thoảng rất lạnh lùng. Mẹ em đối tốt với anh ấy như vậy, còn tốt hơn cả với em, thế mà anh ấy vẫn cứ không lạnh không nóng với bà.”

Thư Hạ nhanh chóng bắt được trọng tâm câu nói “Mẹ em?”

“Anh em không nói cho anh biết à? Em với anh ấy không cùng mẹ.” Thích Nhược Cốc không cảm thấy đây là chuyện gì khó nói, cho nên rất thoải mái “Nhưng mà quan hệ giữa anh em với cha không tốt lắm, tính ra lại có phần thân với mẹ em hơn.”

Nói mấy câu như vậy, lại cứ có cảm giác như mình đang nói xấu Thích Phỉ Nhiên. Thích Nhược Cốc suy nghĩ phải tìm từ như thế nào cho phải, Thư Hạ cũng không tiếp lời.

Không biết vì sao lại cảm thấy càng hiểu anh, thì lại càng thương anh.

Thích Phỉ Nhiên ngồi trong phòng xem ti vi một lúc thì có người gõ cửa, Thư Hạ đẩy cửa đi vào, trong tay ôm bé cưng bọt bĩnh “Ngủ rồi à?”

“Chưa, sao thế?”

Thư Hạ đi đến, bò lên giường anh, khoanh chân híp mắt nhìn Thích Phỉ Nhiên “Em để em trai anh ngủ phòng em, em tối ngủ với anh.”

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu, vui vẻ nhưng vẫn không nói gì. Thư Hạ nhích người đến cạnh anh, Thích Phỉ Nhiên đắp chăn cho cậu “Nói gì với em trai anh?”

“Không có gì.” Thư Hạ lời ít ý nhiều “Khen anh giỏi thôi.”

Thích Phỉ Nhiên không tin “Nó phàn nàn về anh thì có.”

“Anh không cho cậu ấy mua xe, cậu ấy phải trách anh rồi.” Thư Hạ nằm xuống, đắp chăn lên nói “Cậu ấy chưa hiểu chuyện, chưa biết củi gạo mắm muối, mà còn đòi xe.”

Thích Phỉ Nhiên nhìn thái độ của cậu liền hiểu ra, Thích Nhược Cốc là người không biết giữ miệng, nhất định đã nói gì đó. Anh xoa tóc Thư Hạ, Thư Hạ kéo kéo áo anh “Mệt rồi, ngủ đi, mai còn đi làm.”

Thích Phỉ Nhiên ứng lời, sau đó tắt đèn, ôm lấy Thư Hạ. Thư Hạ cuống muốn chết, tiếng hít thở rất gấp. Thích Phỉ Nhiên biết cậu đang nghĩ gì, hôn nhẹ trán cậu “Đừng sợ, ngủ đi.”

26. Chương 26

Hôm sau, Thích Phỉ Nhiên tỉnh trước, Thư Hạ lúc tỉnh đã thấy anh đang chống tay nhìn mình. Đụng phải ánh mắt dịu dàng của Thích Phỉ Nhiên, Thư Hạ kéo chăn lên chui vào “Em ngủ có ngoan không? Em chưa từng ngủ với ai cho nên không biết có tạt xấu gì không?”

Thích Phỉ Nhiên cười, ánh nắng buổi sớm chiều vào khiến cho khuôn mặt lúc thường luôn lạnh lùng trở nên ấm áp.

Thật là đẹp trai! Thấm mĩ của mình đúng là không lệch lạc tí nào, bảo sao mới ngày đầu gặp đã muốn chạy tới trêu ghẹo người ta. Thư Hạ thầm nghĩ, người đẹp trai như vậy mà nhớ thương mình nhiều năm, đúng là không khỏi sinh ra một chút cảm giác tự hào.

“Rất ngoan, rất ngay ngắn.” Thích Phỉ Nhiên đưa tay sờ đầu cậu “Một chút tiếng động cũng không có, ngoan hơn bình thường nhiều.”

Đây là ghét bỏ cậu bình thường lắm lắm sao? Thư Hạ hiểu ý anh, nhưng cũng không không vui. Bây giờ cậu nhìn Thích Phỉ Nhiên, nhìn kiểu gì cũng thấy thích, cứ như bị ma ám “Em ngủ thêm một lát được không, vẫn buồn ngủ.”

“Được, giờ còn sớm, muốn ăn gì anh đi mua.”

“Muốn ăn bánh bao rán.”

“Ừ. Uống sữa đậu nành hay sữa bò?”

Thư Hạ nghĩ một lúc “Gì cũng được.”

Thích Phỉ Nhiên vừa đi một lúc, Thư Hạ cũng rời giường. Cậu đi ra thấy cửa phòng mình đóng chặt thì đẩy ra nhìn thử. Thích Nhược Cốc giang tay giang chân ngủ phì phò, Thư Hạ lại lui ra ngoài. Chờ cậu rửa mặt xong, Thích Phỉ Nhiên cũng mua đồ về tới.

“Có cần gọi em trai anh dậy không.” Thư Hạ bên mép dính mỡ, Thích Phỉ Nhiên lấy giấy lau cho cậu “Không, không biết tối qua mấy giờ mới ngủ, giờ gọi nó, nó đập cái phòng ra mất.”

“Vậy bữa trưa của cậu ấy thì sao?” Dù sao cũng là người nhà của Thích Phỉ Nhiên, mình nên quan tâm một chút để thể hiện bản tính hiền lành, lương thiện.

“Tự nó có cách, đến chỗ anh không ít lần rồi, em đừng lo nữa, ăn thêm một cái đi.”

Thư Hạ há miệng, Thích Phỉ Nhiên không để ý gấp thẳng vào bát cho cậu, Thư Hạ vừa gấp lấy vừa tủi thân “Không yêu em!”

Từ sau khi trở thành đối tượng của Thích Phỉ Nhiên, Thư Hạ trong công ty đi đứng vô cùng hiền ngang lắm liệt, chỉ hận không thể mọc ra thêm vài cái tay để hươ hươ. Người không biết có khi còn tưởng công ty sắp đổi chủ.

Nhóm chat với Từ TỰ Lai mỗi ngày đều réo rất không ngừng. Trước đây, Thư Hạ còn cố kị Thích Phỉ Nhiên, nhưng giờ thì trực tiếp công khai nói chuyện với bọn họ trước mặt anh. Tuy vậy, cậu cũng tuyệt đối không làm lỡ chuyện, cần chạy vật thì vẫn chạy, cần làm thư kí nhỏ thì vẫn làm, chỉ là bây giờ được làm thư kí nhỏ bò lên giường giám đốc rồi thôi.

Thư Hạ nghi ngờ không biết có phải lúc học cấp ba xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá rồi không? Cứ đem tình tiết của mấy truyện giám đốc tàn bạo độc tài yêu thương tôi gán lên người mình, khiến cho mỗi ngày đều rất sướng sướng, chẳng ngầu tí nào.

Từ TỰ Lai lại càng không ngầu, một xấp tuổi rồi mà vẫn còn vừa theo đuổi phim vừa theo đuổi thần tượng, cuộc sống khá là phong phú. Thư Hạ là một người gió chiều nào hay chiều ấy, cho nên thấy Từ TỰ Lai theo, chính mình cũng theo. Lúc này, hai người đang ở trong nhóm chat bàn về một ngôi sao mới ra bài hát mới, tốc độ ấn phím rất nhanh khiến em gái Như Ý vừa được dịp rảnh rồi ngó vào giật mình: Trong chúng ta đến cùng ai nam ai nữ thế? Sao hai người lại còn mê sắc hơn cả tôi vậy?

Xá Dư: Lẽ nào theo đuổi thần tượng cũng kì thị giới tính? Không lí lẽ, tôi không muốn sống nữa!

Từ TỰ Lai cũng hòa theo.

Hai chọi một, Thư Hạ chiếm thế thượng phong, thắng được em gái Như Ý đối với cậu giống như thắng cả thế giới, bắt đầu phần khích nói liên tục trong nhóm, Thích Phỉ Nhiên đi đến sau lưng cũng không hề hay biết.

Mà cũng đáng đời cậu! Thích Phỉ Nhiên đi tới, nháy mắt nhìn thấy Thư Hạ nhả đi một câu: Thử hỏi trên thế giới này có thiếu nam thiếu nữ nào không muốn hẹn hò với anh Khâm của tôi chứ?

Nhất thời, Thích Phỉ Nhiên cảm thấy mình bị cấm sừng.

“Em cũng muốn?”

Thư Hạ ngẩn cả người, nhanh chóng quay đầu lại, thấy Thích Phỉ Nhiên đang đứng phía sau, hai cái chân dài vô cùng áp lực. Thư Hạ sợ hãi, nhưng trước giờ cậu vẫn luôn lí do lí trấu, có vô lí thì cũng lí ra được mấy phần “Thích Phỉ Nhiên, anh không tốt, anh nhìn lên điện thoại của em.”

“..... Anh chỉ vừa liếc qua.”

Thư Hạ làm liều “Vậy cũng không được, sau khi chúng ta trở thành người yêu, nhìn trộm riêng tư cá nhân cũng không được, loại hành động này vô cùng không tốt, em sẽ không có cảm giác an toàn. Thích Phỉ Nhiên, anh phải thay đổi!”

Thích Phỉ Nhiên không nói nữa, Thư Hạ bắt nạt anh không hay nói nhiều, cho nên một hơi nói đến mức khiến người ta mơ màng, sau đó bỏ qua.

Thư Hạ tự an ủi mình, không phải dễ giận thế chứ? Ai lại đi ghen với thần tượng bao giờ? Hơn nữa mình nói chơi thôi, Thích Phỉ Nhiên sẽ không để ý chứ?

Cậu rất nhanh đã quên mất chuyện này, hôm nay lại là thứ sáu cho nên tan làm dự định đi hát cùng nhóm Từ Tự Lai. Thư Hạ hỏi Thích Phỉ Nhiên có muốn đi không, anh lắc đầu “Tối nay phải đi gặp khách.”

“Có cần em theo không?”

“Không, chỉ ăn bữa cơm thôi.”

Thư Hạ ra về nói “Một mình anh em không yên tâm tí nào, không có em ở đó, anh đừng có để bị bắt nạt đấy.”

Nói xong nhảy nhót đến, vô cùng tự giác chu môi ra đòi hôn hôn. Thích Phỉ Nhiên bất đắc dĩ, ăn vạ om sòm xong lại chạy tới tỏ ra dễ thương, cái bộ dạng khiến người phát phiền này, đúng là không còn biện pháp mà.

Đi hát là do em gái Như Ý nói, Thư Hạ còn cho rằng chỉ có ba người bọn họ, ai ngờ sau khi tới lại có cả đồng nghiệp. Thư Hạ bị chen vào trong góc ngồi với Từ Tự Lai, hai tay đặt trên đầu gối, ngoan ngoãn y như học sinh tiểu học, trở thành cảnh đặc biệt nhất trong phòng hát âm ỉ.

Từ Tự Lai “Cứ như chúng ta bị lừa ấy?”

Thư Hạ cười “Em gái Như Ý biến mất trong đám người rồi, cậu có nhìn thấy cô ấy đâu không? Gặp một lần đánh một lần, cậu có muốn đi theo không?”

Từ Tự Lai “Cái người xoay xoay lắc lắc vô cùng hăng hái kia có phải em gái Như Ý nhà chúng ta không?”

Thư Hạ “..... Xem ra sau này phải đổi cách gọi rồi.”

Từ Tự Lai “So với em gái Như Ý, cậu im ắng thế này càng làm tôi ngạc nhiên hơn ấy.”

Thư Hạ “....Nếu như tôi mà cướp được mic của mấy người kia, tôi còn hoạt bát hơn cậu nghĩ nhiều.”

Hai người ngồi một lúc, ăn sạch hết đĩa trái cây, lời điện thoại ra đang chơi game thì bên cạnh có người đi đến, nhìn bọn họ chơi “Mang thêm tôi đi, chúng ta cùng nhau chơi.”

Thư Hạ cầu còn không được, ghé vào tai người kia hô “Được, chúng ta xếp thành một hàng, anh buff máu nhé.”

Người nọ nhanh chóng gật đầu “Được.”

Người tới là một Đại thần, mang theo hai con gà mới nhanh chóng thăng cấp. Thư Hạ và Từ Tự Lai cảm động, nước mắt rùng rùng, đám người bên kia hát xong, bên này hãy còn quyến luyến không thôi. Vất vả lắm mới ôm được một cái đùi to như vậy, nhất định không thể buông ra, Thư Hạ cầu Đại thần add Wechat của mình, sau đó lúc về, hai người ngồi chung một chuyến tàu điện ngầm, cho nên lại nói chuyện cả một đường.

“Chưa giới thiệu nữa, anh là Trần Tây Triết.”

Thư Hạ ngốc ngốc nhìn anh ta cười “Em là Thư Hạ.”

“Em xuống trạm nào?”

Thư Hạ nói ra một cái tên, Trần Tây Triết ha một tiếng “Vừa khéo, anh cũng xuống đó.”

“Chúng ta sẽ không ở cùng một khu chứ?”

Thư Hạ cũng kích động, nhưng kết quả không được như mong đợi lắm, chỗ hai người ở vẫn cách nhau khá xa.

Thư Hạ gửi tin nhắn cho Thích Phỉ Nhiên, nói mình sắp đến trạm rồi. Thích Phỉ Nhiên hỏi cậu có muốn anh đến đón không, Thư Hạ nói không cần, mình tự đi bộ về.

Lúc xuống tàu, cậu vẫn đang nói chuyện rất vui vẻ với Trần Tây Triết, nhưng vừa liếc mắt đã thấy người đàn ông nào đó mặc áo khoác đen đứng cách đó không xa, dáng người cao ráo, khuôn mặt anh tuấn, nhìn qua vô cùng đẹp đôi với mình. Cậu tạm biệt Trần Tây Triết, nói sẽ liên lạc lại trên Wechat xong, chạy chậm đến bên cạnh Thích Phỉ Nhiên “Anh đến đón em.”

Thích Phỉ Nhiên nhìn thoáng qua Trần Tây Triết vừa ra khỏi trạm tàu điện ngầm “Anh ta là?”

“Bạn của Như Ý đó, cùng nhau đi hát, chơi game giỏi cực.” Thư Hạ ngửi ngửi quần áo Thích Phỉ Nhiên “Không uống rượu nha, thật ngoan.”

“Không uống, bên trạm không cho đỗ xe, phải đỗ bên bãi bên kia, đi thôi. Có lạnh không, đưa tay anh xoa cho.”

Thư Hạ đưa tay ra, Thích Phỉ Nhiên nắm chặt không buông.

“Ngồi trong tàu điện ngầm ầm lăm, em còn ngửi thấy mùi bánh bao nhân gạch cua, thèm muốn chết.”

“Gạch cua mà em cũng ngủi được?”

“A, thật ra là em muốn ăn, gần đây có không? Chúng ta đi mua đi.”

“Ừm, em còn ngủi thấy gì nữa, chúng ta mua luôn.”

27. Chương 27

Mua một đồng đồ quay về, lúc vào cửa, nếu không nhìn thấy Thích Nhược Cốc, Thư Hạ có khi đã quên mất sự hiện diện của người này. Sững sốt một chút, cậu mới phản ứng lại được, nhìn túi đồ ăn vặt không còn lại bao nhiêu, Thư Hạ mếu máo nhìn Thích Phỉ Nhiên, nhìn qua khối nói cũng biết có bao nhiêu ầm ỨC. Thích Phỉ Nhiên vì Thư Hạ đánh một trận, giành lại được hơn phân nửa số đồ ăn vặt. Nếu không phải có Thích Nhược Cốc ở đây, Thư Hạ nhất định sẽ thưởng cho Thích Phỉ Nhiên một phen.

“Anh, anh tuyệt tình quá rồi đấy, một ngày một đêm không thèm quan tâm em, em ăn có chút đồ ăn vặt mà cũng đánh em.” Thích Nhược Cốc sờ đầu, nước mắt sắp trào ra “Tim em là trái tim đã nứt tan rồi, lại nhận thêm một phát nữa là vỡ luôn này!”

Thích Phỉ Nhiên chỉ thích nhìn Thư Hạ làm nũng, không thích nhìn người khác làm, chỉ ra cửa “Giờ em đi vẫn còn kịp đấy.”

“Em không đi.” Thích Nhược Cốc lặn ra sàn nhà nằm giang tay giang chân “Em là em trai thân thiết của anh, em cho ăn cơ hội ăn năn!”

Thích Phỉ Nhiên trực tiếp bước qua người cậu ta.

Thư Hạ không đành lòng, rút ra một gói rong biển đặt lên bụng Thích Nhược Cốc, sau đó nghĩ một lúc lại xoắn xuýt đặt thêm hai gói bánh quy.

Thích Nhược Cốc:.....

Kể ra thì cậu cũng chẳng ghét Thích Nhược Cốc tí nào, lúc cậu ta tới Thư Hạ còn nhường hẳn giường của mình cho cậu ta, đây cũng coi như là phúc lợi rồi.

Thích Phỉ Nhiên làm việc rất nhanh, nói mua áo ngủ cho Thư Hạ là mua ngay một bộ áo ngủ hình thỏ con, còn trẻ con hơn cả cái bộ gấu mèo. Thư Hạ mặc xong đứng trước gương soi một lúc lâu, thầm nghĩ gout thẩm mỹ của Thích Phỉ Nhiên thật đáng sợ.

“Trẻ con? Đẹp mà.”

Thư Hạ nhảy lên giường, giống y như mình là một con thỏ thật, oán giận nói “Trẻ con cũng không mặc cái loại này nữa rồi anh còn mua cho em, em giờ mới ba tuổi sao?”

“Không.” Thích Phỉ Nhiên ôm cậu “Tám tuổi rồi.”

“Lại còn rười.” Thư Hạ bĩu môi, thế nhưng không giấu được ý cười, cậu nhìn xương rồng ngoài ban công, hỏi Thích Phỉ Nhiên “Sao anh mua nhiều loại xương rồng thế? Anh thích à?”

“Không, anh nhớ em thích.”

Thư Hạ buồn bực “Em nói với anh bao giờ? Sao em nhớ chúng ta lúc đó không có thân đến mức hỏi những loại câu hỏi này nhỉ?”

“Cấp ba tìm người nhờ em viết lưu bút, tự em viết mà, quên rồi sao?”

Khi ấy viết nhiều lắm, lớp khác cũng chạy tới góp phần, cho nên vẫn luôn chẳng biết ai vào với ai. Thư Hạ cũng chẳng nhớ mình viết lúc nào, nhưng chắc chắn cậu viết là xương rồng không sai, bởi vì đó là do Tần Tiêu thích, cho nên cậu cũng thích theo.

Thư Hạ cọ cọ Thích Phỉ Nhiên “Nói đến đây lại muốn hỏi, sao anh lại thích em? Không nghĩ ra được, lúc đó em khiến anh phiền lắm mà.”

“Lúc cấp ba anh có chút kì lạ, không bạn bè, em thì cứ lắc qua lắc lại trước mặt anh, lắc mãi lắc mãi, lắc luôn vào tim chẳng?”

Không biết là ai truyền ra tin anh ở dưới tầng hầm, lại có tâm lí ngại tiếp xúc với đồng tính, cho nên, học sinh cấp ba mà, Thích Phỉ Nhiên cứ thế mà bị cả lớp cô lập. Học sinh nữ từ các lớp khác thấy anh đẹp trai muốn qua lại với anh cũng bị tính cách của anh dọa chạy mất, chỉ có Thư Hạ, vô cùng bình tĩnh, kiên trì quần lấy anh.

Dù cho lúc nào cũng đánh nhau chứ chẳng còn gì khác, nhưng có một chuyện Thư Hạ đã quên... Vào đại hội thể thao lớp mười một, Thích Phỉ Nhiên chạy ba nghìn mét bị người đẩy ngã, đẩy rất mạnh, khiến cho tất cả cũng rách một lỗ lớn, từng bước đi là từng bước đau. Anh lại không muốn bỏ cuộc, tụt lại sau cùng khập khiễng chạy. Thư Hạ lúc đầu còn cười nhạo anh, nhưng sau khi thấy vết thương của anh thì không nói gì nữa, cuối cùng còn đỡ anh đến phòng y tế, dán cho anh một cái băng cá nhân hình Hello Kitty.

Vốn còn nghĩ là một tên ngốc chỉ biết nghịch ngợm, lại chẳng ngờ đáng yêu đến thế. Vừa nhe răng trợn mắt cầm gậy đe đánh, vừa không nỡ nhìn người khác quá khổ sở, vẫn là một tên dở hơi tốt bụng bị chiều hư thôi!

Thế nhưng đợi đến lúc Thích Phỉ Nhiên nhận ra tình cảm của mình, thì Thư Hạ đã ở bên cạnh người khác.

Từ đó, tâm tính muốn trả thù càng thêm trầm trọng.

Không muốn nhớ lại tí xúu nào, nhưng Thư Hạ đi mấy năm, cũng chỉ có những kỉ niệm buồn bã ấy là cùng anh chống đỡ sống sót.

Thích Phỉ Nhiên không nghĩ mình sẽ thích người này lâu như thế, một chút tâm tư nhỏ bé, tích lũy qua tháng ngày, liền càng ngày càng lớn, càng ngày càng sâu.

Cho đến giờ cũng chưa từng có yêu thích cái gì đến như vậy, chỉ có với mình Thư Hạ là yêu mãi không đổi.

Đợi được em, thật tốt. Không bỏ lỡ mất em, thật tốt.

Thư Hạ cọ chóp mũi anh, Thích Phỉ Nhiên hơi hột nói mấy câu, nhưng nghe xong lại khiến lòng cậu buồn bã. Cậu ôm lấy anh, vô cùng buồn nôn nói “Là do em đẹp trai như vậy, nếu không kêu người khác đến lắc trước mặt anh, có lắc đến tám trăm năm cũng không lắc được tim anh!”

“Đúng là rất đẹp.” Thích Phỉ Nhiên không ngần ngại khen Thư Hạ “Trước khi em đến tìm anh, anh có nhìn thấy em mấy lần, ấn tượng đúng là một cậu nhóc xinh đẹp.”

Thư Hạ đỏ mặt, đây là cái tật gì chứ, tự mình khen mình khen đến tận trên trời không sao, nghe người ta khen có một câu, mặt đã vô cùng nóng rồi?

“Em muốn đặt tên cho xương rồng.” Thư Hạ đi ra ngoài ban công “Cây này lớn nhất là anh cả, gọi Đại Mao, cây này không ổn, không nhiều gai, gọi là Tam Mao đi...”

Thích Nhược Cốc ở mấy ngày không chịu đi, Thư Hạ thật nghi ngờ có phải tên này trốn học không. Thích Nhược Cốc chết cũng không nhận, cuối cùng bị Thích Phỉ Nhiên trực tiếp xách lên tống ra xe về trường. Phòng nhỏ của Thư Hạ rốt cuộc cũng được vật về tay chủ cũ, nhưng chẳng còn mấy tác dụng, để lại cho Niên Niên. Mấy hôm nay, cậu ngủ với Thích Phỉ Nhiên đã quen, hai người cùng nhau ngủ mới ấm áp làm sao, thật có không khí của gia đình, Thư Hạ vô cùng thích cảm giác này.

Lúc nhắn Wechat với anh bạn đi hát cùng, Thư Hạ còn hơi ngại, lúc chơi game cũng chỉ nói mấy câu đơn giản. Nhưng qua vài ngày liền thân thiết náo nhiệt hẳn lên, tin nhắn từ sáng đến tối liên tục oanh tạc, còn có cả hẹn đi chơi, nhưng Thư Hạ không đồng ý.

Thư Diệu Chi vẫn giục cậu về nhà, nói ông làm cho cậu ít đồ ăn, cậu về mà lấy. Thư Hạ nghĩ nghĩ, lúc này mới đúng nè, biết làm đồ ăn cho cậu.

Thế nhưng rất nhanh, Thư Hạ đã tuyệt vọng nhìn một cái túi lớn “Cha, cha muốn hại chết con cha à? Đây toàn là đồ hết hạn (*) rồi, cha còn kêu con tới lấy, cha cố tình phải không?”

“Hết hạn cái gì mà hết hạn, ăn được là được.” Thư Diệu Chi chép miệng, sử dụng giáo dục Thư Hạ “Với mấy đứa thanh niên, như này là được rồi, yêu cầu cao làm gì? Người sống thì phải thoáng một chút, đừng suốt ngày lo cái này sợ cái kia, mệt lắm.”

Aaaa! Thư Hạ gục xuống bàn đảo mắt.

“Sao Tiểu Thích không đến? Cha còn mang cho nó một túi.”

Cha cậu vừa kêu Thích Phỉ Nhiên, Thư Hạ đã run khê một cái, tuy Thư Diệu Chi còn chưa biết gì, nhưng cậu vẫn sợ, đại khái là do có tật giật mình ấy mà.

“Anh ấy đi họp với bạn cũ, không đến được.”

“Vậy con cầm cho nó đi.”

Thư Hạ lo lắng đồng ý “Được thôi.”

“Tiểu Hạ.” Thư Diệu Chi xoa xoa tay “Mấy hôm nữa, cha định đến chỗ bà ngoại con một chuyến.”

“Vâng, cha có cần con đi với cha không?”

“Con rảnh không?” Thư Diệu Chi nhìn qua có chút bối rối, Thư Hạ không nói gì, dọn đồ xong thì nói “Vâng con về trước đây.”

Thích Phỉ Nhiên không đi họp với bạn, đều là Thư Hạ nói vậy, lúc này anh đang đứng trước cổng chung cư chờ cậu, Thư Hạ lên xe, Thích Phỉ Nhiên hỏi “Lấy gì vậy?”

“Cha em mang về chút đồ ăn, chắc là toàn đồ hết hạn ấy mà, cứ nhất định bắt em mang về.” Thư Hạ đau khổ day day mắt, Thích Phỉ Nhiên bóp bóp mặt cậu “Là tâm ý của chú thôi.”

“Em biết, cho nên em cũng không nỡ bỏ đi, xem cái gì ăn được không, chứ nhiều cái cũng không được ngon lắm.”

Thấy Thư Hạ day day mắt, Thích Phỉ Nhiên hỏi “Mắt sao thế?”

“Vừa nãy gió thổi, có lẽ bị cát bay vào.”

“Lại đây anh xem cho.”

Thư Hạ ghé đến gần, Thích Phỉ Nhiên thổi cho cậu, sau đó hôn lên mắt cậu, Thư Hạ cười “Oa, một ngụm tiên khí, thoáng cái đã thoải mái hơn hẳn.”

Hai người ngồi xoa nắn một hồi mới lái xe rời đi. Thích Phỉ Nhiên vô ý nhìn qua, thấy xa xa có một dáng người quen thuộc đang đứng. Thư Hạ cúi đầu lục túi đồ xem có gì ăn được, cho nên không thấy.

Chú thích:

- Đò hết hạn: Thật ra hạn sử dụng ghi trên bao bì chỉ là thời gian nhà sản xuất đưa ra để phán đoán độ tươi ngon của sản phẩm, có rất nhiều thực phẩm sau khi hết hạn vẫn sử dụng được như bình thường, điển hình là cà chua, chocolate, bánh mì (dùng được thêm khoảng 1 tuần), sữa v.v.. Đương nhiên, trong trường hợp chúng có dấu hiệu bị hỏng thì lại khác. Ở một số nước như Đan Mạch (?), đò hết hạn được bày bán và quảng cáo như bình thường nếu nó không gây ra bất kì hậu quả gì.

28. Chương 28

Mùa đông tới vừa nhanh vừa mãnh liệt, Thư Hạ cảm tới cảm lui, khỏe khỏe ốm ốm.

Lúc hẹn ăn cơm với Lạc Thụy, hai người đều rất ăn ý mang theo người yêu. Lạc Thụy lấy giấy lau mũi cho Thư Hạ, trêu ghẹo nói “Hai người các cậu mấy hôm nay thì tốt rồi, còn tôi với cậu thì đến một bữa cơm cũng không ăn được với nhau, đến tận hôm nay mới gặp được.”

“Còn không phải do gần đây bị cảm sao!” Thư Hạ thở dài, thoải mái oán giận Thích Phỉ Nhiên một chút “Tôi bị bệnh mà cứ như ngồi tù ấy, khó khăn lắm anh ấy mới thả tôi ra ngoài.”

Trong nhà hàng mở điều hòa, Thư Hạ cởi áo khoác ra, bên trong cậu mặc một áo len màu trắng thấp cổ, mấy cái dấu ấn sẫm màu lộ ra, Lạc Thụy giả vờ giật mình, Thư Hạ liếc mắt một cái “Giả bộ thuần khiết cái gì chứ, cũng không biết là ai lúc cấp ba, cổ lúc nào cũng đầy dấu tây đầu, bạn Thụy Bảo nhỉ?”

Lạc Thụy mỉm cười “Thư Hạ, cậu được lắm.”

Thư Hạ vênh váo, cậu còn không trị được Lạc Thụy sao?

Thích Phỉ Nhiên và Tiêu Dĩ Quyết đứng ngoài hút thuốc, anh nghiện thuốc rất nặng, chỉ là ở trước mặt Thư Hạ thì phải kiềm chế. Tiêu Dĩ Quyết nói chuyện phiếm với anh “Đến tay rồi, tôi vui thay cho cậu.”

“Cảm ơn.”

“Có phải cũng chả bớt lo hơn được tí nào không? Lăn lộn với Lạc Thụy, tên nào cũng kì dị...” Tiêu Dĩ Quyết chặc lưỡi, giống như rất có ý kiến về Lạc Thụy.

“Không, ngoan lắm.”

“Thật hay giả vậy?” Tiêu Dĩ Quyết không tin, anh ta quen biết Thư Hạ cũng lâu, nhìn bộ dạng cậu ta lúc bình thường nhe nanh múa vuốt, anh thật sự không thể nào liên hệ tới cái chữ ngoan này.

Thích Phỉ Nhiên hít một hơi thuốc, cười nói “Không cần phải lừa anh, vừa ngoan vừa khiến người thích.”

Tiêu Dĩ Quyết cười nhạo “Ai đang yêu say đắm cũng đều mù quáng hết.”

Bốn người gọi một nồi lẩu, do Thư Hạ bị cấm nên gọi lẩu uyên ương. Cậu mím môi, muốn nhân lúc Thích Phỉ Nhiên không chú ý ăn chút cay. Thích Phỉ Nhiên vừa nói chuyện với Tiêu Dĩ Quyết vừa lạnh lùng đánh chiếc đũa đang gắp về phía đồ cay của Thư Hạ. Thư Hạ gần như phát điên, Lạc Thụy cắn đũa “Thương quá, chú Tiểu còn chưa quấn tới chặt đến thế đâu.”

Thư Hạ ngồi trên ghế giả chết “Cuộc đời này hết sống nổi rồi!”

Nghe cậu nói vậy, Thích Phỉ Nhiên thông thả quay lại nhìn cậu, Thư Hạ bĩu môi một cái “Không cho em ăn cay, còn ép em quấn chặt như cái bánh tét, quá khổ rồi!”

Thích Phỉ Nhiên “Vậy em cũng cố gắng chút, đừng để bị cấm nữa.”

“Em không hiểu, sao em cứ bị cấm thế nhỉ, có phải ban đêm anh kéo chăn của em không?”

“Đâu có cướp được đâu.”

Lạc Thụy nhìn mà sửng sốt, chờ hai người thảo luận xong lí do bị cấm, liền kéo cả Thư Hạ lẫn ghế sang phía mình “Quá ngấy rồi đấy, hai người ngày nào cũng ở chung rồi sao còn nói nhiều thế? Nhìn tôi với Tiêu Dĩ Quyết này, người ăn người ngồi, chả ai buồn để ý ai.”

Tiêu Dĩ Quyết hừ một tiếng.

“Hai người vợ chồng già rồi, sao mà so sánh với chúng tôi được? Hai anh chàng đẹp trai thế gian khó tìm như chúng tôi đây củi khô lửa bốc, sét đánh ẩm ẩm...”

Thích Phỉ Nhiên cảnh cáo “Từ ngữ gì thế, không biết đừng nói loạn.”

Thư Hạ lơ đãng, Lạc Thụy chọc chọc cậu “Cha cậu biết chuyện của hai người chưa?”

“Biết tôi còn ở đây sao? Không biết cha tôi là ai à?” Thư Hạ dùng ánh mắt như nhìn người ngốc mà nhìn Lạc Thụy “Cha tôi đi tìm mẹ tôi rồi, chuyện của mình còn chưa giải quyết xong, tạm thời không lo được chuyện của tôi đâu.”

“Tìm mẹ cậu? Cha mẹ cậu không phải ly hôn rồi sao?”

Thư Hạ tiếp tục nhìn kẻ ngốc “Tình cảm nhiều năm như vậy, nói cắt đứt là cắt đứt được à?”

“Cậu không để ý nhiều lắm nhỉ.”

“Tôi không để ý.” Thư Hạ sấp đến cạnh cậu ta “Tôi lại không thích mẹ tôi, cậu nhanh gấp cho tôi viên thịt viên kia đi, trong cái nồi lẩu cay kia kìa, nhanh lên.”

Lạc Thụy nhìn cậu đầy thương xót, làm theo lời cậu. Thư Hạ ăn vụng được một viên thịt, trong lòng vui như được mùa.

“Đúng rồi, hai hôm trước Tần Tiêu có hỏi tôi cậu với Thích Phỉ Nhiên là quan hệ gì.”

Thư Hạ vùi đầu ăn, hơi buồn buồn hỏi lại “Cậu nói gì.”

Phản ứng này, Lạc Thụy lại đồng tình nhìn lướt qua Thích Phỉ Nhiên “Hai người hẹn hò rồi, nên tôi nói thật thôi.”

Thư Hạ ngẩng đầu lên, thở dài, còn chưa nói gì Lạc Thụy đã đẩy cậu “Mẹ nó, mùi trên người cậu ngạt chết tôi rồi, lặn xa một chút đi.”

“Cái thái độ ghét bỏ này là sao, tình yêu của cậu dành cho tôi quá là không kiên định rồi đấy.” Thư Hạ híp mắt hà hơi vào mặt cậu ta “Hoo~ Ăn tôi diệt vi khuẩn, cậu cũng tới diệt cùng đi.”

“Diệt cái đầu cậu ấy!” Lạc Thụy muốn chạy trốn, Thư Hạ nhìn cậu ta phản ứng như vậy, có lẽ khó ngủ thật, buồn bực ăn thêm chút gì đó nồng nồng át mùi. Tâm trạng Lạc Thụy cũng bình tĩnh hơn một chút.

Bốn người cùng nhau ăn một bữa cơm nói dễ mà không dễ, Lạc Thụy với Thư Hạ rảnh rồi không nói, nhưng Tiêu Dĩ Quyết với Thích Phỉ Nhiên mỗi giây mỗi phút đều bận rộn, mọi người vốn còn định ăn xong đi chơi gì đó, ai ngờ lại có một bệnh nhân gọi đến, thế là ăn xong, tất cả đành chia tay. Thư Hạ ăn ra một mùi là lạ, Thích Phỉ Nhiên gửi gửi nhú mày “Em ăn gì thế?”

Thư Hạ giả bộ tức giận “Anh chê em, anh không thương em.”

“Yêu em.” Thích Phỉ Nhiên hôn lên môi cậu, sau đó kéo khóa kéo lên cao, mới đầu đông nhưng cậu đã mặc một cái áo khoác dài. Thư Hạ nhìn ra ngoài cửa kính, thấy một con chim cánh cụt ngốc nghếch thì vui vẻ gạt tay Thích Phỉ Nhiên ra, học theo động tác của chim cánh cụt cho anh xem. Lắc qua lắc lại, rất đáng yêu.

Thích Phỉ Nhiên đút tay trong túi áo im lặng nhìn cậu. Con đường thật dài, đèn thật sáng, kéo dài đến tận chân trời. Thư Hạ ở trước mặt anh giả làm chim cánh cụt thành ngiên, ha ha cười không ngừng, không hiểu là đang vui cái gì.

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu giả dạng cũng không nhin được mà cười theo.

Ban đêm, hai người đang ngủ, điện thoại của Thư Hạ đột nhiên vang lên. Thích Phỉ Nhiên nghe thấy trước, điện thoại đặt trên mặt bàn, lấp lóe hai chữ Tần Tiêu.

Thích Phỉ Nhiên im lặng nhìn cái tên kia, ánh mắt lại chuyển sang khuôn mặt trầm tĩnh của Thư Hạ.

Thư Hạ bị đánh thức, than thở nhận điện, mắt cũng chưa mở, câu đầu tiên đã khó chịu hỏi “Ai vậy? Nửa đêm không ngủ gọi điện gì thế, hết việc à?”

Đối diện không biết nói gì, nhưng Thư Hạ vừa nghe đã lập tức thay đổi, nhỏ giọng hỏi “Anh uống rượu sao...”

Thích Phỉ Nhiên xoay người sang chỗ khác, Thư Hạ lo lắng nhìn qua anh, nhưng ngẫm lại thấy mình chẳng làm gì sai, chỉ là nghe một cuộc điện thoại, vì vậy không kiêng kị nữa, ngồi dậy nói chuyện. Có lẽ Tần Tiêu đã thật sự uống say, nói linh tinh hết, cũng chẳng thể hiểu anh ta đang nói gì, Thư Hạ càng nghe càng phiền “Anh uống nhiều rồi thì về nhà đi, mai em còn đi làm, em không muốn nói chuyện nữa.”

Cậu cúp máy, Thích Phỉ Nhiên lại quay lại, ôm cậu vào lòng. Cái này rõ ràng là nghe hết rồi mà, Thư Hạ lằm bằm trong lòng, còn giả vờ không nói gì với cậu nữa chứ.

Cậu ôm lấy anh “Có phải anh nghe thấy rồi không.”

Thích Phỉ Nhiên “Ừ.”

“Anh quay sang chỗ khác làm gì.” Thư Hạ nói “Có phải nghĩ em muốn trèo tường không?”

Thích Phỉ Nhiên không nói chuyện, xoa xoa đầu cậu “Không, anh chỉ đang nghĩ, nếu đem anh so sánh với Tần Tiêu, chắc là không bằng.”

“Sao lại không bằng, anh đẹp trai hơn, cao hơn anh ấy, anh cũng yêu em hơn anh ấy.” Thư Hạ có chút cay mũi “Anh có thể có lòng tin với bản thân mình một chút được không?”

Thích Phỉ Nhiên nở nụ cười, nhưng không phát ra tiếng. Thư Hạ ôm anh chặt hơn “Cũng có lòng tin với em nữa, em ngoan như vậy, hiểu chuyện như vậy, em nhất định sẽ chịu trách nhiệm với anh, ngủ với anh rồi còn bỏ trốn, em không làm được.”

Vừa ngoan vừa khiến người thích, Thích Phỉ Nhiên nghĩ mình đánh giá chẳng sai tẹo nào.

29. Chương 29

Buổi sáng công ty rất bận rộn, Thích Phỉ Nhiên đi ra ngoài, Thư Hạ vẫn một lòng chuyên tâm làm việc, đến tận mười rưỡi mới có thời gian rảnh. Cậu lôi điện thoại ra nghịch, thấy có mấy cuộc gọi nhờ của Lạc Thụy, nên Thư Hạ gọi lại “Tối qua mới gặp, hôm nay đã nhớ tôi rồi sao~”

“Nhớ cái đầu cậu, không biết xấu hổ! Định tìm Thích Phỉ Nhiên bàn chuyện làm ăn mà không thấy anh ta nghe điện thoại của tôi, anh ta có ở cạnh cậu không? Bảo anh ta nghe hộ với!”

“Không, mới sáng sớm đã ra ngoài rồi, anh ấy dùng hai máy, có thể mang có một cái, đợi chút tôi gửi số cho cậu.”

“Thời điểm mấu chốt cũng giúp được việc phết nhỉ.” Lạc Thụy khen một câu, Thư Hạ đắc ý “Đương nhiên!”

“À, cậu biết chưa, đêm qua Tần Tiêu xảy ra tai nạn giao thông đấy.”

“Tai nạn giao thông?” Thư Hạ sợ hãi, rất nhanh đã nhớ tới cuộc gọi tới qua “Lúc nào?”

“Cụ thể thì tôi không biết, sáng nay cậu ta không đi làm tôi đi hỏi ông chủ thì thấy bảo khoảng hai ba giờ sáng, nghiêm trọng lắm, tôi định tan làm đi thăm.”

Ở quầy tiếp tân, Lưu Như Ý đang ăn vụng một cái bánh kem hạt dẻ, thấy Thư Hạ hấp tấp chạy ra thì gọi với theo “Đi đâu vậy?”

Thư Hạ vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt hoảng loạn “Anh đến bệnh viện thành phố, nếu Thích Phỉ Nhiên quay lại công ty, em nói với anh ấy một tiếng, anh sẽ về ngay.”

Nói xong liền nhanh chóng chạy đi. Chưa bao lâu sau, Thích Phỉ Nhiên quay lại, Lưu Như Ý nói cho anh biết “Thư Hạ vừa ra ngoài, anh ấy nói đến bệnh viện thành phố, sẽ về ngay.”

Thích Phỉ Nhiên nhíu mày “Bệnh viện thành phố?”

“Hình như có chỗ nào khó chịu ấy.” Vừa thấy Thích Phỉ Nhiên đổi sắc mặt, Như Ý cho là anh đang khiển trách Thư Hạ tội đi làm không tập trung, lập tức nghĩ cách giải thích thay “Vừa nãy thấy mặt anh ấy trắng bệch.”

Thích Phỉ Nhiên quay người đi ngay, gọi điện cho Thư Hạ mấy lần mà không ai nghe máy.

Thư Hạ chạy đến bệnh viện, trong lúc hoảng hốt giống như nghe thấy có người gọi tên mình, nhưng trong lòng tràn ngập chuyện Tần Tiêu xảy ra tai nạn, nên không nghĩ được nhiều. Hỏi thăm phòng bệnh của Tần Tiêu xong thì lảo đảo đi tìm, sau vô số lần đẩy cửa, cậu cuối cùng cũng tìm được phòng anh.

Tần Tiêu không nghĩ cậu sẽ tới, tay còn đang gãi đầu, có vẻ rất đau, lại nhìn thấy Thư Hạ thì ngạc nhiên “Thư Hạ, sao em lại đến đây?”

“Em nghe nói anh bị tai nạn rất nghiêm trọng.” Thư Hạ đặt giỏ trái cây mình mua lên tủ đầu giường, sau đó mím môi, nhìn kĩ trên dưới Tần Tiêu. Đùi anh bó thạch cao, đầu quấn băng trắng, trên mặt cũng có vài vết thương, hoàn toàn là một bộ dạng của người bị hại trong cuộc tai nạn kia.

“Không nghiêm trọng lắm, anh bây giờ không phải không có chuyện gì rồi sao?”

Quấn như một cái xác ướp mà còn kêu không sao?

“Xin lỗi.”

“Em xin lỗi gì chứ? Cũng đâu phải em đâm phải anh đâu.”

“Không phải tại anh gọi điện cho em sao.”

Thư Hạ xoắn xoắn ngón tay, giống như mỗi lần phạm lỗi trước đây, cúi đầu, không dám nhìn Tần Tiêu, giọng nói khờ khạo thành thật, khiến cho anh không đành lòng trách cứ, huống chi, chuyện này còn chẳng liên quan đến cậu.

“Cứ tưởng là chết rồi, nên muốn gọi điện cho em, nói mấy lời anh chưa kịp nói.”

Tim đập bịch bịch, Thư Hạ cắn môi, hôm qua cậu mơ ngủ, Tần Tiêu lại thều thào, cậu cũng không nghe rõ anh nói gì. Cậu chỉ cảm thấy phiền, cho nên thái độ cực kì không tốt. Giờ nghĩ lại, nếu như mình sắp chết, gọi điện cho người khác mà bị đối phương tỏ thái độ lạnh lùng như vậy, chắc hẳn đau lòng lắm.

Nghĩ tới đây, Thư Hạ lại nói một câu xin lỗi.

Tần Tiêu cười cười “Không sao, em đến đây ngồi đi.”

Thư Hạ đi đến cạnh giường anh, kê ghế ngồi xuống “Anh ăn táo không, em gọt cho anh.”

“Anh muốn ăn quýt, em lấy cho anh đi.”

Thư Hạ đưa cho anh “Lục Nghiêu đâu, sao cậu ấy không tới?”

“Cậu ấy đi công tác rồi, không biết chuyện tai nạn, anh không nói cho cậu ấy biết.”

“Vậy anh đừng nói với cậu ấy không cậu ấy lại lo.”

Tần Tiêu nhìn cậu, cười vô cùng dịu dàng “Cảm giác như em thay đổi rồi, nhưng lại hình như chẳng thay đổi gì.”

Thư Hạ không đáp.

“Anh cũng coi như từ cõi chết trở về rồi.” Tần Tiêu cười, thở dài một hơi “Hôm qua nghĩ mấy chuyện, cảm thấy anh vẫn nợ em một câu xin lỗi.”

“Em nhất định rất hận anh.”

Hận, không chắc, nhưng trách thì đã từng. Lúc mới về nước, mỗi ngày đều suy sụp, nhưng giờ nhớ lại, cũng không quá khó khăn.

“Thư Hạ, mẹ anh mất rồi.”

Thư Hạ ngẩng đầu lên, Tần Tiêu nói tiếp “Em đi không lâu thì bà liền mất, mẹ anh sức khỏe vốn dĩ đã yếu, cha anh nói, bà là bị anh làm cho tức chết...”

“Sao anh không nói với em?”

Hai mắt Thư Hạ đỏ ửng, trong trí nhớ của cậu, mẹ Tần Tiêu là một người phụ nữ cực kì dịu dàng. Quan hệ giữa dì và mẹ vô cùng tốt. Mẹ cậu tính tình kiêu căng nên không có bạn bè thân thiết, chỉ có mỗi mẹ của Tần Tiêu mới bao dung được bà, loại bao dung này còn bao lē cả Thư Hạ, khiến cậu lúc còn nhỏ vẫn luôn ồn ào với cha nói muốn đổi mẹ với Tần Tiêu.

“Không thể nói cho em được, em ở nước ngoài, nói ra không được, mỗi ngày đều có nhiều chuyện không vui như vậy, anh không nói được.”

Thư Hạ không nhin nổi nữa, nước mắt lăn xuống, Tần Tiêu đưa tay lau nước mắt cho cậu “Anh đến thăm em, tiền vé máy bay phải tích rất lâu, lúc tìm chỗ em ở cũng khó khăn.”

“Em không biết.” Thư Hạ dụi mắt “Em cứ như một tên ngốc, cái gì cũng không biết.”

“Anh vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó. Em có tiết buổi sáng, nhưng dậy muộn, nên phải liều mạng chạy đến trường. Trường của em đẹp lắm, người Trung Quốc cũng nhiều, em học vẫn ngốc như thế, giống y như trước đây. Lúc chiều về nhà, em lại cùng người bạn Hàn Quốc cùng phòng kia đi siêu thị, mua bánh mì, bánh mì ấy nhìn qua rất khô, em có lẽ không thích ăn.”

“Sau hôm đó, anh không liên lạc với em nữa.” Tần Tiêu cũng hồng hồng con mắt “Thư Hạ, mỗi ngày em đều nói với anh em ở nước ngoài buồn như thế nào, không tốt như thế nào, nhưng anh thật sự rất hâm mộ em, ít nhất, em sẽ không phải đối mặt với những ánh mắt chỉ trích em khác thường từ mọi người xung quanh. Họ cho rằng anh chính là tội nhân, anh cùng người ta yêu đương đồng tính, khiến cho mẹ anh tức chết. Chính anh cũng cảm thấy như vậy, mẹ anh là do anh hại chết. Mỗi lần anh nói chuyện với em, loại cảm giác này càng mạnh mẽ. Cho nên, anh không thể giống như trước đây, bởi vì thích mà ở cạnh em không lo sợ.”

Thư Hạ khóc không nói lên lời, Tần Tiêu đưa cho cậu cốc nước.

“Cho nên, anh quyết định không ở bên cạnh em nữa, tuy rằng anh vẫn thích em, nhưng, anh không thể ở cạnh em nữa.”

Thư Hạ ấn ngực, kìm nén tâm trạng của mình, lát sau mới nghẹn giọng nói “Em biết, em hiểu, em không trách anh.”

“Anh nghe Lạc Thụy nói em với Thích Phỉ Nhiên đã ở bên nhau, chúc mừng hai người.”

Thư Hạ gật đầu “Anh với Lục Nghiêu...”

“Anh với cậu ấy, đều là những người có quá khứ, nên nói từ góc độ nào đó, cũng rất thích hợp.”

Thư Hạ cười, nhưng rất nhanh nước mắt đã lại trào ra, cậu khóc rất nhiều, không biết vì sao mình lại buồn, thế nhưng vẫn không ngừng được.

Cậu vừa khóc vừa ra khỏi bệnh viện. Bệnh viện là nơi đã quen với đau khổ bất hạnh, khóc chỉ là chuyện hết sức bình thường.

Thư Hạ ra đến cửa bệnh viện, thấy phía trước có chiếc xe quen thuộc. Cậu nghi ngờ dụi mắt, phát hiện là thật, liền chậm rãi đi tới. Mở cửa xe, Thích Phỉ Nhiên đang ngồi trong xe hút thuốc.

Thư Hạ lau nước mắt “Anh đến rồi à?”

Thích Phỉ Nhiên ôm lấy cậu, Thư Hạ ngồi lên đùi anh, đột nhiên nước mắt lại trào ra. Cậu ở trước mặt

Tần Tiêu vẫn cố đè nén không khóc ra thành tiếng, lúc này đến trước mặt Thích Phỉ Nhiên, không để ý nữa mà khóc òa lên.

Thích Phỉ Nhiên vỗ nhẹ lưng cậu, Thư Hạ giống như nghe thấy tiếng anh thở dài.

Tần Tiêu nhìn táo trên tủ đầu giường, mắt không nhìn được cảm thấy cay.

Trước lúc Thư Hạ đến, anh đã mơ, mơ thấy Thư Hạ năm mười bảy tuổi đến tìm anh. Hai người ngồi trước cửa sổ đọc sách, anh đang ngủ, Thư Hạ chớp chớp mắt, một lát đọc sách, một lát lại nhìn anh.

Anh cũng mơ thấy Thư Hạ đến nắm tay mình, không buông ra nữa....

Lắm nhảm: Thương anh Tiêu, nhưng có nhiều thứ bỏ qua rồi thì không thể lấy lại được nữa:(((((((((((

30. Chương 30

Thích Phỉ Nhiên không hỏi Thư Hạ chuyện xảy ra hôm đó, anh vẫn nuông chiều Thư Hạ, nhưng Thư Hạ nghĩ, giống như có gì đó đã thay đổi. Cậu truy hỏi anh mấy lần nhưng Thích Phỉ Nhiên đều nói không sao, qua mấy hôm thì đột nhiên nói với Thư Hạ mình muốn đi công tác.

Đi công tác không cho cậu theo, Thư Hạ đã không vui, lúc giúp anh thu dọn hành lý, cậu lại còn phát hiện mình quan tâm đến Thích Phỉ Nhiên quá ít, không biết anh hay mặc loại quần áo nào, dùng đồ gì. Thích Phỉ Nhiên lại không chủ động nói chuyện, cậu chỉ đành tự mình thu dọn.

Cứ thế, vô tri vô giác mà giấu đi tất cả các cảm xúc của mình, khiến bản thân khó chịu, người khác cũng khó chịu.

Thư Hạ giận dỗi ngồi trong phòng khách, Thích Phỉ Nhiên trước khi ra khỏi cửa còn đứng ở đó một lúc lâu. Thư Hạ chờ anh nói tạm biệt với cậu nhưng Thích Phỉ Nhiên chỉ đóng cửa lại rồi đi mất. Thư Hạ vừa tức vừa buồn. Cậu không hiểu sao tự nhiên lại biến thành như bây giờ, hai người chiến tranh lạnh hay sao? Chiến tranh lạnh xong có phải muốn chia tay không? Vì sao chứ? Vì sao không cho cậu thời gian chuẩn bị tâm lý trước chứ?

Cậu tủi thân muốn chết, thế nhưng vẫn phải đi làm. Thích Phỉ Nhiên không ở nhà, công ty chả có tí hấp dẫn gì, cậu sau khi làm xong việc liền ngồi đợi giờ tan tầm.

Thích Phỉ Nhiên bay chiều, cách thời gian máy bay cất cánh còn một tiếng đồng hồ. Thư Hạ phân vân không biết có nên gửi tin nhắn cho anh hay không, trong lòng lại thầm đợi tin nhắn của Thích Phỉ Nhiên. Cậu cứ nhìn điện thoại mãi, lúc màn hình sáng lên, Thư Hạ kích động cầm lên, hóa ra lại là Trần Tây Triết hẹn cậu chơi game.

Thư Hạ im lặng, người gì vậy, thời gian đi làm còn có thể chơi game sao? Nghĩ cậu tệ hại như thế à?

Thư Hạ nhún lại Trần Tây Triết: Đi làm rồi, tối về nói chuyện sau nhé.

Trần Tây Triết gửi qua một cái mặt tủi thân, Thư Hạ buồn phiền không thêm để ý anh ta nữa.

Thư Hạ chờ sốt ruột, liền quay sang làm phiền Lạc Thụy.

Xá Dư: Thụy Nhi, tôi có cảm giác Thích Phỉ Nhiên muốn chia tay tôi.

Lạc Tiểu Thụy: Chia tay?? Sao cậu lại cảm thấy được thế?

Xá Dư: Anh ấy đi công tác, trước khi đi không thêm nói một câu nào với tôi, ngay cả hôn tạm biệt cũng không có.

Lạc Tiểu Thụy: Theo như cái cách nghĩ này của cậu, tôi với Tiêu Dĩ Quyết phải chia tay đến tám trăm lần rồi ấy, chăm chỉ làm việc đi, rảnh rồi ngồi nghĩ linh tinh.

Thích Phỉ Nhiên lãnh đạm với cậu, Lạc Thụy ghét bỏ cậu, cậu quá đáng thương rồi.. Hôm qua vẫn còn là bảo bối của cả thế giới, sao hôm nay đã vội biến thành cỏ dại ven đường rồi?

Thư Hạ nắm điện thoại trong tay, không gửi tin nhắn cho tôi thì thôi, ai cần tức chứ.

Thư Hạ đến phòng làm việc của Trình Dương tìm Từ Tự Lai chơi. Trình Dương không ở đó, hai người phá tan tành. Mỗi người kéo một cái ghế đến ngồi cạnh nhau, Thư Hạ gọi gà rán và bia từ bên ngoài giao tới, sau đó cùng nhau ngồi xem phim.

Thư Hạ cắn đùi gà, cảm thấy không ngon lắm, cùng không thấy phim có gì hay. Nhưng Từ Tự Lai xem rất hăng hái, còn lôi kéo cậu thảo luận. Thư Hạ tùy ý trả lời mấy tiếng, Từ Tự Lai vẫn không tụt hứng, tiếp tục luyên thuyên dài dòng.

Lúc Trình Dương tiến vào phòng làm việc, cả gian phòng tràn ngập mùi gà rán, Từ Tự Lai và Thư Hạ hai mặt bóng nhẫy mỡ gà. Trình Dương mỉm cười “Ồ, hai vị đây đúng là đủ bại hoại nha!”

Từ Tự Lai không biết anh ta sẽ về, sợ đến ngồi thẳng tắp, mặt ngẹn đến đỏ bừng, sau đó nhịn không được mà nấc một cái, mặt càng đỏ hơn.

Thư Hạ vẫn nằm y như cũ, xoay ghế nhìn khắp nơi. Trình Dương nhìn đồng hồ “Giờ này chắc là Thích Phỉ Nhiên vừa đến nơi rồi nhỉ.”

Thư Hạ không trả lời, vỗ vỗ bụng, nhỏ giọng nói với Từ Tự Lai “Tôi về đây.”

Từ Tự Lai mặt vẫn còn đang đỏ, vội vàng gạt đầu không ngừng.

Thư Hạ chạy về phòng làm việc, suy nghĩ một chút, bật điện thoại lên. Cả chiều nay cậu đúng là bị dày vò muốn chết. Cậu với Thích Phỉ Nhiên còn chưa từng xa nhau lâu như vậy đâu. Bình thường Thích Phỉ Nhiên ra ngoài xã giao, nếu không dẫn Thư Hạ theo, cậu sẽ gửi tin nhắn cho anh, anh trả lời không dài lắm, hầu như toàn “Ngoan”, “Nghe lời”, khiến lòng người ấm áp dễ chịu, đâu có giống như bây giờ, cả nửa ngày rồi vẫn chưa có tin gì.

Điện thoại mở lên, một cuộc gọi cũng không có. Thư Hạ lúc này hoàn toàn không còn tức giận nữa mà khó chịu bật khóc, cứa đầu làm gì chứ, còn muốn lên mặt với anh, đã chẳng vui còn buồn muốn chết đi được...

Thư Hạ gọi điện cho Thích Phỉ Nhiên, nhưng điện thoại anh vẫn tắt. Tìm Thư Hạ bình bịch đập, đổi một dãy số khác cũng không gọi được. Thư Hạ luống cuống, vội vàng gọi điện cho Lạc Thụy. Lạc Thụy không cho là chuyện lớn, trả lời “Đừng nhạy cảm thế, có lẽ là máy bay hạ cánh muộn một chút thôi.”

Thư Hạ lo lắng “Tôi cứ cảm thấy sợ lắm, sáng nay còn thấy tin tức đưa tin nước ngoài bị rơi máy bay..... Phì Phì Phì.”

“Cậu đừng nói xui, nếu xảy ra chuyện thật, internet chẳng nhẽ còn không âm lên. Tôi kiểm tra lịch bay giúp cậu, Thích Phỉ Nhiên bay đến đâu?”

Thư Hạ: “Thành phố C.”

“Mấy giờ?”

“Một giờ.”

Lát sau, Lạc Thụy gọi lại cho cậu “Không đúng, chuyến này mới đến rồi mà?”

“Vậy sao anh ấy không mở máy, có phải anh ấy xảy ra chuyện gì rồi không? Trước đây anh ấy chưa bao giờ tắt máy hết.” Thư Hạ nói như sắp khóc, Lạc Thụy an ủi cậu “Có lẽ xuống máy bay quên khởi động máy thôi, cậu đừng gấp, anh ta giỏi như vậy, không có khả năng gặp chuyện gì đâu.”

“Cậu xem đi, tôi đã nói anh ấy muốn chia tay với tôi mà, anh ấy như vậy là đang trốn tránh, muốn vứt bỏ tôi, không thương tôi nữa.”

“Không đến mức ấy chứ, anh ta đi một mình à?”

Thư Hạ càng nghĩ càng cảm thấy mình đoán đúng rồi. “Đúng thế, nếu không sao không mang tôi theo, quả nhiên là hết thương tôi rồi.”

Câu này vừa ra liền cảm thấy bị quan cực điểm, Lạc Thụy bị cậu phản bác an ủi cũng không còn tâm tư nữa, cậu còn nhiều việc chưa xong đâu, chỉ đành dỗi dằn “Đừng lo nữa, lát cậu lại gọi cho anh ta, tôi hỏi chú Tiểu một chút cho, xem anh ấy có thể liên lạc với Thích Phỉ Nhiên không.”

Cúp máy, Thư Hạ đến tìm Trình Dương, mắt hồng hồng hỏi anh ta “Anh có thể liên lạc với Thích Phỉ Nhiên không?”

“Cậu ta xuống máy bay không gọi cho cậu à?” Trình Dương cũng sững sờ.

“Không.”

Nhìn bộ dạng sắp khóc của Thư Hạ, Trình Dương nhanh chóng gọi điện hỏi bên kia đã đón được Thích Phỉ Nhiên chưa, kết quả bên kia cũng nói chưa đón được, còn tưởng mình nhận được lịch bay sai.

“Có phải anh ấy có chuyện gì rồi không?” Thư Hạ mở miệng, giọng nói run rẩy “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trình Dương chưa từng thấy qua Thư Hạ như vậy, nhất thời không đành lòng nói “Thích Phỉ Nhiên là người trâu bò nhất tôi từng gặp, cậu ta nhất định không có việc gì đâu, cậu đừng lo, về nhà trước đi, tôi liên lạc được với cậu ta tôi sẽ gọi cho cậu ngay.”

Thư Hạ gạt đầu, đi ra bước vào thang máy, thang máy vẫn không nhúc nhích, lát sau có người đi đến, khó hiểu hỏi cậu “Anh đi tầng nào vậy?”

Thư Hạ ngăn người “Tầng một.”

Cậu ngăn ngor đi về nhà, đầu óc hỗn loạn, không ý thức được đường mình đang đi nữa. Không biết đi bao lâu thì điện thoại trong tay đột nhiên vang lên, giống như trong màn đêm nhìn thấy một tia sáng, Thư Hạ nhanh chóng lôi điện thoại ra, sau đó vừa khóc vừa nghe máy “Sao anh không nghe máy, em tưởng anh có chuyện gì, em sợ muốn chết.”

Nghe tiếng khóc truyền tới, Thích Phỉ Nhiên đau lòng “Hành lí xảy ra chút chuyện, anh vừa ra khỏi sân bay, điện thoại quên không bật. Đừng khóc, anh không sao.”

Thư Hạ dụi dụi mắt, khóc trên đường đúng là mất mặt, nhưng cậu vẫn nhịn không được, nghe thấy tiếng của Thích Phỉ Nhiên xong thì càng tủi “Anh không nói chuyện với em, không gửi tin nhắn cho em, có phải anh hết thích em rồi không?”

“Ngoan, trong cả thế giới, cả vũ trụ này, người anh thích nhất là em, sao anh có thể hết thích em được.”

Thư Hạ khóc nức lên “Em muốn nhìn thấy anh.”

Thích Phỉ Nhiên hận không thể bay về ngay lập tức, nhưng bên này anh còn công việc, thật sự không thể về được “Anh cũng muốn thấy em, bảo bối, nếu không em bay đến thành phố C đi, bây giờ anh đặt vé cho em.”

Vé máy bay đặt chuyến bay ngay trong đêm, Thư Hạ chẳng mang theo cái gì, đỏ mắt chạy lên máy bay. Hơn hai tiếng sau, máy bay hạ cánh, cậu bước ra khỏi sân bay nhìn thấy Thích Phỉ Nhiên đang đứng đó, mở rộng hai tay về phía cậu, Thư Hạ chạy tới, nhào thẳng vào lòng anh.

Thư Hạ bấu môi, giả bộ tức giận với Thích Phỉ Nhiên “Em muốn chùi hết nước mũi lên áo anh.”

Thích Phỉ Nhiên cười, ôm chặt lấy cậu “Anh sai rồi.”

Không được, phải khóc, khóc hết nước mắt mấy hôm nay luôn! Yếu đuối quá, Thư Hạ cố gắng kiềm nén, sau đó vòng tay ôm lấy hông Thích Phỉ Nhiên “Sao trước đây em không nhận ra em thích anh nhiều như vậy nhỉ.”

Thích Phỉ Nhiên hôn nhẹ lên tóc cậu “Còn anh luôn biết anh thích em.”

Thư Hạ ngẩng đầu lên nhìn anh, nước mắt nhập nhèm “Em không ổn rồi, em lại muốn khóc, em phải tìm chỗ nào trồng cây chuối đã.”

31. Chương 31

Thích Phỉ Nhiên không lái xe, hai người ngồi tàu điện ngầm, Thư Hạ mệt không chịu nổi, tựa lên vai Thích Phỉ Nhiên ngáp, nhưng vẫn không chịu ngủ, luôn miệng cần nhân.

Thích Phỉ Nhiên mở điện thoại, lúc trước đã gửi tin nhắn báo bình an cho những người lo lắng, cho nên lúc này anh chụp một tấm hình của Thư Hạ, bản thân không lộ mặt, up lên mạng. Trang cá nhân của anh luôn sạch sẽ, đột nhiên lại hiện lên một tấm ảnh như thế, khiến bạn bè nổ tung. Thích Phỉ Nhiên lười xem, tắt máy cầm tay Thư Hạ “Có đói không? Có muốn ăn chút gì không, hải sản ở đây khá được.”

Thư Hạ lắc đầu “Ồ trên máy bay ăn rồi, cơm thịt gà ngon lắm.”

Lúc đến khách sạn, Thích Phỉ Nhiên còn công việc, để Thư Hạ tự ở lại trong phòng nghỉ ngơi trước. Thư Hạ mệt mỏi vô cùng, nằm sấp trên giường lằm bằm, Thích Phỉ Nhiên lại gần hôn lên trán cậu “Anh sẽ về

ngay.”

Thư Hạ ừ một tiếng.

Thích Phỉ Nhiên bước ra khỏi khách sạn thì nhận được điện thoại của Trình Dương “Cậu được lắm, còn lừa được cậu bạn nhỏ qua đó.”

“Muốn gặp em ấy.”

Trình Dương run lên, không chịu nổi cái loại nói chuyện sến sẩm này của Thích Phỉ Nhiên.

“Cậu không nhìn thấy bộ dạng Thư Hạ lúc cậu không nhận điện thoại đâu, tôi nhìn mà không cầm lòng được.”

Thích Phỉ Nhiên khe khẽ cong lên khóe miệng, không trả lời.

“Chúc mừng ha, nhiều năm như vậy rồi, vốn còn cảm thấy chẳng đáng thay cho cậu.”

“Không có gì đáng hay không đáng hết.” Thích Phỉ Nhiên ngẩng đầu nhìn trời đêm “Bây giờ tôi đang rất hạnh phúc.”

“Đừng có thả giấm, ai yêu đương cũng đều biến thành mấy nhà nghệ thuật trẻ tuổi hết, tôi không phiền cậu nữa, đi nấu cơm đây, dù sao tôi cũng là người cô đơn, không so được với cậu, có người yêu cậu, lo lắng cho cậu.”

Thích Phỉ Nhiên cúp máy, không ít người nói với anh Thư Hạ đang tìm anh, khiến anh thật sự rất vui, cái loại cảm giác được người ta quan tâm này nha...

Quay đầu nhìn khách sạn, ngọn đèn trong căn phòng đang sáng kia, là ngọn đèn thuộc về anh...

Thư Hạ nghỉ một lúc liền khôi phục lại sinh lực, bắt đầu lặn qua lộn lại, lên mạng tìm chỗ ăn chỗ chơi ở thành phố C. Lạc Thụy gửi tin nhắn qua, cứ nhảy liên tục trên màn hình, phiền muốn chết đi được. Thư Hạ không để ý cậu ta, khiến người ta không chịu nổi phải trực tiếp gọi qua mới thành thơi tiếp máy “Thụy Nhi, cậu thế mà gọi điện khác tỉnh nha, một phút không biết bao nhiêu tiền nha.”

Lạc Thụy: “...Cậu mau tắt máy đi, lên Wechat tôi đợi.”

Thư Hạ tắt máy thở dài, haiz, quên đi, ai bảo cậu thương yêu Lạc Thụy chứ, Wechat thì Wechat vậy.

Lạc Tiểu Thụy: Cậu đến thành phố C à?

Xá Dư: Ừ.

Lạc Tiểu Thụy: Được lắm, ngàn dặm tìm chồng nha.

Xá Dư:Không thềm nói chuyện với cậu nữa.

Lạc Tiểu Thụy: Cũng không biết là ai giống như oán phụ hết nói máy bay rơi lại nói Thích Phỉ Nhiên không yêu mình, muốn chia tay mình ấy nhỉ, còn oa oa khóc lớn nữa.”

Xá Dư: Ai? Chưa nghe qua, mới à nha.

Lạc Tiểu Thụy: Không biết, con heo nhỏ nói đi.

Con heo nhỏ hừ hừ: Cậu đừng có mà ghen tị với tôi, tình yêu của tôi giống như mặt trời ban trưa nhé, không có giống cậu rơi vào khủng hoảng bảy năm đâu!

Tán gẫu được một lúc thì Thích Phỉ Nhiên quay về, mang theo pizza cho cậu, Thư Hạ nhảy qua “Sao anh hiểu em như vậy chứ, biết em đói rồi?”

Thích Phỉ Nhiên đùa “Anh còn không hiểu sức ăn của em? Một suất cơm trên máy bay sao mà đủ đây?”

“Sức ăn lớn khiến người kiêu ngạo sao?”

Thư Hạ vừa ăn pizza vừa nói chuyện với Lạc Thụy, cậu lười đánh chữ liên bật video call gọi qua. Tiêu Dĩ Quyết chưa tan làm, Lạc Thụy ở nhà chưa có cơm ăn, Thư Hạ cố ý chọc tức cậu ta, ngồi cạnh Thích Phỉ Nhiên ăn.

Lạc Thụy bị chọc tức không ngừng được cười “Hừ, cậu quay màn hình sang bên Thích Phỉ Nhiên đi, tôi thích nhìn mặt anh ta, đẹp trai hơn cậu.”

“Thối lắm!” Thư Hạ giận, dí sát mặt vào che hết màn hình “Tôi cho cậu một cơ hội nữa, nhìn cho kĩ sắc đẹp mỹ miều của tôi đi.”

Lạc Thụy đảo mắt, nhìn qua điện thoại vẫn cực kì rõ ràng, Thích Phỉ Nhiên định đứng dậy đi tắm, Lạc Thụy lập tức hô to “Nhanh, nhanh, nhanh, Thư Hạ mau đuổi theo, nhất định phải cho tôi nhìn được trọn vẹn cảnh mỹ nhân đi tắm nha, tôi muốn bình luận cơ bụng của Thích Phỉ Nhiên!”

“Cậu nằm mơ đi! Cậu chỉ được bình luận về tôi thôi!” Thư Hạ tức đến không ăn nổi pizza nữa “Tôi muốn cắt đoạn này gửi cho chú Tiểu, cậu như vậy khiến người ta rất không an tâm!”

Lạc Thụy khoát tay “Thích gửi thì gửi, ai sợ anh ta chứ?”

Thích Phỉ Nhiên cởi trần nửa người trên đi tới, Thư Hạ xua đuổi anh “Đi mau đi mau, có người rình trộm anh đó.”

Thích Phỉ Nhiên mỉm cười, cúi đầu nắm lấy cằm Thư Hạ hôn môi. Thư Hạ bị hôn cả người mềm nhũn. Thích Phỉ Nhiên siết chặt tay, giữ lấy hông cậu không để cậu ngã.

Lạc Thụy luôn miệng mẹ nó mẹ nó mẹ nó kêu gào, phá hư không khí. Thư Hạ vội vàng tắt màn hình, chớp mắt nhìn Thích Phỉ Nhiên “Đột ngột quá, em chưa phát huy hết, thật ra kĩ thuật hôn của em tốt lắm.”

“Vậy giờ cho em thời gian chuẩn bị đó.”

Thư Hạ nhảy mạnh lên, ôm lấy cổ Thích Phỉ Nhiên, hung hăng sắp tới. Thích Phỉ Nhiên đỡ lấy hai đùi cậu, bế người lên. Thư Hạ làm bầm hai tiếng, sau đó ngoan ngoãn hé miệng, để anh công thành đoạt đất.

Trước đây, Thư Hạ lúc đoán mò, luôn nghĩ môi Thích Phỉ Nhiên thật thích hợp để hôn. Sau mấy hôm được trải nghiệm thực tế, cậu lại thấy mình đúng là đoán chuẩn không cần chỉnh.

Sao lại thích người này nhiều như thế chứ? Muốn ôm anh, muốn hôn anh, muốn càng thân mật cùng anh.

Hai người nằm nghiêng trên giường. Thích Phỉ Nhiên xoa tóc Thư Hạ, Thư Hạ vô cùng hưởng thụ, ngoan ngoãn nhìn anh, sau đó đột nhiên nhớ lại lạnh nhạt mấy hôm nay, trong lòng liền ê ẩm.

“Mấy hôm nay anh đối xử với em rất hờ hững.” Thư Hạ giả bộ oan ức “Em tưởng anh không thích em nữa.”

Thích Phỉ Nhiên hơi thở dài “Muốn biết lí do không?”

Thư Hạ gật đầu.

“Hôm đó, em vừa đến bệnh viện thì anh cũng đến, anh gọi em nhưng em không nghe thấy, anh theo em đến tận phòng bệnh, nghe được Tần Tiêu nói chuyện.”

Thư Hạ nhớ lại những lời hôm đó Tần Tiêu nói, không hiểu lắm “Sau đó thì sao?”

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu, do dự rất lâu mới nói.

“Thư Hạ, mấy hôm nay anh vẫn luôn tự hỏi, nếu như Tần Tiêu không có nút thắt kia, nếu như Tần Tiêu tháo gỡ được nút thắt kia, cậu ấy lại đến tìm em, em sẽ lựa chọn như thế nào? Khoảng thời gian này anh ở bên em, có thể so được với cảm tình đã qua nhiều năm như vậy của các em sao? Em biết nguyên nhân khiến Tần Tiêu chia tay em, em có dao động không? Cho nên anh muốn nhân cơ hội đi công tác này, cho em thời gian suy nghĩ, anh hi vọng em sẽ lựa chọn được cuộc sống mà em mong muốn nhất, anh hi vọng, em có thể được ở bên người mà em yêu nhất, anh cũng hi vọng, em đừng chấp nhận.”

Người này nhìn qua rõ ràng là một bộ dạng hồ hững không quan tâm, thế nhưng bên trong lại là một trái tim không ngừng bất an, ngay cả đối với vật đang ở trước mắt mình cũng vậy.

Sao lại khiến người ta đau lòng thế chứ? Thư Hạ sờ sờ mặt Thích Phỉ Nhiên “Anh có ngốc hay không vậy? Em là người dễ thay đổi như vậy sao? Nếu như không phải là thích, em có ở cạnh anh không?”

“Em rất vừa lòng với cuộc sống bây giờ, được ở cạnh người mình thích trong căn phòng của chúng ta, không cần lớn quá, có thêm ban công vì em thích phơi nắng. Nuôi một con mèo, không cần đắt tiền, nhưng không được điên, Niên Niên dù không điên nhưng cũng không ngoan!”

“Thỉnh thoảng tặng hoa cho em, em thích hoa hồng, đừng có nghĩ em ảo lả nhé, em chỉ là thấy hoa hồng vừa thơm vừa đẹp thôi.”

“Còn cả xương rồng nữa, trồng nhiều xương rồng một chút, bởi vì nó không dễ chết, dễ nuôi, nếu không cứ hai ba ngày em lại làm chết một cây mất.”

Thư Hạ chớp chớp mắt “Em thích anh, thích cùng anh sinh sống, em sẽ không để anh lại cô đơn nữa.”

32. Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối cùng Thư Hạ tự mình tổng kết, Thích Phỉ Nhiên gần đây như vậy là do không được tự tin vào chính mình, cảm thấy cậu thiếu sự yêu thương dành cho anh. Thư Hạ vừa cảm thấy Thích Phỉ Nhiên mãi cảm quá, vừa thương anh cứ luôn lo sợ, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng tại cậu nỗ lực chưa đủ.

Lại nghĩ một chút, không phải là nỗ lực chưa đủ mà là ngay từ đầu đã không nỗ lực...

Sau khi kết luận ra một đáp án vô cùng đau lòng như vậy, Thư Hạ cảm thấy mình đúng là một tên khốn nạn, cần phải thay đổi.

Mấy ngày tiếp theo ở thành phố C, Thư Hạ vô cùng ngoan ngoãn, Thích Phỉ Nhiên phải làm việc, Thư Hạ liền tùy thời tùy chỗ theo sát anh, không đòi ra ngoài đi chơi. Thích Phỉ Nhiên thấy lạ, bảo cậu tự mình ra ngoài đi dạo, ai ngờ Thư Hạ vẫn nghiêm túc từ chối.

“Em phải chăm sóc anh thật kĩ, để anh cảm nhận được cảm giác được yêu thương.”

Đúng là một câu nói ảm áp, thế nhưng do một người lúc bình thường không được đứng đắn lắm nghiêm mặt nói ra, lại có chút buồn cười.

Sau khi Thích Phỉ Nhiên up ảnh Thư Hạ lên mạng, có người hiểu chuyện vừa nhìn đã hiểu, thế nhưng cũng có những người đầu óc không được nhanh nhạy lắm, cứ luôn quần lầy anh hỏi han như Thích Nhược Cốc chẳng hạn.

Cái vị đang nghiêm túc ấn like cho các nàng tiên nữ, đột nhiên lại nhảy ra một tấm ảnh của một cậu thanh niên trẻ tuổi. Người thanh niên này nhìn rất quen mắt, nhìn lại lại thấy người gửi là anh trai mình. Thích Nhược Cốc suýt chút thì ngã từ trên giường xuống đất.

Cậu nhóc quần lầy Thích Phỉ Nhiên hỏi anh vì sao lại muốn up ảnh của Thư Hạ. Bọn họ làm anh em nhiều năm như vậy còn chưa được ưu tiên như thế, thậm chí Thích Nhược Cốc còn tự chụp một bức gửi qua sống chết đòi anh up.

Thích Phỉ Nhiên không thèm trả lời, Thư Hạ lấy điện thoại anh chơi trò chơi, thấy vậy nhịn không được hỏi “Em trai anh có phải đầu thiếu gì đó không?”

“Có khi thiếu não?”

“Tốt xấu gì cũng là một cha sinh ra, sao khác nhau lớn thế?”

Thích Phỉ Nhiên nhìn mắt cậu “Nó nói với em rồi?”

Thư Hạ gật gật đầu “Ngăn cũng ngăn không được, em trai anh hình như bình thường không có người nói chuyện hay sao ấy, dục vọng muốn nói vô cùng mạnh mẽ.”

“Từ nhỏ đã thế rồi, còn ăm ỉ hơn cả em.”

Thư Hạ trừng anh “Không được lấy em làm mốc so sánh nhá, bình thường em vẫn im lặng như gà nhá.”

Cái so sánh gì vậy, Thích Phỉ Nhiên chết cười, Thư Hạ lé mắt nhìn anh “Em hỏi anh, lấy em so với Dụ Kiều, em ưu tú hơn chỗ nào?”

Thình lình nhắc tới Dụ Kiều, Thích Phỉ Nhiên phản ứng không kịp, Thư Hạ đợi không được đáp án đã vội nóng nảy “Không có? Em bực thật đó!”

Thích Phỉ Nhiên kéo người vào trong lòng “Chưa từng so sánh qua hai người bọn em.”

Thư Hạ giả bộ không quan tâm hỏi “Không phải cậu ấy thích anh à?”

“Từng thích.”

Còn giả vờ! Từng thích! Cái đáp án lập lờ gì vậy!

“Cậu ấy từng thổ lộ với anh à?”

“Có mấy lần, lúc học đại học cũng có nhiều người thổ lộ với anh lắm.” Thích Phỉ Nhiên xoa tóc cậu “Mai về rồi, tối nay dọn hết đồ luôn nhé.”

Nhìn cái giọng điệu không buồn để ý, nhiều người thổ lộ với anh, đúng là chẳng thèm kiêu ngạo tí nào.

Thư Hạ nhịn không được bắt đầu tính xem có bao nhiêu người từng thổ lộ với mình, Tần Tiêu này, cấp ba thì có cô bạn mập mập lớp bên cạnh này, cũng rất dễ thương đó, lại còn lúc ở nước ngoài, bị hai anh chàng bản địa dây dưa này, thêm Thích Phỉ Nhiên, hết.

Cứ thế mà hết? Một bàn tay cũng đếm được hết?

Thật thất bại!

Thư Hạ nháy mắt xuống tinh thần trầm trọng, không cao như Thích Phỉ Nhiên, không có tiền như Thích Phỉ Nhiên, còn không được yêu thích như Thích Phỉ Nhiên, thế mà còn không biết xấu hổ mà cho rằng hai người là trời sinh một đôi! Thư Hạ, da mặt mi cũng dày quá rồi!

“Sao lại dễ buồn như vậy.”

Thích Phỉ Nhiên ôm cậu, Thư Hạ chui vào trong áo anh, ôm chặt “Cảm thấy nguy hiểm rình rập.”

“Nguy hiểm?”

Hai người đứng trên đường, Thư Hạ cọ cọ anh “Anh quá ưu tú, mà anh lại yêu em như thế, cho nên em cũng ưu tú!”

“Cực kì ưu tú.”

Lúc từ thành phố C quay về vừa đúng lúc được phát lương, có tiền trong tay thật tốt, Thư Hạ rút ra một phần đưa cho Thích Phỉ Nhiên, nói là trả nợ. Thích Phỉ Nhiên không nói gì, chỉ cất nó vào trong ngăn kéo, chỗ Thư Hạ vẫn lấy tiền để mua đồ ăn vặt.

Rút ra một phần liền chẳng còn lại bao nhiêu, nhưng Thư Hạ vẫn hài lòng, cậu đếm đếm tiền, nói chuyện với Thích Phỉ Nhiên “Em từ từ trả, mỗi tháng trả anh một ít..... Có lẽ cũng không trả hết được.”

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu đếm tiền xong thì tùy tiện đút vào túi áo, hỏi “Ví em đâu?”

“Lần trước đi chơi gặp phải tên trộm, em còn đỡ, chỉ bị mất ví, chứ Lạc Thụy còn bị mất cả ví lẫn điện thoại! Ha ha ha ha ha ha!”

Thích Phỉ Nhiên dở khóc dở cười, chưa thấy qua người nào mất đồ mà còn vui như vậy, thuận tiện cảm thông với Lạc Thụy một chút.

“Thảo nào gần đây Lạc Thụy không tìm em đi chơi.”

“Chơi không nổi.” Thư Hạ hai chân vắt vẻo, nhìn có chút hả hê “Chú Tiểu hung hăng mắng cậu ta một trận, hai người còn ở nhà đánh nhau cơ.”

Nói xong cảm thấy mình hơi hả hê quá đà, lại nhanh chóng sáp đến chỗ Thích Phỉ Nhiên khoe “Chú Tiểu thật ra cũng tốt lắm, chỉ là quản Lạc Thụy nhiều quá. Lạc Thụy cũng không còn là trẻ con nữa, không thể cứ quản cậu ấy mãi được, sẽ sinh ra tâm lí phản kháng. Anh xem, anh tốt nhất đấy, em làm mất ví anh không những không mắng em mà còn an ủi em, có đúng không?”

Là không tức được! Thích Phỉ Nhiên thở dài, cân nhắc đến việc mai đi mua ví cho cậu, chứ tiền đút túi như vậy, rút ra rút vào, đi vài bước lại rơi vài tờ.

Mỗi ngày đều hẹn chơi game cùng Trần Tây Triết một lúc, đột nhiên một hôm Trần Tây Triết nói bọn họ muốn gặp mặt một lần, rủ Thư Hạ cùng đi.

Thư Hạ bàn với Từ Tự Lai, Từ Tự Lai vô cùng thích thú, náo loạn nói muốn đi, Thư Hạ cảm thấy đi cũng được, có thể gặp được rất nhiều đại thần bên ngoài đời thực, nói không chừng sau này có ai đó đứng đầu game, cậu lại có chuyện ra ngoài chém gió.

Thời gian là trưa chủ nhật, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm. Thư Hạ nói với Thích Phỉ Nhiên một tiếng, cùng Từ Tự Lai hăng hái rời đi. Hai người bọn họ đến rất sớm nhưng ngay sau đó Trần Tây Triết cũng tới, sau khi chào hỏi thì đến cạnh cả hai nói chuyện phiếm “Tìm em ra ngoài thật không dễ tí nào.”

“Bình thường phải đi làm nên cũng bận ạ.”

“Vậy mà còn ngày nào cũng chơi game.”

Thư Hạ tán gẫu với anh ta “Dù sao cũng phải giải trí chút chứ ạ, nếu không cuộc sống sẽ mệt chết đi được.”

Trần Tây Triết cười híp mắt nhìn cậu “Vậy em cứ chơi game như thế, bạn gái không giận sao?”

Bạn gái? Thích Phỉ Nhiên cũng đâu có quản cậu chơi game đâu, chỉ cần đừng thức đêm là được.

Thư Hạ đắc ý “Bạn gái em rất hiểu lòng người.”

Từ Tự Lai lén lút hỏi Thư Hạ “Bạn gái cậu ở đâu ra thế?”

Thư Hạ chắc lưỡi “Đừng có phá.”

Đều là bạn bè quen nhau qua game, nên con trai chiếm đa số. Online thì hăng hái, nhưng trong đời thực thì khá là ngượng ngùng, cứ như các cô nàng tiểu thư với nhau. Uống được vài chén xong, bầu không khí mới nóng lên, Thư Hạ và Từ Tự Lai nghe bọn họ chém gió, vui đùa ăn uống. Ăn xong Thư Hạ phải về, Từ Tự Lai muốn đến trung tâm thương mại, hai người liền tạm biệt nhau trước cửa nhà hàng. Trần Tây Triết xuống cùng một trạm tàu điện ngầm với Thư Hạ, cho nên rất tự nhiên mà đi cùng nhau.

Trần Tây Triết hỏi cậu “Người đàn ông hôm trước đón em ở chỗ trạm tàu là ai vậy?”

Thư Hạ qua loa trả lời “Bạn ạ.”

“Hai người ở cùng nhau sao? Cậu ta còn đến đón em?”

Thư Hạ nghe hiểu ý anh ta, lúc trước về bạn gái, lúc này lại về cái này.

Nhất thời có chút không vui, Thư Hạ không thích kiêu che che lấp lấp đi tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác, cho nên nói lảng sang chuyện khác “Cô bé lúc trưa ngồi cạnh anh là ai vậy? Rất xinh nha.”

“Không biết, anh không hỏi.” Trần Tây Triết không ngốc, nói lảng đi rõ ràng như vậy, anh ta cũng không nhắc lại nữa, cùng Thư Hạ nói mấy chuyện về game, Thư Hạ nhanh chóng hòa nhập.

Vừa về đến nhà, Thư Hạ đã ồn ào “Thích Phỉ Nhiên mau ra đây ~ Em mua đồ ăn ngon cho anh nè!”

Thích Phỉ Nhiên đi ra, Thư Hạ nhảy đến “Trên đường em thấy có bánh củ cải (*), trước đây vẫn bán trước cổng trường chúng ta đó, anh thích ăn không?”

“Thích.” Thích Phỉ Nhiên nhận lấy “Buổi trưa có vui không?”

“Vui cực kì! Còn chụp ảnh nữa cơ, anh xem không?”

Thư Hạ nói xong lời điện thoại ra, mở ảnh chụp chung lúc trưa, Thư Hạ chỉ vào chính giữa nói “Chụp không đẹp lắm, có chút nhòe, nhìn ra em không? Bên cạnh em là Từ Tự Lai nè, hê, mặt em thật là nhỏ, mặt Từ Tự Lai to như mặt mèo ý.”

Đương nhiên là nhìn ra, Thích Phỉ Nhiên chỉ chỉ người bên cạnh Thư Hạ “Đây có phải người hôm trước ở ga tàu điện ngầm không?”

Thư Hạ gãi đầu “Ồ, không để ý, hóa ra anh ta đứng cạnh em à.”

Nửa ngày vẫn không thấy Thích Phỉ Nhiên trả lời, Thư Hạ nghi ngờ nhìn anh, Thích Phỉ Nhiên đang nhìn cậu, ánh mắt tràn đầy ý tứ.

(*) Bánh củ cải:



33. Chương 33

“Anh nhìn em như vậy làm gì?” Thư Hạ bị anh nhìn hoảng hốt “Sao em thấy có vài người cứ hay nghĩ nhiều thế nhỉ? Chỉ là bạn hay chơi game cùng thôi mà.”

Thích Phỉ Nhiên không nói chuyện, cầm bánh củ cải đi vào phòng ngủ. Thư Hạ đứng nguyên tại chỗ, cầm hai cái bánh còn lại thở dài.

Tối thứ sáu, hai người bị Thư Diệu Chi réo không chịu nổi phải về nhà ăn bữa cơm. Lúc trên xe, Thư Hạ luôn miệng ra hẹn với Thích Phỉ Nhiên “Không được nhìn em chăm chăm, không được động tay động chân với em, càng không được nói chuyện... Không được... Chúng ta quay về đi, em không muốn đi nữa.”

Thích Phỉ Nhiên không hiểu “Vì sao?”

“Em thấy anh chắc sẽ nhận được nhưng em thì không... Yêu đương vụng trộm sau lưng cha mẹ khó khăn quá, khó khăn quá!”

Thích Phỉ Nhiên nắm lấy tay cậu “Không sao, nhiều lắm chỉ hai tiếng thôi, chịu đựng một chút là được.”

Thư Hạ nắm ngược lại tay anh, tay Thích Phỉ Nhiên vô cùng đẹp, thon dài trắng trẻo, là một đôi tay cần được bảo vệ. Thư Hạ bóp bóp, Thích Phỉ Nhiên có chút buồn, Thư Hạ nhận ra, không nắm nữa mà xòe tay so sánh. Tay cậu cũng đẹp, nhưng khi so với Thích Phỉ Nhiên thì vẫn như một cái chân gà, vừa ngắn vừa khô.

Vốn là một anh đẹp trai có lòng tự tin, sao yêu đương rồi lại thấy mình chả ra làm sao thế này?

Đầu sỏ gây nên chính là Thích Phỉ Nhiên, có một đối tượng so sánh như thế, sao lại không so kém được đây? Thảo nào Thư Diệu Chi cứ nói gì tới cậu là lại lôi Tiểu Thích dài Tiểu Thích ngắn ra. Nếu cậu là cha cậu, có khi lại càng thích Thích Phỉ Nhiên là con mình hơn ấy chứ.

Quả nhiên, lúc đến nhà, Thư Diệu Chi đối với Thích Phỉ Nhiên vô cùng nhiệt tình. Thư Hạ cũng rất biết điều, trước đây còn khó chịu, giờ thì quen rồi, cộng thêm cái người gây ra đổ kị này lại là đối tượng nhà mình, cho nên cũng không buồn bực nữa.

Thư Diệu Chi nói muốn ra ngoài mua thức ăn chín, ông vừa đi, Thư Hạ đã kéo Thích Phỉ Nhiên vào phòng, ra sức cọ cọ “Có phải em bị bệnh khao khát Thích Phỉ Nhiên không, sao mà một phút không ôm anh em liền khó chịu như thế chứ?”

Lại nói lời yêu đương rồi, Thích Phỉ Nhiên hôn lên tóc cậu “Lúc trước em nói chú đi tìm dì à?”

Có lẽ không muốn nói đến chuyện này, Thư Hạ rầu rĩ đáp “Ừm, hình như thế.”

“Em không hỏi có chuyện gì sao?”

“Không muốn hỏi.” Thư Hạ nói “Em không thích mẹ lắm, có phải anh cho rằng em như vậy là không được không?”

Thích Phỉ Nhiên lắc đầu “Không, anh hiểu mà.”

Thư Hạ suy nghĩ một chút, cũng đúng, gia đình anh quan hệ phức tạp, nhưng hai người cũng chưa từng thẳng thắn nói chuyện, cậu do dự một chút, nói “Em không biết vì sao, từ nhỏ đã không thân với mẹ. Cha bình thường hay mắng hay đánh em, nhưng em vẫn thích ông... Lúc chuyện của em với Tần Tiêu xảy ra, cha em tức đến mức suýt chút nữa thì cho nổ tung cả nhà, đánh em đến chính em còn không nhận ra mình. Nhưng ông chỉ nói muốn em thay đổi, nói em đầu óc không tỉnh táo. Còn mẹ em, bà nói em buồn nôn, nói em biến thái, nói em làm bà mất mặt, chết đi thì tốt.”

Thư Hạ càng nói càng nhỏ, Thích Phỉ Nhiên nghĩ cậu nhớ lại những chuyện buồn bã trước kia, vỗ vỗ lưng cậu. Thư Hạ hít mũi một cái “Cha em không còn tiền nữa, bà li hôn với ông, thật quá đáng! Em không nhớ bà ấy, không có gì để nhớ hết!”

Rốt cuộc thì cũng là chuyện riêng nhà Thư Hạ, Thích Phỉ Nhiên không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, cho nên cũng không biết nói gì. Cũng may Thư Hạ buồn nhanh hết buồn cũng nhanh, năng lực tự trị khá tốt, sau khi làm nũng xong thì kéo tay Thích Phỉ Nhiên mở tủ của mình ra.

Cha cậu đặt tất cả đồ đạc trước đây của gia đình trong một cái thùng lớn, có một ít đồ chơi nhỏ, còn có một thêm một quyển album. Thích Phỉ Nhiên cảm thấy rất hứng thú, lôi quyển album ra.

Thư Hạ cùng anh xem một lúc, cha cậu thích chụp ảnh cho cậu, nhét đầy cả mấy quyển, từ mẫu giáo đến cấp ba, thời nào cũng có.

Lúc còn nhỏ Thư Hạ rất xinh đẹp, làm vẻ mặt nào cũng đẹp, cho nên Thích Phỉ Nhiên muốn xem, Thư Hạ cũng không lo, cậu lại chẳng có thời kì đen tối người không nhận ra gì. Thích Phỉ Nhiên thấy lúc bé cậu dễ thương như cục bột nhỏ nhất định sẽ càng thương cậu!

Nhưng Thích Phỉ Nhiên càng xem, mặt càng đen. Thư Hạ mím môi, cẩn thận nhìn sắc mặt anh, sau đó theo mắt anh nhìn xuống, Thích Phỉ Nhiên đang nhìn chăm chăm một bức ảnh ở góc album.

Thư Hạ mặc một cái áo màu hồng có mũ, quần yếm, nghiêng đầu ăn kem, con mắt cười cong cong, vô cùng dễ thương.

Nếu như bên cạnh không có thêm một Tần Tiêu cũng đang ăn mặc đồng phục y hệt như thế.

Thư Hạ khép lại album ảnh “Không xem nữa, không xem nữa, khi còn bé em tú sặc khả xan (*) như vậy, anh xem no rồi lát ăn cơm kiểu gì được.”

[Tú sắc khả xan: Thanh tú, xinh đẹp, vẻ đẹp chỉ nhìn cũng thấy no (?), xan ở đây là , còn có nghĩa là cơm.]

Thích Phỉ Nhiên không nói chuyện, cúi mặt vẻ không vui. Thư Hạ ngả lên đùi anh “Tần Tiêu trước đây ở cạnh nhà em, mỗi ngày bọn em đều chơi với nhau cho nên thuận tiện chụp chung thôi... Nếu anh không vui gờ em chụp chung với anh nha, muốn chụp bao nhiêu thì chụp bấy nhiêu.”

Cụm từ mỗi ngày cùng nhau chơi lại kích thích đến vị nam sĩ mẫn cảm nào đó, Thích Phỉ Nhiên mở trừng hai mắt “Một ngôi sao, một bạn game, một Tần Tiêu, vẫn chưa hết được.”

Cái gì ngôi sao, cái gì chơi game? Kì quái! Thư Hạ ngây ngốc nhìn chăm chăm Thích Phỉ Nhiên. Thích Phỉ Nhiên có vẻ rất khó chịu, mặt vẫn lạnh. Thư Diệu Chi quay về, thấy vẻ mặt Thích Phỉ Nhiên như vậy, đoán Thư Hạ bắt nạt anh, liền chụp lấy cậu mắng cho một trận. Thư Hạ vẫn còn đang luẩn quẩn trong lòng vụ ngôi sao, chơi game, lại bị mắng nhiều năm như vậy, đã luyện thành tường đồng vách sắt.

Lúc ăn cơm, Thư Hạ đột nhiên ồ lên một tiếng, sau đó khó tin nhìn Thích Phỉ Nhiên “Anh anh anh anh anh, anh thật là, không còn lời nào để nói!”

Thư Diệu Chi liếc cậu “Làm sao, tuổi càng ngày càng lớn mà sao vẫn dễ kích động như thế hả?”

Thích Phỉ Nhiên không trả lời Thư Hạ, tự mình ngồi ăn cơm, nhìn qua còn có chút tủi thân. Thư Hạ không nói hết, nhưng cuối cùng cũng đã hiểu Thích Phỉ Nhiên muốn nói cái gì. Có điều Thư Diệu Chi đang ở đây, cậu cũng không tiện nói, chỉ có thể ghen đến lúc quay về.

Trước lúc đi, Thư Diệu Chi giả như vô ý nói với Thư Hạ một câu “Mẹ con gần đây sức khỏe không tốt, có lẽ cha còn qua đó mấy lần nữa.”

Thư Hạ đẩy Thích Phỉ Nhiên ra ngoài “Cha thích đi thì cứ đi chứ sao.”

Vừa lên xe, Thư Hạ đã nhìn chăm chăm Thích Phỉ Nhiên, ánh mắt vô cùng phức tạp. Thích Phỉ Nhiên liếc cậu một cái, không lên tiếng.

“Bình dấm.”

Thích Phỉ Nhiên hỏi “Em nói gì?”

“Em nói anh là bình dấm!” Thư Hạ khoanh tay “Lòng dạ còn không to được bằng cái kim nữa, em thuận miệng nói một câu mà cũng coi là thật, còn nhớ lâu nữa chứ!”

“Anh không có.”

“Còn giả vờ?” Thư Hạ lầm bầm nói “Em nói đùa với nhóm Lạc Thụy thôi, xem thần tượng gì chứ, giờ trên mạng không phải đều trêu đùa như vậy sao? Còn Trần Tây Triết, haiz, thanh niên thời này vẫn còn thích con gái nhiều lắm, tuy em đẹp trai thông minh thật, nhưng đâu đến nỗi ai ai cũng thích em, đúng không? Còn nữa, Tần Tiêu nữa, đều là quá khứ rồi, anh ăn loại giấm lâu năm này để làm gì hả? Không sợ hại thân sao?”

Thích Phỉ Nhiên bị nói có chút ngượng, lại sợ cậu nhìn ra cho nên cúi kính râm ra đeo. Thư Hạ tháo xuống thay anh “Buổi tối lái xe còn đòi đeo kính râm, anh đúng là người giàu ý tưởng nha chàng trai.”

Thích Phỉ Nhiên ho một tiếng “Không ghen thật, em đừng nghĩ nhiều.”

“Một ngôi sao, một bạn game, một Tần Tiêu, vẫn chưa hết được.”

Lời này Thư Hạ vẫn nhớ rõ, nhất là cái cụm từ ‘vẫn chưa hết được’ được nói lên xuống rất nhịp nhàng kia. Cậu xòe tay, thay Thích Phỉ Nhiên tìm đường lui “Thôi, anh không ghen thì em ghen, không cho anh dây dưa với Dụ Kiều kia nữa!”

Từ lúc anh up ảnh lên mạng, Dụ Kiều không còn tìm anh nữa, cho nên Thích Phỉ Nhiên cong cong khoe môi, lập tức đồng ý.

34. Chương 34

Ngày qua ngày, tình cảm của Thư Hạ và Thích Phỉ Nhiên dần dần ổn định, Thích Phỉ Nhiên vẫn cảm thấy Thư Hạ vừa thú vị vừa dễ thương, còn Thư Hạ cũng càng ngày càng quen với tính cách hay ghen của Thích Phỉ Nhiên.

Đã hay ghen lại còn sĩ diện, mỗi lần chỉ có thể tự mình ầm ức khó chịu, lần trước nói ra có lẽ là do bị ép đến không nhịn được nữa. Vì để trấn an cái bình giấm chua nhà mình, Thư Hạ nhanh chóng xóa Wechat của Trần Tây Triết, giảm thời gian chơi game từ mỗi ngày một tiếng xuống còn hai ngày một lần, mỗi lần nửa tiếng. Người yêu tri kỷ như thế, thế gian có được mấy người? Phần chân tình này, có trắng sao chứng giám nhé!

Game có thể không chơi, nhưng thần tượng thì vẫn phải theo, len lén theo! Thư Hạ và Từ Tự Lai trộm chạy đi xem concert, tốn gần một nghìn đồng để qua cơn nghiện, nhưng vừa ra khỏi sân vận động đã thấy ông chủ Thích mặc áo khoác đen xì, vô cùng hài hòa với sắc mặt cũng đen xì.

Thư Hạ về mặt như đưa đám “Tiêu rồi.”

Từ Tự Lai ngây thơ nhìn cậu “Sao vậy? A, sao giám đốc Thích cũng đến vậy? Anh ấy cũng đến xem concert sao?”

Anh ta xem concert gì chứ, anh ta đến giết người nghe còn được! Thư Hạ đẩy Từ Tự Lai đi “Có lẽ hôm nay cái hợp đồng tôi đi giao có chuyện rồi, cậu về trước đi, về nhà tôi nói chuyện với cậu sau.”

Từ Tự Lai đầu óc không được linh hoạt bằng cậu, vô cùng nghiêm túc vỗ vai cậu “Tự cầu nhiều phúc nhé.”

Lời này thế mà nói thật đúng!

Thư Hạ nhảy nhót đến cạnh Thích Phỉ Nhiên, cầm tay anh lắc lắc, nịnh nọt hỏi “Ay dô thật khéo nha ông chủ Thích, có phải anh cũng cho là hôm nay có trận bóng không?”

Thích Phỉ Nhiên liếc mắt “Trận bóng?”

“Đúng nha! Sân vận động không phải để tổ chức thể dục thể thao sao, như đá cầu nè, đấu võ nè, vân vân. Không hiểu sao hôm nay lại đột nhiên mở concert nữa, ha ha, thật kì lạ nha!”

Trên tay còn cầm đồ in hình thần tượng, cả một cái đầu to, giấu cũng không thêm giấu, Thích Phỉ Nhiên vốn định không nói gì nhưng nhìn cái bản mặt thêm đòn của Thư Hạ, trong ánh mắt lộ ra vẻ không còn gì để nói “Thư Hạ, vé concert em mua là dùng thẻ của anh, số điện thoại cũng ghi số của anh.”

Thư Hạ vỗ đầu, sai lầm rồi!

Lại nghĩ, oa, người này đúng là gian xảo nha, đã sớm biết cậu mua vé mà không nói với cậu, giờ mới đến bắt tại trận, hại cậu hôm nay để tìm ra được một lí do chính đáng để ra ngoài mà nghĩ đến đầu óc sắp nổ tung! Lúc nói dối tim còn đập bình bịch như muốn nhảy ra khỏi cổ họng! Thế mà người này còn giả vờ không biết, lỗ của cậu một cái ôm, một cái hôn, cả một akhen anh thật tâm lí!!!

Thư Hạ ồn ào “Em đi xem concert đấy, thì sao thì sao nào? Em đã cai game vì anh rồi, lẽ nào còn lại chút ham muốn nhỏ bé cuối cùng này anh cũng không cho em được sao? Em thật là đáng thương quá đi!”

“Không cho thì em nghĩ em còn đi xem được cái concert này không?”

Thư Hạ không phản bác, Thích Phỉ Nhiên ôm lấy cậu. Thư Hạ chỉ mặc một cái áo len, bên ngoài khoác áo khoác gió, sờ qua vô cùng mỏng manh. Thích Phỉ Nhiên tháo khăn choàng cổ xuống choàng lên cho cậu. Thư Hạ chôn mặt vào trong khăn, hít một hơi thật sâu, mùi của Thích Phỉ Nhiên thật là dễ ngủ.

Thích Phỉ Nhiên đi trước, bàn tay đưa về phía sau, Thư Hạ rất tự nhiên nắm lấy.

“Yêu anh lắm.”

Không đầu không đuôi thổ lộ, là ý thức được mình lúc này không đúng sao? Thích Phỉ Nhiên từ đầu đã

không giận, lúc này bị câu nói này đánh cho cả ngực đều ngọt ngào.

“Thích Phỉ Nhiên, anh biết không, mùa đông năm lớp mười một, có một trận tuyết rất lớn, em đi phía sau anh, định len lén ném cầu tuyết vào anh.” Thư Hạ nhớ lại bật cười “Kết quả không nhìn đường, ngã u cả đầu.”

“Anh biết.”

“Thật à? Sau lưng anh đâu có mắt đâu.” Thư Hạ hoài nghi.

“Em vừa đi sau anh anh đã biết rồi.” Thích Phỉ Nhiên xoa xoa tay cậu “Mặc kệ em ở đâu, anh đều có thể tìm được em trong khoảng thời gian ngắn nhất.”

Thư Hạ ngốc nghếch mỉm cười “Nghe là thấy anh rất thích em rồi.”

“Đúng là rất thích em.”

Cứ nghĩ mình đã miễn dịch với loại thổ lộ này, nhưng mặt Thư Hạ vẫn đỏ bừng, nắm chặt tay anh.

“Phải bảo Trình Dương quản lí Từ Tự Lai chặt hơn mới được, ít việc, nhiều thời gian rảnh rỗi, còn ở đó mà theo đuổi thần tượng.”

Thư Hạ lúc này đã bị dỗ đến hoàn toàn mất đi lập trường “Đúng thế, rảnh lắm, còn suốt ngày đòi đi xem phim, hát hò với em, lôi kéo em ăn chơi đàn đúm, không trong sáng tí nào!”

“Hừ hổng vậy sao, trừ tiền lương nhé?”

“Đừng.” Thư Hạ chăm chú suy nghĩ một lát, rất là sâu khổ “Nếu anh trừ tiền lương cậu ta sẽ không mời em ăn cơm nữa đâu.”

Trời lạnh thế này, không ăn lẩu thì đúng là tội ác. Thư Hạ nhất thời hưng phấn, muốn về nhà tự làm, liền đến siêu thị mua đồ. Lúc về đến đầu đường, đột nhiên phát hiện bên lề đường có một bóng đen. Thư Hạ hoảng sợ nhảy lên “Cái quỷ gì thế!”

Bóng đen sau khi đứng lên, phát ra một tiếng kêu “Bà nội nó, ngồi lâu chân tê hết cả rồi.”

Nghe tiếng nhận người, Thư Hạ kinh ngạc nói “Lạc Thụy?”

Lạc Thụy sờ sờ mũi “Gọi điện cho cậu sao cậu không nghe, điện thoại để làm cảnh à?”

“Đi siêu thị với người yêu mà.” Thư Hạ lắc lắc hai cái túi trên tay “Chuẩn bị nấu lẩu ăn.”

“Vậy người yêu cậu đâu, vẫn cưng cậu như bảo bối cơ mà, để cậu xách nặng như thế này à?”

“Tôi vẫn là bảo bối của anh ấy mà, cái gì mà như? Anh ấy nghe điện thoại nên tôi lên nhà trước.” Thư Hạ nhìn Lạc Thụy, cảm thấy có chỗ không đúng “Cậu ngồi đây đợi tôi đấy à?”

“Tôi tìm cậu chơi.”

“Vậy đi thôi, về nhà rồi chơi.”

Thích Phỉ Nhiên vừa vào nhà đã thấy nhiều hơn một đôi giày, hỏi Thư Hạ “Thích Nhược Cốc lại đến nữa à?”

Thư Hạ đang rửa rau trong bếp “Không, là Lạc Thụy.”

Lạc Thụy ngồi trên sofa xem ti vi, lên tiếng chào hỏi Thích Phỉ Nhiên “Đã lâu không gặp, anh đẹp trai.”

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu, thân thiện mỉm cười, sau đó đi đến phòng bếp. Thư Hạ đang cắt khoai tây, tiếng vang cực lớn, rầm rầm rầm. Thấy Thích Phỉ Nhiên đi đến thì nhanh chóng dứt cho anh một quả cà chua bi “Ngọt không?”

“Ngọt.”

“Em thấy Lạc Thụy chắc là lại cãi nhau với chú Tiểu rồi, anh nói với anh ấy một tiếng, bảo người đang ở chỗ chúng ta, miễn cho anh ấy lại lo.”

“Ừ.” Thích Phỉ Nhiên xoa xoa đầu cậu.

Sau khi chuẩn bị xong, ba người ngồi trước một nồi lẩu, Thư Hạ ngồi cạnh Lạc Thụy, gấp thịt cho cậu “Trễ thế này rồi còn đến tìm tôi, cậu lại cãi nhau với chú Tiểu sao?”

“Không.”

Thư Hạ len lén trộn mắt, nhét thịt viên vào miệng, còn giả vờ!

“Chia tay!”

Viên thịt viên lọt thẳng xuống cổ họng, Thư Hạ ho khò khè. Thích Phỉ Nhiên cũng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Lạc Thụy, sau đó đưa nước vô lương cho Thư Hạ.

“Cậu đừng dọa tôi nhé.” Thư Hạ hít vào thở ra “Chia tay không nói bừa được đâu.”

“Tôi không dọa cậu, chia tay thật rồi.”

Lạc Thụy không ngẩng đầu lên, Thư Hạ đưa mắt nhìn Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên lòi điện thoại ra, ý bảo anh đi gọi điện, Thư Hạ gật đầu, sau đó nuốt nước bọt hỏi “Tại sao?”

“Không muốn nói, cậu đừng hỏi.”

Cho tới giờ luôn là Lạc Thụy an ủi Thư Hạ, hầu như không có ngược lại. Thư Hạ lúc bình thường nói rất nhiều, giờ phút này lại ỉu xiu.

Lạc Thụy với Tiêu Dĩ Quyết cứ dăm ba hôm lại cãi nhau, không có gì cũng cãi, lúc Thư Hạ còn ở nước ngoài gọi video call cho Lạc Thụy mà nhìn sắc mặt Lạc Thụy cái là cậu biết hai người họ lại cãi nhau ngay. Lần nghiêm trọng nhất, Lạc Thụy còn thu dọn hết quần áo giày dép, chuẩn bị chạy đến Anh tìm cậu nương tựa. Nhưng sau do tài chính không đủ nên lại thôi.

Số lần cãi nhau còn nhiều hơn cả vân tay, lẽ ra chẳng cần phải lo lắng, thế nhưng Thư Hạ vẫn luôn cảm thấy lần này thật sự không giống với trước đây.

35. Chương 35

Lạc Thụy vẫn tỏ ra bình thường như không có gì. Thư Hạ thật sự không tìm được chút sơ hở nào, Thích Phỉ Nhiên lại gọi điện mãi không vào, không biết chuyện ra làm sao. Thư Hạ không biết làm gì hơn ngoài lo lắng.

Lạc Thụy giống như không thấy vẻ lo lắng của cậu, ăn cứ ăn uống cứ uống, không lỡ một giây một phút nào. Thư Hạ nhin không được “Lạc Thụy, cậu nói cho tôi nghe một chút đi, cậu rốt cuộc nghĩ gì vậy, sấm sét giữa trời quang như vậy, tôi cũng bị đánh cho ngu rồi.”

“Chia tay thì có gì to tát đâu, yêu nhau chia chia hợp hợp là chuyện bình thường, cậu kích động gì chứ!”

“Có gì to tát đâu? Chuyện quá to luôn đấy.” Thư Hạ lay lay tay Lạc Thụy “Cậu đừng ăn nữa, nói cho tôi biết đi! Tại chuyện mất ví sao? Có đến mức đó không!”

“Cậu cũng bị mất ví, Thích Phỉ Nhiên có mắng cậu không?”

“Không.” Thư Hạ thành thật nói, sau đó cảm thấy cái cố chia tay của Lạc Thụy có vẻ quá mức gây sự “Cậu chỉ vì bị anh ấy mắng? Vậy cậu vẫn hay mắng tôi thì sao, tôi cũng đâu có rời xa cậu đâu? Thậm chí chúng ta còn tốt như vậy.”

Lạc Thụy không muốn nói “Không nói với cậu được, cậu không hiểu đâu.”

Nói xong đứng dậy “Có phòng cho tôi ngủ nhờ không, không có thì sofa cũng được, tôi đi tắm đây, cậu lấy cho tôi bộ quần áo nhé.”

Tức cậu ta cái gì cũng không chịu nói, nhưng là bạn bè thân thiết yêu thương nhau, Thư Hạ cũng chỉ đành đứng dậy đi thu dọn giường chiếu cho Lạc Thụy. Lần trước giường của cậu bị Thích Nhược Cốc dùng gần một tháng, sau lại để cho Niên Niên nghịch ngợm, giờ toàn mùi mèo, Thư Hạ phải dọn mãi mới xong.

Thích Phỉ Nhiên cuối cùng cũng gọi điện xong, Thư Hạ theo anh quay về phòng, vội vã hỏi “Tiêu Dĩ Quyết nói gì? Thật sự chia tay sao?”

Thích Phỉ Nhiên gạt đầu, sau đó cau mày nói “Tiêu Dĩ Quyết nói Lạc Thụy bên ngoài có...”

“Mẹ nó!” Thư Hạ cao giọng nói, sau đó nhớ ra Lạc Thụy còn đang ở bên ngoài, hạ giọng nói “Anh ta nói vậy, Lạc Thụy ngoan như thế, tuyệt đối không có người bên ngoài.”

“Nói là người kia nhắn tin bị Tiêu Dĩ Quyết nhìn thấy, rất rõ ràng, Lạc Thụy cũng thừa nhận.”

Thư Hạ bán tín bán nghi “Tin nhắn quấy rối thì sao, sao có thể cứ thế mà định tội nhau chứ? Lạc Thụy tính tình không tốt, nhất định là chú Tiểu mắng đến mức cậu ấy không chịu được nên mới thừa nhận.”

“Anh cũng nghĩ là có uẩn khúc, anh có nói với Tiêu Dĩ Quyết là Lạc Thụy sẽ ở bên chúng ta mấy hôm, em nói chuyện với cậu ấy nhé.”

“Vậy anh nghe ý chú Tiểu thế nào? Anh ấy còn yêu Lạc Thụy không? Hay muốn chia tay?”

Thư Hạ khần trương nhìn Thích Phỉ Nhiên, giống như chính cậu mới là người sắp bị đá. Thích Phỉ Nhiên với Tiêu Dĩ Quyết là bạn cũ, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với tình cảm giữa Thư Hạ và Lạc Thụy, thực tế anh không quá thân với ai đến như vậy, cho nên không thể nào hiểu nổi tại sao Thư Hạ lại cuống cuống lên thế. Nhưng nhìn Thư Hạ vì bạn mà không yên lòng, Thích Phỉ Nhiên lại cảm thấy thật tốt, thật đáng quý.

“Anh không nghe ra là còn yêu hay không còn yêu, nhưng anh ấy cũng không muốn chia tay, chia tay là do Lạc Thụy nói.”

Thư Hạ sững sốt, sau đó tức giận nói “Lạc Thụy bị điên rồi.”

“Em tâm sự với cậu ấy đi, nói hết chuyện này ra, đừng chia tay không rõ ràng như vậy.”

“Phải nói chuyện với cậu ấy chứ.” Thư Hạ nghe Lạc Thụy là người muốn chia tay, đau lòng biến hết thành tức giận. Lạc Thụy yêu Tiêu Dĩ Quyết như nào cậu hiểu, giờ dần vật nhau như này là ngại cuộc sống sau này dễ thở quá sao.

Thư Hạ nghĩ đến gì đó, lập tức bịch bịch bịch chạy đến phòng đối diện.

Cửa cũng không gõ, hô một tiếng đã tông cửa ra. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn màu cam phía trên đầu giường, ngọn đèn yếu ớt hắt lên người cậu tạo ra bóng dáng to lớn, Thư Hạ thoáng cảm thấy như mình đang đeo trên lưng trọng trách quốc gia, khí thế lớn mạnh vô cùng.

Lạc Thụy mặc quần áo của cậu nằm trên giường đọc sách, nhìn qua rất bình thản. Cậu ta giương mắt nhìn Thư Hạ mặc áo ngủ hở con “Gì thế? Đến chúc tôi ngủ ngon à?”

Thư Hạ lẩm bẩm hai tiếng, sau đó nhảy lên giường, nằm xuống cạnh Lạc Thụy. Lạc Thụy xê ra một chút “Tên gốc này nhảy hay nhỉ, như địa chấn không bằng, giường sắp sụp luôn rồi này, Thích Phỉ Nhiên ngày nào cũng nuôi cậu như nuôi heo ấy, xem giá trị cái nào.”

Thư Hạ nghe cậu nói vậy lập tức nhéo nhéo bụng mình, oan ức nói “Đúng là béo lên, hai hôm trước cân thấy lên hai cân rưỡi, nhìn rõ lắm à?”

Lạc Thụy nở nụ cười tà ác “Đương nhiên là nhìn rõ, toàn bộ đều dồn hết lên mặt, giống y như một cái bánh bao!”

“Linh tinh!” Thư Hạ kéo mặt “Sáng nay Thích Phỉ Nhiên còn khen tôi đẹp như quả táo nhỏ mà.”

Lạc Thụy tưởng tượng một chút hình ảnh Thích Phỉ Nhiên khi nói những lời này, vẻ mặt phức tạp nói “Thật buồn nôn, Thích Phỉ Nhiên mà nói mấy câu thế á?”

“Ánh mắt của anh ấy nói thế, tôi tự mình nghiệm ra.” Thư Hạ cười e thẹn, xấu hổ đến mức mãi sau mới biết mình bị Lạc Thụy dắt mũi, hắng giọng một cái, chuẩn bị nói về chuyện chính “Được rồi, tiếp theo cần thận nói chuyện một lần, tìm hiểu chân lí giữa tình yêu và cuộc sống.”

Lạc Thụy khép sách lại, đã sớm biết Thư Hạ đến vì cái gì, cũng không có gì bất ngờ.

“Bắt đầu đi, sư phụ Thư!”

“Tôi nghe nói.” Thư Hạ đảo mắt nhìn khắp nơi “Có vài người ra ngoài có gì đó, làm chuyện xấu, tuy tôi không tin chuyện này, nhưng ảnh hưởng của nó lại không được tốt, cho nên tôi nghĩ, thế nào thì cũng phải tìm hiểu rõ ràng mới được.”

“Cậu cứ hỏi thẳng là có phải ngoại tình hay không, cái gì mà ở ngoài có gì, thật là!”

Thật là thẳng thắn, lại còn hung hãn, rốt cuộc là ai đang hỏi ai hả! Thư Hạ bĩu môi “Tôi không tin cậu ngoại tình, nhưng cậu cũng không nói rõ cho tôi là chuyện gì, còn anh em tốt, anh em xấu cũng không giấu diếm nhau như thế.”

“Tôi không muốn nói, cũng chả phải chuyện gì hay ho, rất không vui. Cậu muốn nghe thật à?”

Thư Hạ nghiêm túc gật đầu “Lạc Thụy, tôi hy vọng cậu có thể vui vẻ.”

“Haiz.” Lạc Thụy thở dài, không chịu được cái dáng vẻ ngoan ngoãn này của Thư Hạ “Mấy hôm trước công ty tổ chức đi du lịch, đi Cổ Trấn bên Tô Châu, có gặp một anh chàng, cùng nhau ngồi uống rượu hát hò, cậu ấy hát hay lắm, nên tôi có thêm Wechat của cậu ấy, trò chuyện mấy lần. Thực ra cũng chả nói cái gì đâu, chỉ là cậu ấy sau khi uống say, lại gửi cho tôi mấy thứ không hay, Tiêu Dĩ Quyết thấy, nghĩ tôi ở ngoài làm loạn. Suy cho cùng thì cũng tại tôi không đúng, tôi không ngờ cậu trai kia cũng giống chúng ta, Tiêu Dĩ Quyết tức giận cũng đúng thôi.”

“Vậy sao cậu còn muốn thừa nhận là mình ngoại tình? Sao lại muốn chia tay? Cậu biết rõ là chú Tiểu rất yêu cậu, anh ấy luyến tiếc cậu.”

Câu này vừa ra, Thư Hạ phát hiện mắt Lạc Thụy ươn ướt, cậu cúi đầu cười, sau đó nhỏ giọng nói.

“Thư Hạ, tôi thấy Tiêu Dĩ Quyết đi xem mắt.”

Thư Hạ nháy mắt trở nên mê man, có chút không biết nói sao, Lạc Thụy mở to hai mắt nhìn cậu, trên mặt còn cổ nở nụ cười “Đã hiểu chưa? Cậu nhóc đáng yêu?”

Lạc Thụy không giống Thư Hạ, tuy cậu cũng rất hay ồn ào, thế nhưng thời gian nhìn lại càng nhiều, luôn luôn tự mình thuyết phục chính mình. Thư Hạ không thể tưởng tượng Lạc Thụy nhìn thấy Tiêu Dĩ Quyết đi xem mắt sẽ có loại tâm trạng gì, càng không biết nội tâm cậu đã trốn tránh bao lâu mới đưa ra được quyết định này, nghĩ nghĩ, cảm thấy thật đau lòng.

“Thư Hạ, Tiêu Dĩ Quyết hai mươi chín rồi, anh ấy không nói, nhưng tôi vẫn biết gia đình anh ấy giục anh ấy rất nhiều lần, chuyện không có cách giải quyết, cho nên tôi cũng không trách anh ấy, nhưng tôi rất sợ, sợ anh ấy hôm nay anh ấy đồng ý với cha mẹ đi xem mắt, ngày mai sẽ đồng ý với cha mẹ đi kết hôn, nếu vậy thì sao đây? Tôi cũng không còn là một đứa mười bảy tuổi nữa, không thể chỉ vì yêu mà ở cạnh nhau, cái gì cũng không quan tâm...”

36. Chương 36

Thích Phỉ Nhiên nghĩ hôm nay Thư Hạ vô cùng nghe lời, hai người làm mấy lần cậu cũng chỉ nhỏ giọng rên hừ hừ, không ồn ào chút nào, làm xong thì chui vào lòng anh, hôn cổ anh, giống như một con mèo con.

“Lạc Thụy nói gì với em?”

Thư Hạ ngẩng đầu lên nhìn anh, Thích Phỉ Nhiên nắm lấy cằm cậu, Thư Hạ mím môi “Lạc Thụy nói Tiêu Dĩ Quyết đi xem mắt.”

“Em cảm thấy anh ta thật xấu xa.”

Vừa nói xong, Thích Phỉ Nhiên hiểu ngay, cũng tự nhiên biết nguyên nhân Thư Hạ khác thường.

“Đúng là không tốt. Lạc Thụy thấy anh ấy đi sao? Vậy chuyện ngoại tình là sao?”

“Thấy rồi, không có ngoại tình, chỉ là cảm thấy không được nữa, xem mắt rồi thì sớm muộn gì cũng chia tay, cho nên không bằng nhân cơ hội này trực tiếp cắt đứt.” Thư Hạ ầm ừ thay cho Lạc Thụy, nhìn thấy người yêu mình đi xem mắt thì có tâm trạng như thế nào chứ? So với cậu vừa về đã nghe tin Tần Tiêu ở bên người khác, có khi còn buồn hơn. Vì tốt xấu gì, cậu cũng còn thời gian để chuẩn bị tâm lí, còn Tiêu Dĩ Quyết à... Thư Hạ nhất thời bị lay cảm xúc, buồn bã “Không được, em thương Thụy Nhi lắm, tối nay em ngủ với cậu ấy, em muốn để cậu ấy thấy, mất đi tình yêu thì vẫn còn tình bạn, không thể để cậu ấy một mình trải qua đêm dài lạnh lẽo được.”

Cậu nói xong liền hất chăn ra, quần áo cũng không mặc, Thích Phỉ Nhiên ấn người vào trong chăn “Mấy giờ rồi, em để cậu ấy ngủ yên một giấc đi.”

“Nhưng em không yên lòng, em sợ cậu ấy luẩn quẩn trong lòng.”

“Không đâu, hơn nữa lúc này em để cậu ấy ở một mình thì tốt hơn.” Thích Phỉ Nhiên hôn trán Thư Hạ “Em ngủ đi, mai còn đi làm. Sáng mai anh sẽ gọi điện cho Tiêu Dĩ Quyết, nói rõ ràng với anh ấy.”

“Nói cho anh ta làm gì, anh ta còn đi xem mắt rồi.” Thư Hạ muốn nói gì đó, thế nhưng lại sợ nói đến phần cậu không muốn nói, nuốt nghẹn về, nhỏ giọng nói “Hơn nữa, Thụy Nhi cũng không nhất định muốn anh ta biết.”

“Em cũng muốn Tiêu Dĩ Quyết nghĩ Lạc Thụy ngoại tình mới dẫn đến chia tay sao. Phải nói cho anh ấy biết, lựa chọn ra sao là ở anh ấy, dù sao thế cũng tốt hơn là hai người đau khổ mà không biết là vì sao.”

“Anh thật thông minh, biết cách giải quyết mọi việc, anh thật đẹp trai.” Thư Hạ vuốt vuốt mặt anh, thành thật nói “Khó trách sao anh lại thi đỗ đại học N, còn có thể phát biểu trước nhiều người như vậy, fan nhỏ bé thật hâm mộ anh, yêu thương anh.”

Thích Phỉ Nhiên ôm chặt lấy cậu “Được, em hâm mộ anh, anh sẽ không thu vé của em.”

“Lại nói vé, em cũng chả xem được mấy, lần sau phải mua vé đắt hơn mới được, có thể xem cận mặt.”

Thích Phỉ Nhiên đánh mông cậu, Thư Hạ hé miệng “Au, sao lại không thương người ta thế, có biết bây giờ đây là chỗ yếu ớt nhất của em không!”

Tuy ở cùng Thư Hạ một thời gian, Thích Phỉ Nhiên đã học được một chút ít, không còn là một cái hũ nút như trước kia nữa, thế nhưng nói về da mặt dày thì thật sự không đánh lại được Thư Hạ.

Thích Phỉ Nhiên ghen khuất, Thư Hạ lại ngốc nghếch mỉm cười, không hiểu sao lại vui như vậy, một đôi mắt cong cong như vầng trăng.

Lạc Thụy xin nghỉ, ở nhà Thư Hạ nghỉ ngơi mấy hôm. Cái ổ nhỏ của Thư Hạ với Thích Phỉ Nhiên vừa tiễn đi một ông thần Thích Nhược Cốc thì lại rước về ông thần Lạc Thụy, Thư Hạ cắt cà chua, Thích Phỉ Nhiên đứng cạnh hỗ trợ, Thư Hạ buồn bực nói “Chỗ chúng ta tốt đất hay sao mà nhiều người muốn đến chỗ chúng ta thế chứ?”

Thích Phỉ Nhiên mỉm cười, không nói câu nào, Lạc Thụy ở ngoài phòng khách hô to “Tôi nghe thấy đó nha! Ý gì hả? Có phải chê tôi phiền muốn đuổi tôi đi không!”

“Không chê cậu phiền đâu.” Thư Hạ le lưỡi với Thích Phỉ Nhiên “Lỗi tai thính thật.”

Thích Phỉ Nhiên dứt cậu ăn một quả dâu tây, Thư Hạ nhú mồm “Chua quá, mai không mua dâu tây nữa, hôm nọ em thấy trước cổng có hàng cherry, muốn ăn.”

“Vậy mua.”

“Ngẫu quá, thêm cơm, rán cho anh quả trứng nhé.”

Thích Phỉ Nhiên dứt cho cậu thêm một quả dâu tây, lúc này thì ngọt lắm, Thư Hạ chắc lưỡi “Dâu tây ngọt như mật vậy, em cũng ngọt như mật, quả là xứng đôi.”

Thích Phỉ Nhiên tiến lên hôn cậu một cái, đúng là rất ngọt.

“Anh gọi điện cho Tiêu Dĩ Quyết chưa? Anh ta nói sao?”

“Gọi rồi, anh ấy nói đã biết.”

Kể từ ngày Tiêu Dĩ Quyết đi xem mắt, hình tượng của anh trong mắt Thư Hạ triệt để sụp đổ. Tuy Lạc Thụy đã nói không trách anh, thế nhưng Thư Hạ không làm được. Cậu không quan tâm chăm sóc được như Lạc Thụy, lúc này rồi mà còn giải vây cho Tiêu Dĩ Quyết. Cậu cảm thấy anh ta thật sự không có trách nhiệm, hơn nữa Lạc Thụy mất mát như vậy nói cho anh ta biết, anh ta lại chỉ hời hợt đáp một câu đã biết? Loại người gì vậy chứ?

“Không nói gì nữa?”

Thư Hạ thấy mình đã đến sát biên giới bùng nổ, Thích Phỉ Nhiên nhanh chóng ôm lấy cậu “Thư Hạ, Tiêu Dĩ Quyết tự có quyết định của mình, không thể cái gì cũng nói cho chúng ta biết. Chúng ta có thể quan tâm, nhưng không thể quá đà.”

Thư Hạ tức giận nói “Không quan tâm nữa, chia tay thì chia tay, không phải người tốt, chia tay càng hay.”

Buổi chiều không có việc, Thư Hạ cùng Lạc Thụy ở trong phòng kéo rèm xem phim, xem liên tù tì mấy bộ phim bi kịch, Thích Phỉ Nhiên vừa vào bật đèn, liền thấy hai người mắt hồng hồng, giống như hai con thỏ mà nhìn anh.

Thích Phỉ Nhiên nhú nhú mày, Thư Hạ hỏi anh “Sao vậy?”

Thích Phỉ Nhiên chỉ chỉ phòng khách “Tiêu Dĩ Quyết đến.”

Thư Hạ và Lạc Thụy liếc nhau một cái, sau đó Thư Hạ đứng bật dậy, lớn tiếng hô “Bảo anh ta đi đi! Chúng em không muốn gặp anh ta!”

Lạc Thụy không nói gì nhìn Thư Hạ, Thích Phỉ Nhiên nhanh chóng bước tới bịt miệng cậu lại, ôm vào trong lòng kéo ra ngoài, lúc ra đến cửa nói với Lạc Thụy “Tiêu Dĩ Quyết ở ngoài phòng khách, hai người nói chuyện với nhau đi.”

“Anh để Thư Hạ đi với tôi đi, có cậu ấy ồn ào, ít nhất... cũng sẽ không tệ nhạt quá.”

Có Thư Hạ, sẽ không tệ nhạt, nhưng sẽ rất buồn cười.

Tiêu Dĩ Quyết và Lạc Thụy ngồi xuống, còn cậu đứng giữa hai người khoanh tay, lắc tới lắc lui, Tiêu Dĩ Quyết thở dài “Thư Hạ, cậu có thể đừng lắc nữa được không? Vốn đã choáng, nhìn cậu lắc thấy buồn nôn quá.”

Thư Hạ cười nhạt “Khóe miệng anh sao thế, có phải bị đối tượng xem mắt phát hiện ra là gay nên tấn cho một trận không?”

Lạc Thụy vẫn luôn không nhìn Tiêu Dĩ Quyết, nghe cậu nói vậy thì lập tức ngẩng mặt anh lên, khóe miệng

đúng là bị rách ra, trên mặt có chút máu đọng. Nhìn xong mới phát hiện hành động của mình không thích hợp, phần nộ thu tay về. Thư Hạ thấy vậy thì thở dài, không có tương lai, thất bại, cái gì mà quan tâm sẽ loạn, được yêu toàn là đồ đều, càng yêu thì càng đau.

“Thế này mà cậu còn nói cậu ta ngoan sao?” Tiêu Dĩ Quyết nói với Thích Phỉ Nhiên đang đứng ngoài chiến trường, Thích Phỉ Nhiên buông thông tay, vẻ mặt không hiểu gì hết.

“Anh đi xem mắt là anh không đúng, thật sự là do trong nhà ép quá nên anh mới phải đi một lần.”

Lạc Thụy không nói chuyện, nhưng Thư Hạ lại mắng anh “Đi lần một sẽ có lần hai, rồi vô số lần tiếp theo, thật đáng sợ!”

“Không còn lần nữa.” Tiêu Dĩ Quyết chăm chú nói “Không có khả năng có lần nữa đâu.”

Thư Hạ nhìn trời “Nói dối.”

“Anh đã nói với cha mẹ rồi, nói anh thích đàn ông.”

“Vâng anh giỏi.” Thư Hạ dối phát ngiên, từng câu từng câu đáp trả, không ngừng lại được, sau đó ở trong lòng lặp lại một lần lời Tiêu Dĩ Quyết nói “Anh thật sự rất giỏi!”

Lại nhìn Lạc Thụy nước mắt đảo quanh, trận tuyến hoàn toàn sụp đổ.

Tiêu Dĩ Quyết không chịu nổi nữa, nói với Thích Phỉ Nhiên “Van cậu đấy, đưa cậu ta đi đi, đừng làm hỏng chuyện nữa.”

Thích Phỉ Nhiên cười đầy đủ Thư Hạ, Thư Hạ cả mặt đều là vẻ khiếp sợ, mãi cho đến lúc vào phòng rồi vẫn còn đang hỏi Thích Phỉ Nhiên là thật hay giả. Thích Phỉ Nhiên nói đương nhiên là thật, không phải nghĩ anh ta thật sự bị đối tượng xem mắt đánh chứ, là cha anh ta đánh đó.

“Vậy cha anh ta ra tay cũng ác thật, giống hệt cha em.”

“Chú đánh em đúng là rất ác.”

“Anh thấy à?”

Thích Phỉ Nhiên chỉ cười không nói, Thư Hạ buồn bực, cái gì vậy chứ, trước thì chỉ biết làm mặt lạnh, giờ lại làm mặt ngu, cực đoan quá đấy.

37. Chương 37

Phòng khách im ắng lạ thường, Thư Hạ dán tai lên cửa cả nửa ngày trời vẫn không nghe được cái gì, có chút nóng nảy “Có phải đánh nhau rồi không?”

“Đánh gì mà đánh, nhất định là hòa hợp rồi.”

Thư Hạ sờ mũi “Chú Tiểu thật là giỏi, cứ như thế mà comeout, Lạc Thụy nhất định là cảm động muốn chết.”

Thích Phi Nhiên kéo cậu ngồi xuống cạnh mình “Anh cũng làm được.”

Thư Hạ nhanh chóng lắc đầu “Đừng, em sợ.”

Biết cậu nói sợ là có ý gì, đến về nhà ăn cơm còn không dám cơ mà. Thích Phi Nhiên hiểu trong lòng Thư Hạ nghĩ gì, lại không biết làm sao để thuyết phục cậu, vừa lơ đãng Thư Hạ đã nhanh chóng giật cửa chạy ra ngoài.

Lạc Thụy và Tiêu Dĩ Quyết đang nhỏ giọng nói gì đó, hai mắt Lạc Thụy vừa sưng vừa đỏ, nhìn qua biết ngay là khóc, thấy Thư Hạ đi ra cũng không cảm thấy mất mặt, hỏi cậu “Nhà cậu có hòm thuốc không? Tôi sát trùng cho chú Tiểu một chút.”

“Có, nhưng tôi không biết để đâu.”

Thích Phi Nhiên đi đến “Để tôi lấy cho.”

Thư Hạ ngồi xuống cạnh hai người, không xa cũng không gần, ở một cự ly không khiến người lúng túng, bĩu môi “Trên mặt bị thương thoa chút thuốc là khỏi, tim bị thương thì sao đây.”

Lạc Thụy biết Thư Hạ như vậy là muốn bênh mình, cười cười “Thì tự lành chứ sao.”

Thư Hạ hừ một tiếng, tàn bạo nói với Tiêu Dĩ Quyết “Anh cũng đừng mơ lại bắt nạt cậu ấy nhé.”

Con mắt trừng to tròn có vẻ giận dữ, thật ra lại thấy hơi ấu trĩ, không có chút lực uy hiếp nào. Tiêu Dĩ Quyết mỉm cười, Lạc Thụy lại cảm thấy cậu nghĩ cho mình như vậy, tâm tình phức tạp.

“Về đi, cứ ở nhà người ta mãi còn ra thể thống gì.”

Lạc Thụy gật đầu, mấy hôm nay cậu tỏ ra không sao, nhưng trong lòng vẫn rất buồn, đêm đến không tài nào ngủ được. Tình cảm nhiều năm như vậy, sao có thể nói bỏ là bỏ được ngay? Giờ mọi chuyện đều được giải quyết rồi, tuy phải mông bỏ đi không được hay lắm, nhưng thế thì sao? Còn gì quan trọng hơn việc cậu với Tiêu Dĩ Quyết làm hòa chứ?

Thư Hạ tiễn hai người xuống dưới nhà, sau đó đứng đó một lúc lâu vẫn chưa đi lên. Thích Phỉ Nhiên đứng trên ban công nhìn, thấy cậu ngồi dưới nhà nhặt lá cây, một đám lá cây rụng bừa bãi bị nhặt sạch sẽ, nhìn qua có chút buồn.

Nhặt được một lát, cậu nhóc béo mập trong khu nhà đi đến cạnh cậu ngồi xuống, sau đó Thư Hạ đứng lên, nắm tay cậu nhóc đi ra ngoài cổng, có lẽ dắt nó đi chơi.

Quả nhiên, Thư Hạ dắt cậu nhóc đến nhà ăn trước cổng ăn gì đó, lúc về thuận tiện mang cho Thích Phỉ Nhiên một chén canh cá, tranh công “Em biết anh thích ăn cái này, cố ý mua cho anh đó.”

“Em với cậu nhóc kia đi đâu vậy?”

“Tên nhóc xấu xa đó, miệng ngọt như mía lùi, gạt em cho nó ăn, tổng cộng hai mươi lăm đồng, tiêu hết sạch.” Thư Hạ móc túi mình, không còn lấy một mao. Thích Phỉ Nhiên kéo người ngồi lên đùi mình, Thư Hạ ôm anh, bắt đầu ngọt ngào “Có phải em rất hiểu chuyện không?”

“Hiểu chuyện.”

“Có phải em rất ngoan không?”

“Ng ngoan.”

“Đã thế em còn đẹp trai như vậy, xong rồi, Thích Phỉ Nhiên, có phải anh yêu chết em rồi không?”

Cái tính không biết xấu hổ này, đã nhiều năm rồi mà vẫn không thay đổi.

“Rất yêu em.”

Hai tai Thư Hạ đỏ bừng, thỏa mãn ôm lấy Thích Phỉ Nhiên “Em hạnh phúc lắm.”

Thích Phỉ Nhiên nắm lấy miệng cậu hôn lên, chuyện thân mật hơn thế cũng đã làm rồi, nhưng Thư Hạ vừa ngửi thấy mùi vị trên người Thích Phỉ Nhiên là lại hoa mắt chóng mặt.

Thích Phỉ Nhiên buông cậu ra, Thư Hạ liều mạng thử dốc, thử dốc xong thì nhìn Thích Phỉ Nhiên, thấy người nọ vẫn bình tĩnh, không có thiên lí! Dựa vào cái gì mà mình giống như hút thuốc phiện, mà anh lại

là đạo sĩ bị người ngồi trong lòng tâm cũng không loạn? Thư Hạ chơi xấu, hôn ra mấy cái dấu ấn lên cổ Thích Phỉ Nhiên, đồng thời cố ý nhích tới nhích lui trên ghế anh. Thích Phỉ Nhiên ấn cậu lại, sau đó ghé vào lỗ tai cậu nói “Hạ Hạ, trưa mai mẹ anh đến dùng cơm.”

“Anh gọi em là gì?”

Hạ Hạ? Thư Hạ ôm mặt, gọi tên lấy thật là thẹn thùng nha! Cha cậu cũng còn chưa có gọi cậu như thế đâu, nhiều lắm cũng mới gọi Tiểu Hạ thôi, thế mà không hiểu sao Thích Phỉ Nhiên gọi lại cảm thấy có mùi vị khác, khiến cậu không nhìn được mà xuân tâm nhộn nhạo.

“Không được tự nhiên sao? Anh cũng hiểu là không được tự nhiên lắm.”

“Đúng là không được tự nhiên.” Thư Hạ nhăn nhó “Thế nhưng thỉnh thoảng gọi thế cũng được, bình thường thì anh có thể gọi cục cưng, bảo bối, chồng yêu.”

Thừa nước đục thả câu thêm mấy cách gọi, Thích Phỉ Nhiên liếc mắt, Thư Hạ nâng mặt anh lên hôn hôn, bưng bít vụ việc.

“Được rồi, vừa nãy anh nói gì vậy, đang thẹn thùng nên chưa nghe rõ.”

Quên chính sự! Thích Phỉ Nhiên lại phải nói lại một lần “Mai mẹ anh đến dùng cơm.”

Thư Hạ mở to hai mắt, Thích Phỉ Nhiên nói tiếp “Nói chính xác thì, mẹ Thích Nhược Cốc.”

Thư Hạ nhảy lên “Em về nhà em đây, thứ Hai em lại về.”

Chưa nói xong đã chạy, Thích Phỉ Nhiên xách người quay lại “Không sao, mẹ anh biết anh thích đàn ông, từ cấp ba đã biết rồi.”

Thư Hạ xoắn xoắn ngón tay “Anh chưa nói với em.”

“Năm lớp mười đi làm thêm bên ngoài gặp phải một người đàn ông, anh ta cứ theo đuổi anh mãi, còn đuổi đến tận chỗ anh ở, vừa hay bị mẹ anh bắt gặp. Lúc ấy anh muốn chọc tức bà nên nói mình là đồng tính, chẳng ngờ thế mà lại chó ngáp phải rồi.”

“Bà có nói với cha anh không?”

“Không.”

Thư Hạ hừ mũi “Vậy mẹ anh đúng thật là tốt, Thích Nhược Cốc nói bà đối với anh còn tốt hơn với cậu ấy.”

“Sao có thể chứ? Dù sao anh cũng chẳng phải con ruột của bà, bà chỉ là thương cảm thay cho anh, có lẽ còn có cả một chút hổ thẹn nữa.”

“Mẹ ruột anh đâu?”

Thư Hạ sợ mình tò mò quá nhiều, nhưng lại nhịn không được muốn biết về anh nhiều hơn, vừa hỏi vừa nơm nớp lo sợ. Thích Phỉ Nhiên cũng không buồn để ý, nắm lấy tay Thư Hạ, cảm thấy móng tay hơi dài, cần phải cắt tỉa.

“Không nhớ rõ. Bà ấy đi lúc anh còn rất nhỏ, có lẽ là tái hôn rồi.”

“Mẹ của hai chúng ta đều không đáng tin, cho nên chúng ta thật xứng đôi.”

Thích Phỉ Nhiên nở nụ cười, vẫn thế, cứ trong lúc quan trọng lại thốt ra một câu gây cười.

“Bây giờ còn sợ không? Còn muốn về nhà không?”

Thư Hạ nhào lên người anh “Không sợ, không về nữa, chờ gặp mẹ vợ!”

Nói thì nói không sợ, thế nhưng cả đêm Thư Hạ không ngủ nổi, hao hết tâm tư suy nghĩ. Thích Phỉ Nhiên nói mẹ anh biết anh thích đàn ông, nhưng cũng không có nghĩa là đồng ý cho anh thích đàn ông nha, mà đồng ý thì sao, đồng ý cũng không có nghĩa là đồng ý cậu. Nhỡ đâu mẹ anh ghét cậu, muốn chia rẽ hai người thì phải làm sao đây?

Lật qua lật lại, khiến cho Thích Phỉ Nhiên cũng ngủ không ngon. Thư Hạ thức dậy sớm, lay lay Thích Phỉ Nhiên đi mua thức ăn cùng mình. Cậu có thể nấu cơm, không phải người ta vẫn nói, muốn chinh phục một người trước hết là phải chinh phục dạ dày sao?

Trời vô cùng lạnh, Thích Phỉ Nhiên ép Thư Hạ đội mũ len và choàng khăn, còn đeo thêm khẩu trang. Thư Hạ bị quần chỉ hở mỗi hai con mắt, làm gì cũng rất hao tổn sức lực.

“Mẹ anh thích ăn gì?”

“Bà ấy ăn uống thanh đạm, em nấu mấy món ăn chay là được.”

“Vậy anh biết em thích ăn gì không?” Thích Phỉ Nhiên nắm lấy mặt cậu “Cái gì em cũng thích ăn.”

“Sao em lại không có kén chọn gì thế nhỉ? Nuôi dễ quá.”

Lúc về nhà, Thư Hạ bắt đầu bận rộn, Thích Phỉ Nhiên đứng cạnh hỗ trợ. Thư Hạ không yên lòng, rửa củ cải cũng rửa mãi không xong. Chuông cửa vừa vang lên đã ngăn ra, sau đó giục già Thích Phỉ Nhiên ra mở cửa, nói cũng lắp bắp.

Thích Phỉ Nhiên bị cậu giục cũng tự nhiên có chút lo lắng, thở ra một hơi mới đi ra mở cửa. Kết quả mở ra mới thấy là nhân viên vận chuyển. Thư Hạ liếc mắt nhìn, trong lòng bình tĩnh hơn rất nhiều.

38. Chương 38

Cố Hồng Vân chọn đúng mười một giờ mới tới, vừa vặn với giờ cơm trưa hàng ngày. Thư Hạ còn cố ý đặt một cái báo thức nhắc nhở Thích Phỉ Nhiên không thể kéo dài giờ làm việc quá, vì thế cho nên, đồng hồ vừa điểm mười một giờ, cả đồng hồ lẫn chuông cửa đồng thời vang lên.

Thích Phỉ Nhiên đi ra mở cửa, Thư Hạ giống như một con rối gỗ, cứng nhắc theo sau anh. Cửa vừa mở, một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi híp mắt cười nhìn bọn họ, dáng không cao, hơi mập, nhìn qua rất hòa nhã, lúc ánh mắt chuyển từ người Thích Phỉ Nhiên sang Thư Hạ có chút ngạc nhiên, nhưng không quá rõ ràng, rất nhanh đã biến mất, biến thành một loại thấu hiểu thoải mái. Những người phụ nữ có tuổi như vậy thường sẽ có sự thấu hiểu khéo léo khiến người ta không ghét được.

Cố Hồng Vân mang đến cho Thích Phỉ Nhiên ít đồ ăn vặt, và một túi thức ăn cho mèo, Thích Phỉ Nhiên nhận lấy “Thức ăn cho mèo hãy còn nhiều, lần sau đến mẹ đừng mua nữa.”

“Niên Niên ăn được, mua nhiều chút.”

Nói xong, bà cười dịu dàng nhìn Thư Hạ, Thư Hạ đứng thẳng tắp, nhưng đầu óc trống rỗng, trong lòng thầm mắng Thích Phỉ Nhiên không biết mở miệng giới thiệu cậu. Thư Hạ không thể làm gì khác hơn ngoài tiếp tục cười, sau đó gãi đầu nhìn Cố Hồng Vân cười, góc nhếch không thể tả.

“Con là bạn của Phỉ Nhiên sao?”

Thư Hạ liên tục gật đầu “Con là Thư Hạ ạ.”

Cố Hồng Vân nhìn trên dưới cậu mấy lần, sau đó gật đầu. Thư Hạ không biết bà gật đầu là có ý gì, thế nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không biết Thích Phỉ Nhiên đã nói rõ ràng với mẹ hay chưa, tối qua cậu hỏi, còn lập lờ nước đôi không nói. Thư Hạ vừa xào rau trong bếp vừa lo lắng, Thích Phỉ Nhiên và mẹ cùng nhau đi xem mèo. Cố Hồng Vân hình như rất thích Niên Niên, Thư Hạ không dám đến nhìn, len lén ra hiệu cho Thích Phỉ Nhiên,

kêu anh vào bếp.

Cố Hồng Vân móc trong túi ra một cái gậy đùa mèo, vui vẻ lắc lư trước mặt Niên Niên. Thích Phỉ Nhiên bất đắc dĩ cười cười, Cố Hồng Vân nói “Cậu nhóc này, có phải là người con nói với mẹ trong điện thoại không?”

“Đúng là cậu ấy.”

“Ngoại hình không tệ, tốt hơn cái người thời cấp ba kia.”

Cái người thời cấp ba đi theo anh kia là một tên biến thái mà, Thích Phỉ Nhiên nhú mày, không nói, Cố Hồng Vân thở dài “Haizz, có thể sống vui vẻ là được, hiểu không?”

“Vâng, cậu ấy tốt lắm.”

“Bên cha con, mẹ không tiện nói, hôm nào con về thì tự mình nói với ông ấy đi, mẹ sẽ ở cạnh khuyên nhủ vài câu giúp cho.”

“Chuyện này nói hay không nói cho cha đều được, con cũng không để ý cha nghĩ gì đâu, dù sao ông cũng đã không còn quan tâm con nhiều năm rồi.”

Giọng nói của Thích Phỉ Nhiên không có chút lên xuống nào, nghe cũng không ra tức giận. Cố Hồng Vân đã quen anh như vậy, nhưng vẫn không nhịn được mà khuyên “Cha con với ai cũng thế, với mẹ, với Nhược Cốc, đều thế. Cha con hai người các con thật ra rất giống nhau, đều cố chấp, mẹ biết mẹ nói những lời này khiến con không vui, thế nhưng Phỉ Nhiên à, nếu như cha con không đồng ý, mấy năm nay sao mẹ có thể qua chỗ con được.”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con mời mẹ đến ăn cơm, tay nghề của Thư Hạ rất giỏi, cậu ấy còn cố ý làm mấy món mẹ thích, nhất định mẹ sẽ muốn ăn.”

“Con gọi mẹ đến ăn cơm, mẹ rất vui.” Cố Hồng Vân lau lau khóe mắt “Con nguyện ý cho mẹ biết chuyện của con và Thư Hạ, mẹ cũng rất vui.”

Khuôn mặt Thích Phỉ Nhiên khẽ thay đổi “Mẹ, nhiều năm như vậy, con vẫn luôn cảm ơn mẹ.”

“Cảm ơn gì chứ, con gọi mẹ là mẹ cơ mà.”

Cố Hồng Vân đưa tay lên muốn xoa đầu anh, Thích Phỉ Nhiên cúi người để bà có thể với tới. Thư Hạ đợi một lúc lâu, Thích Phỉ Nhiên cũng chưa vào bếp, liền chạy ra ngoài định nghe trộm họ nói chuyện, vừa hay thấy cảnh này, Thích Phỉ Nhiên cười như một đứa bé, viền mắt cậu không hiểu sao nóng lên.

“Gần đây Nhược Cốc đến tìm con sao? Haiz, cái thằng em này của con, chắc chắn là một con yêu tinh phiền phức chuyển thế, không khiến người ta bớt lo được tí nào.”

“Khoảng hơn tháng trước có tới, bây giờ còn muốn mua xe không mẹ?”

Cố Hồng Vân hừ một tiếng “Không mua xe nữa, nhưng lại đòi nghỉ học, đi du lịch vòng quanh thế giới, nghỉ ra hết cái này đến cái kia. Con rảnh thì dạy dỗ nó một chút, đừng để nó suốt ngày nghĩ linh tinh nữa, đi học mà có sáu môn trượt mất năm môn, thì con nói xem, nó ở trường học hành kiểu gì vậy?”

“Sáu môn trượt năm?” Thích Phỉ Nhiên thật sự kinh ngạc “Thế mà vẫn còn một môn qua được ă?”

Cố Hồng Vân đánh anh “Không cho chế giễu em trai.”

Thích Phỉ Nhiên cười “Hôm nào con nói nó cho mẹ.”

“Nói không tác dụng, phải mắng, nó cũng chỉ nghe có mỗi con.” Cố Hồng Vân cởi áo khoác ra “Treo lên giúp mẹ, hơi nóng.”

Thích Phỉ Nhiên cầm áo đi vào trong phòng ngủ, thấy Thư Hạ đang ngồi xõm trong góc tường, đi tới trước mặt cậu hỏi “Làm gì vậy?”

“Cảm động mà.” Thư Hạ dụi mắt, Thích Phỉ Nhiên kéo người lên “Cảm động cái gì?”

“Nói không lên lời. Mẹ anh có nhắc em với anh không?”

“Có, nói em rất tốt.”

Thư Hạ mở to mắt, khó tin hỏi “Thật à?”

Thích Phỉ Nhiên nhướn mày, Thư Hạ ôm mặt “Ánh mắt của mẹ vợ thật không sai.”

Vỗ vỗ cái mông cậu, Thích Phỉ Nhiên nhỏ giọng nói “Đợi lên giường em sẽ biết mẹ vợ là ai.”

“Ay da, Thích Phỉ Nhiên, anh thay đổi rồi, anh không còn là mặt lạnh thuần khiết nhỏ của em nữa.”

Mè neho một lúc, ba người cuối cùng cũng ngồi xuống bàn ăn, đều là những món Cố Hồng Vân thích, thế nhưng toàn thức ăn chay thì không ổn, cho nên hầm thêm một bánh canh cá cho Thích Phỉ Nhiên. Mùi vị không tệ, Cố Hồng Vân luôn miệng khen tay nghề của Thư Hạ, nói đàn ông biết nấu ăn bây giờ thật hiếm. Thư Hạ bị khen có chút ngại, vùi đầu ăn cơm, trong lòng sợ hãi ăn liền hai bát cơm lớn.

“Lát nữa mẹ phải đến bệnh viện một chuyến, Phỉ Nhiên, con đưa mẹ đi nhé?”

Thích Phỉ Nhiên vâng một tiếng hỏi “Mẹ khó chịu sao?”

“Không, là cha con, vừa nhập viện.” Cố Hồng Vân đặt bát cơm xuống “Tuổi lớn rồi, thân thể cũng càng ngày càng yếu, năm nay nhập viện ba lần rồi.”

Thích Phỉ Nhiên không nói, Thư Hạ lặng lẽ đá chân anh một cái, Thích Phỉ Nhiên mới mở miệng “Được ạ, ăn cơm xong con đưa mẹ đi.”

Cố Hồng Vân mỉm cười nhìn Thư Hạ “Tiểu Thư có muốn đi cùng luôn không con?”

Thư Hạ không nghĩ tới Cố Hồng Vân đột nhiên gọi mình, ngẩn người xong lập tức lắc đầu, ngốc nghếch nói “Không, không, không, con không đi đâu ạ.”

Bệnh viện cách nhà bọn họ khá xa, Thư Hạ chờ rất lâu mới thấy Thích Phỉ Nhiên về, không ngừng hỏi anh “Anh có thăm cha của anh không?”

“Đưa mẹ đến cổng bệnh viện rồi anh về thôi.” Đối mặt với đôi mắt mở to sáng rực của Thư Hạ, anh nói “Em muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Thư Hạ nhảy vào trong lòng anh, làm nũng với Thích Phỉ Nhiên, sau đó hỏi “Anh với cha anh, tại sao quan hệ lại không tốt như vậy...”

“Không vì sao cả, tại trời sinh ra đã không hợp thôi.”

Thư Hạ âu sầu nói “VẬY, có phải, ông sẽ phản đối chúng ta không?”

Nhịn không được mà bắt đầu tưởng tượng ra hình tượng một ông bố đang sợ, vất cho cậu một tờ chi phiếu sau đó bắt cậu rời xa Thích Phỉ Nhiên, Thư Hạ nổi cả da gà.

“Em yên tâm, ông vẫn luôn không quan tâm cuộc sống của anh.”

Cố Hồng Vân rất thích Thư Hạ, đây là Thích Phỉ Nhiên quay về thông báo cho Thư Hạ biết. Thư Hạ thuộc loại người thích khoe khoang, lúc đầu còn thấp thỏm lo lắng đánh giá của mẹ anh, giờ biết rồi thì kiêu ngạo, chống nạnh vênh váo “Em tốt như vậy, có ai không thích em chứ!”

Thích Phỉ Nhiên không lật tẩy cậu, nói sang chuyện khác.

“Tiêu Dĩ Quyết rủ chúng ta tuần sau đi Thái Lan chơi, nói là do chuyện của bọn họ lúc trước đã phiền chúng ta không ít, đi không?”

“Cười chết mất, đây là muốn báo đáp chúng ta sao? Vậy hẳn là anh ấy phải mời chúng ta ăn ngủ nghỉ ha, có mời không?”

“Không.”

Thư Hạ xụ mặt “Thế thôi không đi nữa.”

“Được, để anh báo cho anh ấy.”

“Ý ý ý!” Thư Hạ vội vàng cướp lại điện thoại “Em vẫn rất thích được đi chơi mà, để em suy nghĩ lại chút đã!”

39. Chương 39

Sau khi suy nghĩ, Thư Hạ vẫn quyết định sẽ đi. Thích Phỉ Nhiên đã đoán được từ trước, cho nên lúc Tiêu Dĩ Quyết vừa nói anh đã nhận lời rồi. Thư Hạ còn đang suy tư, Thích Phỉ Nhiên đã nằm trên giường xem khách sạn. Anh vẫy tay gọi Thư Hạ, Thư Hạ đến ghé vào ngực anh, chu môi, Thích Phỉ Nhiên hôn cậu một cái, sau đó đưa điện thoại cho cậu “Em xem mấy cái khách sạn này đi, xem chọn cái nào.”

“Tùy thôi, em ở đâu cũng thế.”

“Vậy anh để nhóm Tiêu Dĩ Quyết chọn vậy.”

Thư Hạ suy nghĩ một lát “Vẫn là để chúng ta chọn đi, Lạc Thụy keo kiệt lắm, chỉ hận không thể ở nhà trọ ấy.”

“Được, em xem đi, anh đi tắm.”

Thư Hạ cầm máy lướt lướt. Cậu chả tìm gì, cũng lười so sánh xem chỗ nào tốt chỗ nào không tốt, lướt một lúc thì vô cùng sơ ý lướt đến album ảnh. Thích Phỉ Nhiên không thích chụp ảnh, trong album có mấy tấm đều là hình Thư Hạ, không biết chụp lúc nào, hẳn là chụp lúc cậu không để ý. Tuy vậy nhưng ảnh chụp khá đẹp, Thư Hạ không giận mà còn cảm thấy ngọt ngào, tùy ý lật qua một cái lại có thể phát hiện Thích Phỉ Nhiên yêu mình nhiều như nào, cưng chiều mình nhiều như nào, cả người sắp nổ tung luôn.

Một tuần trôi qua, cuối cùng cũng đến thứ sáu, bốn người gặp nhau ở sân bay. Hai người Lạc Thụy vừa mới làm lành, ngọt ngào phát ngấy, Thư Hạ dù không muốn cũng bị đập vào mắt “Không được, sao lại có thể huênh hoang hơn cả em như thế chứ! Thích Phỉ Nhiên, lát nữa anh bế em kiểu bế công chúa lên máy

bay đi, không thể để bọn họ hơn chúng ta được.”

Thích Phỉ Nhiên nghiêm túc gật đầu “Được.”

Thư Hạ nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy nên từ bỏ “Thôi quên đi, bé công chúa thật thì chúng ta nổi tiếng mất, em chỉ muốn làm một người bình thường thôi.”

Mắt không thấy thì tâm không phiền. Lúc lên máy bay, Thư Hạ cũng không thêm nói chuyện với Lạc Thụy nữa mà ghé vào bên người Thích Phỉ Nhiên ngủ say như chết, máy bay hạ cánh vẫn chưa tỉnh. Ra khỏi sân bay, bị một làn gió nóng đập vào mặt, cậu mới tỉnh táo nói “Sao mà nóng thế!”

“Các nước nhiệt đới đều vậy mà.”

Mọi người thuê xe đi thẳng về khách sạn, trời thì tối, lại vừa ngồi máy tiếng trên máy bay, cho nên không ai có tinh thần ra ngoài lướt sóng nữa. Bốn người quyết định đi ăn gì đó rồi đi dạo xung quanh khách sạn.

Lạc Thụy cuối cùng cũng dứt được khỏi Tiêu Dĩ Quyết, đi cạnh Thư Hạ, Thư Hạ đói hoa cả mắt, vừa trên máy bay chỉ mãi ngủ, Thích Phỉ Nhiên cũng không phần cậu chút gì ăn, giờ bụng đói run cả lên, đầu choáng mắt hoa, vừa thấy một quán ăn nhỏ thì vội vàng kéo tất cả đi vào. Thích Phỉ Nhiên gọi cho cậu mấy món ăn vặt đặc sản, Thư Hạ hai mắt tỏa sáng. Lạc Thụy cười nhạo cậu “Dù sao cũng là người đã từng ở nước ngoài mấy năm, sao nhìn thấy cái gì cũng thấy lạ thế hả?”

“Đồ nhà quê, thích nói gì thì nói.” Thư Hạ trợn mắt với cậu, sau đó lấy bánh gạo nếp đến trước mặt Thích Phỉ Nhiên, như dâng lên vật báu “Cái này ăn ngon này, ngọt lắm!”

Thích Phỉ Nhiên đang uống trà sữa, tuy trên mặt không lộ ra biểu tình gì, nhưng ánh mắt nhìn Thư Hạ lại tràn đầy ý cười.

“Vẫn cảm thấy thật là thần kì.” Tiêu Dĩ Quyết nhìn cảnh này không nhận được mà cảm thán “Không tin nổi là hai người có thể thật sự ở bên nhau.”

Thư Hạ không thích câu này lắm, không vui nói “Sao lại thần kì, tôi với Thích Phỉ Nhiên chính là trời sinh một đôi mà, anh không vừa mắt chúng tôi sao?”

“Không phải thế, ý tôi là không tin nổi cậu ta chờ được cậu, thật là bền trí.”

“Càng nói càng kì lạ.” Lạc Thụy vỗ anh một cái, sau đó thở dài “Haiz, nghỉ phép năm tôi cũng dùng hết rồi, thật là hâm mộ hai người, tự mình làm boss, chẳng cần phải xin nghỉ cũng có thể ra ngoài đi chơi.”

Thư Hạ đắc ý lắm bầm “Cũng không còn cách nào khác nha, ai bảo người yêu tôi giỏi làm chi.”

Người yêu khiêm tốn nói “Lúc về lại bận lắm.”

Về có bận hay không cũng không quan trọng, quan trọng là hiện tại vui vẻ là được rồi. Mấy ngày tiếp theo được xếp lịch đặc kín, xoay qua xoay lại trong mấy thành phố, nhưng không ai thấy mệt.

Thái Lan rất nhiều chùa chiền, tuy bọn họ không tín lắm, nhưng nhìn thấy hương khói mịt mù, hoa tươi và voi khắc được bày trước tượng phật, cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Thư Hạ là thành tín nhất, đi ngang qua chỗ nào cũng vái lạy.

Buổi chiều đi biển, Tiêu Dĩ Quyết ngại nóng cho nên không đi, tự mình ở lại khách sạn.

Mặt trời ở Thái Lan vô cùng chói chang, Thư Hạ dùng mắt thường cũng nhận ra được tốc độ biến đen của làn da, không thể làm gì khác hơn là im lặng ngồi bôi kem chống nắng, sau đó âm thầm phiền muộn vì sao Thích Phỉ Nhiên không đen đi tí nào, cứ trắng đến lóa cả mắt.

Không chỉ da trắng lóa mắt, tướng mạo cũng lóa mắt, vóc người cũng lóa mắt luôn!

Rõ ràng cậu và anh đều mặc quần sooc rất bình thường, thế nhưng lại không ngừng có mấy cô nàng người ngoại quốc cạ đến bên cạnh Thích Phỉ Nhiên, hơn nữa cũng chỉ cạ anh, đúng là kì lạ! Thư Hạ lau miệng, lại không muốn anh thấy mình là người hẹp hòi, cho nên chỉ đành trốn dưới ô che nắng uống nước dừa cùng Lạc Thụy, không thèm đi trêu hoa ghẹo nguyệt nữa.

“Cậu không thấy nguy hiểm chút nào à?” Lạc Thụy còn đang nghi ngờ sao không thấy Thư Hạ ồn ào, vừa nhìn cái mặt nhẵn như bánh bao thì lại chắc lưỡi hai tiếng, Thư Hạ buồn bực nói “Người yêu ưu tú quá cũng phiền, quen là được.”

“Vậy cậu cũng rất ưu tú nha, vừa nãy không phải còn có anh chàng Thái Lan nào đến gần cậu sao.”

“Tôi khó chịu nhất là điểm này! Vì sao chỉ có đàn ông đến chỗ tôi chứ? Thích Phỉ Nhiên thì toàn mấy em gái xinh đẹp! Tôi gay rõ thế cơ à!”

Lạc Thụy chết cười, Thư Hạ liên tục giơ chân đạp cậu ta, lời hết nghẹn khuất trong lòng phát tiết ra.

Quen là được, được cái mông ý! Trong lòng Thư Hạ biến động sóng găm, cậu nằm xuống một mực nhắm mắt làm ngơ, ngủ một giấc. Còn chưa nhắm được bao lâu, Thích Phỉ Nhiên đã đi đến, Thư Hạ ngồi dậy, xụ mặt nhìn anh, Thích Phỉ Nhiên xoa xoa mặt cậu “Sao thế?”

Thư Hạ còn đang sắp xếp tâm trạng, giả vờ như không có gì thì Lạc Thụy đã ghé vào phá đám “Ghen đó, thấy anh đào hoa quá.”

Nói xong, Thư Hạ cũng không thèm giả vờ nữa, bắt đầu cẩn thận “Người ngoại quốc thật là phóng khoáng,

ngực to như vậy mà cứ cọ lên người người ta, mà anh cũng thật là, không mặc nhiều chút được hả, khoe cái gì, khoe anh có cơ bụng à!”

Thích Phỉ Nhiên tiện tay với lấy cái khăn quần lên người mình “Như vậy đã được chưa?”

Nhìn không được tự nhiên lắm, hơn nữa như ẩn như hiện lại càng kích thích người nhìn nuốt nước miếng, Thư Hạ nghĩ một lúc, vẻ mặt khó khăn “Bỏ đi, chỉ em nhìn cũng tiếc, khó lắm mới được lộ một lần, đừng che nữa.”

Thích Phỉ Nhiên cười cười, cũng không bỏ khăn ra “Bên kia có người đi lặn, em đi không?”

“Không đi, em có chứng sợ nước sâu.”

Lạc Thụy im lặng đảo mắt nhìn cậu “Vậy cậu còn ra biển làm gì? Nói chuyện phiếm à?”

“Tôi thích.”

Thích Phỉ Nhiên lau mồ hôi cho cậu, nằm lâu mặt có chút đỏ, trán đầm mồ hôi. Thư Hạ tựa lên người anh, Thích Phỉ Nhiên nhỏ giọng hỏi mấy hôm nay cậu có mệt không, Thư Hạ lắc đầu “Không, em thấy Thái Lan vui lắm, đồ ăn cũng ngon, người Thái Lan thì nhiệt tình, lúc nào cũng cười với em.”

Lạc Thụy bổ sung “Nhất là con trai.”

Thư Hạ lại đáp cậu “Phiền quá.”

40. Chương 40

Lạc Thụy mặc kệ cậu đá, không đá lại, chỉ ồm ồm “Cứ ỷ hai chọi một đánh tôi đi, chờ lúc có Tiêu Dĩ Quyết xem cậu còn dám đánh tôi nữa không!”

Nghe cậu ta nói thế, Thư Hạ lại nhin không được mà đá thêm hai cái vào mông Lạc Thụy. Đá một lại ghé lên người Thích Phỉ Nhiên, lười biếng làm nũng “Em vừa thấy có chỗ bán kem dừa, anh mua cho em một cốc được không?”

“Dạ dày em không tốt, đừng ăn kem nữa, để anh xem có nước dừa non không thì mua cho em.”

Thư Hạ gật đầu “Được, nghe anh. Hai chúng ta uống một quả, anh mua cho Lạc Thụy một quả nha, anh nhìn cậu ấy phơi nắng sắp héo khô thành cây cải hoa rồi.”

Cây cải hoa ném qua một ánh mắt “Cảm ơn ngài còn nhớ đến tôi ha, cảm động đến không chịu được luôn!”

“Khỏi cần, tôi lúc nào cũng nhớ đến cậu mà~”

Trời về chiều, mặt trời không còn quá gay gắt nữa, ba người cùng nhau ngồi ngắm hoàng hôn, mặt trời đỏ cam chậm rãi lặn xuống, ánh sáng lóe lên sau những rặng mây đẹp như một giấc mơ, Lạc Thụy gửi tin nhắn kêu Tiêu Dĩ Quyết nhanh chóng đến xem, Thư Hạ thấy vậy thì hỏi “Mấy hôm nay quên không hỏi, trong nhà chú Tiểu sao rồi?”

“Mẹ anh ấy đến hai lần, không nói chuyện với tôi, thế nhưng Tiêu Dĩ Quyết nói bà cũng xuôi xuôi hơn so với lúc trước rồi. Từ từ vậy.” Lạc Thụy nhìn về phía chân trời “Tôi cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt rồi.”

“Vậy còn cậu, bao giờ thì cậu comeout với cha mẹ?”

“Cậu đang trao đổi kinh nghiệm với tôi đó à?”

“Tôi hỏi chút thôi mà.”

Thư Hạ ôm đầu gối, cạnh biển buổi chiều có gió, Thích Phỉ Nhiên tìm cho cậu cái áo sơ mi trắng, rất hợp với tư thế lúc này, đôi mắt đen lấy ướn sưng, nhìn qua vô cùng ngây thơ.

“Tôi thì không sao cả, chỉ cần chú Tiểu muốn, lúc nào tôi cũng có thể.”

Lạc Thụy thẳng thắn khiến Thư Hạ hơi bất ngờ, cậu hỏi tiếp “Vậy cậu không sợ cha mẹ mình sẽ buồn sao? Bọn họ muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu thì sao?”

Trên khuôn mặt Lạc Thụy hiện lên một chút mê man, phía sau truyền đến tiếng Tiêu Dĩ Quyết gọi tới, ánh mắt cậu nháy mắt kiên định lại “Tôi đương nhiên sợ cha mẹ mình buồn, thế nhưng cũng phải nói, chứ không lại lừa họ cả đời ư? Họ không cần tôi, tôi vẫn cần họ, người một nhà, gãy xương thì hãy còn gân, có đánh chết tôi thì tôi cũng vẫn là con của họ, đâu ra mà dễ dàng đoạn tuyệt như thế.”

Lạc Thụy nói rất nhẹ, nhưng Thư Hạ nghe xong lại thấy nặng lòng. Thích Phỉ Nhiên ngồi cạnh cậu, không tham gia vào cuộc nói chuyện của hai người, nhưng vẫn lắng nghe tất cả. Anh nắm tay Thư Hạ, Thư Hạ quay đầu nhìn anh. Ánh mắt Thích Phỉ Nhiên bình tĩnh, không còn một chút biểu tình dư thừa nào, Thư Hạ thấy mũi cay cay, trong lòng cũng nghẹn ngào.

Cậu đột nhiên nói “Thích Phỉ Nhiên, em muốn đi nghịch sóng.”

Thích Phỉ Nhiên đứng lên “Vậy đi.”

Thư Hạ mở to hai mắt, chơi xấu “Đi không nổi, phải có người cõng.”

Không buồn suy tính gì với Thư Hạ, Thích Phỉ Nhiên lập tức cúi người xuống, Thư Hạ nhảy lên ôm lấy cổ anh, Thích Phỉ Nhiên đỡ chân cậu lên, Thư Hạ ghé vào tai anh nói nhỏ “Gần đây em béo lên, có lẽ hơi nặng.”

Béo đâu chứ, cái mặt được bằng có bàn tay, Thích Phỉ Nhiên rất không đồng ý “Không nặng.”

Thư Hạ nghe xong lời này, hôn cổ Thích Phỉ Nhiên một chút “Đặc biệt yêu anh.”

Thích Phỉ Nhiên cõng Thư Hạ, đi dọc theo bãi biển. Mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống, sắc hồng chanh đã biến thành màu lam sẫm, gió thổi những con sóng đập lên bãi đá, phát ra âm thanh trong trẻo. Thư Hạ lẳng lặng ghé vào người Thích Phỉ Nhiên, anh vẫn luôn im lặng, nhưng Thư Hạ cảm thấy vô cùng bình yên, nghĩ nếu cứ như vậy mãi thì tốt rồi.

“Thư Hạ.”

Thư Hạ mềm yếu ừm một tiếng.

Giọng nói của Thích Phỉ Nhiên giữa tiếng sóng biển không quá rõ ràng, nhưng rất trầm.

“Anh không phải Tần Tiêu, em cũng không phải mười bảy tuổi, đừng sợ.”

Qua một lúc lâu, Thư Hạ mới lại ừm một tiếng.

Thích Phỉ Nhiên cõng Thư Hạ về đến khách sạn, trên đường Thư Hạ ngủ mất từ lúc nào, về khách sạn cũng chưa chịu tỉnh, cứ thế mà ngủ thẳng đến khi trời sáng. Chiều phải về nước, Thư Hạ phiền muộn lăn lộn trên giường, oán hận “Sao anh không gọi em dậy! Em còn muốn cùng Lạc Thụy đi xem người chuyển giới một lần mà!”

Thích Phỉ Nhiên không để ý “Cái đó thì có gì hay.”

“Em thích! Em thấy bọn họ rất đẹp.”

Thích Phỉ Nhiên biết cậu lại phát bệnh, cho nên không âm ỉ theo cậu, kệ cậu âm ỉ một lúc. Thư Hạ âm ỉ một lúc cũng không thấy vui nữa, cho nên ngoan ngoãn thu dọn hành lý cùng anh.

Không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, mấy ngày đi chơi Thư Hạ hoạt bát vô cùng, không mệt một tí tẹo nào, nhưng mấy bay vừa hạ cánh thì mệt đến mức chỉ muốn ngồi bệt ra đất. Thích Phỉ Nhiên dùng xe đẩy đồ đạc cậu, Lạc Thụy đi cạnh cười nhạo “Hai người giống như bà mẹ dẫn theo đứa con bị

thiếu năng ấy, hài hòa lắm.”

Thư Hạ khoát tay, giờ chả có tí sức nào so đo với cậu ta.

Quả nhiên giống như lời Thích Phỉ Nhiên nói, hai người vừa về liền bận rộn. Tuy bọn họ không cần xin nghỉ, nhưng công việc vẫn dồn lại chờ đợi bọn họ. Mấy ngày liên tiếp phải chạy đôn chạy đáo, chờ mãi cũng đến được tối thứ sáu nhàn rồi, Thư Hạ quyết định về nhà một chuyến, thăm ông bố nhà mình.

Cậu không vô tâm giống cha cậu, ra ngoài chơi chả bao giờ nghĩ đến con cái. Có mấy lần về nhà mua cho ông ít đồ mà cũng dở khóc dở cười, ăn uống đồ dùng gì cũng có, ai ngờ lúc Thư Diệu Chi nhìn thấy chỉ chắc lưỡi một cái “Lãng phí quá, tiền lương bây giờ của con được bao nhiêu chứ, còn phải trả nợ nữa, không cần mua nhiều thế đâu.”

“Cha đừng lúc nào cũng nhắc con về chuyện nợ nần chồng chất được không?” Thư Hạ liếc mắt “Không chỉ con mua đâu, còn có đồ Thích Phỉ Nhiên mua cho cha đây này.”

“Thanh niên các con nha... Haizz... Thôi, Tiểu Thích sao không tới vậy? Lâu rồi không thấy nó.”

Thư Hạ sờ sờ đầu “Cái đó, công ty họp mà.”

Thư Diệu Chi cảm thấy kì quái “Nó họp sao con không theo?”

“Ngành khác, không liên quan đến con.” Thư Hạ giả bộ để lừa ông, sau đó nói sang chuyện khác “À, con mua cho cha cái ví, đẹp lắm, mua ở chợ đêm, không đắt đâu, cha đừng có mà cần nần nhé.”

Ví đẹp thật, Thư Diệu Chi cầm lên sờ sờ, vải cũng chắc chắn, miệng không nói ra nhưng trong lòng ông rất thích.

Thư Hạ lôi từ trong túi ra một cái hộp khác đưa cho ông “Con mua cho mẹ cái vòng tay, nghe nói có thể cầu an. Lần sau cha đến thăm mẹ, thì đưa cho mẹ.”

Thư Diệu Chi ngẩn người, thở dài, muốn nói gì đó nhưng lại bị Thư Hạ ngắt lời.

Đưa đồ xong, việc lớn đã xong, Thư Hạ nói chuyện với Thư Diệu Chi một lúc, thêm mắm thêm muối kể về chuyến đi Thái Lan chơi xong thì chuẩn bị ra về.

Thích Phỉ Nhiên chờ cậu dưới nhà, Thư Hạ xuống thì thấy anh đã đứng đó được một lúc. Thư Hạ ôm lấy tay anh, thấy lạnh nên giơ lên thổi phư phư “Anh ngốc sao, không ở trên xe chờ.”

“Bí bách quá, ra ngoài đi dạo.”

“Cúi xuống một chút, em ủ ấm mặt cho.” Thư Hạ nói xong, đưa tay ôm lấy mặt Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên ôm lấy hông cậu “Không sao, không lạnh.”

Phía lưng vang lên tiếng đồ vật rơi xuống cầu thang. Ngay sau đó, là tiếng nói không kiềm được sự tức giận của Thư Diệu Chi.

“Thư Hạ!”

41. Chương 41

Một tiếng này khiến đầu óc Thư Hạ trống rỗng, cậu ngơ ngác nhìn Thư Diệu Chi đen mặt đi đến trước hai người, đánh rơi cái tay còn đang ôm lấy mặt Thích Phỉ Nhiên của cậu, tay khác giơ lên. Thích Phỉ Nhiên thấy cái tay kia sắp tát xuống mặt Thư Hạ thì nhanh chóng tiến lên, cái tát vừa vặn tát lên mặt anh, một tiếng vang thật lớn, trong buổi tối vắng vẻ lại càng rõ ràng. Thư Hạ nghe mà run rẩy, cậu kêu lên “Cha, sao cha đánh người vậy!”

Thư Diệu Chi cũng không ngờ Thích Phỉ Nhiên sẽ đỡ hộ con ông cái tát này, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, sau đó thì càng giận “Hai người các con là chuyện gì hả!”

Có lẽ một cái tát của cha với Thích Phỉ Nhiên đã kích thích Thư Hạ, cậu không biết lùi từ đâu ra dũng khí, giang tay che chắn Thích Phỉ Nhiên ở sau, nói “Con ở cùng anh ấy rồi, cha đánh đi, dù sao trước đây cũng đánh không ít, cha đánh chết thì thôi.”

Thư Diệu Chi giơ tay lên, Thư Hạ nói không sợ, nhưng ấn tượng về những năm cấp ba vẫn ám ảnh cậu, không tự chủ được mà cắn chặt răng, nhắm hai mắt lại, bày ra một vẻ thấy chết không sờn. Thư Diệu Chi tức đến phát run, định giơ chân đạp cậu thì Thích Phỉ Nhiên lại tiến lên ngăn lại “Chú, ở bên ngoài như vậy không hay, có gì chúng ta vào nhà từ từ nói.”

Thư Diệu Chi hất tay anh ra, không đáp, một mình tức giận bước lên cầu thang. Thư Hạ do dự không biết có nên đi theo ông không, tính xem có nên dứt khoát bỏ trốn hay không, cái ông lão xấu tính này cậu còn không hiểu sao. Thư Hạ nhìn khuôn mặt bị đánh đến đỏ ửng của Thích Phỉ Nhiên, muốn xin lỗi, trong lòng cũng xót xa mà xoa xoa mặt anh, nhỏ giọng hỏi “Đau không?”

“Hơi hơi.” Thích Phỉ Nhiên thành thật đáp “Lúc ấy, em cũng đau như thế sao.”

“Em không nhớ, chỉ nhớ cha em đạp em mấy cái thì em nằm cả ngày cũng không dậy được.” Thư Hạ nắm chặt tay Thích Phỉ Nhiên, nhìn qua có chút không biết phải làm sao “Chúng ta đi thôi, em sợ cha em điên lên đánh cả anh mất.”

Thích Phỉ Nhiên lắc đầu “Anh sợ giờ mà đi chú sẽ càng giận. Có anh là người ngoài ở đây, chú sẽ không động tay với em đâu.”

“Không động tay? Thế ai vừa đánh anh?” Thư Hạ thở dài, Thích Phỉ Nhiên cho rằng cha cậu quá lí trí rồi, thế nhưng anh nói cũng đúng, nếu lúc này cậu mà đi, Thư Diệu Chi sẽ tức điên lên mất, nói chính xác thì sau này cũng không thèm nhìn cậu nữa “Được rồi, chuyện sớm muộn gì cũng phải giải quyết, em sớm muộn gì cũng bị đánh một trận, vậy thì để hôm nay kết thúc luôn đi, dù gì bây giờ ông cũng không còn tiền ném em ra nước ngoài nữa rồi, còn có thể kết thúc kiểu gì được nữa.”

Vừa vào cửa, Thư Diệu Chi đã nghiêm mặt hắng giọng ngồi trên sofa. Thư Hạ nắm tay Thích Phỉ Nhiên đi đến, hai người vốn dĩ cả mặt đầy nghiêm trọng, nhưng hành động nắm tay này lại quá mức khiêu khích, giống như muốn thị uy. Lửa giận trong lòng Thư Diệu Chi vốn bị ép xuống còn tí ti, bây giờ lại bùng bùng dậy lên, chỉ vào Thư Hạ, mở miệng mãi nhưng vẫn không nói ra được lời nào.

Thư Hạ cúi đầu, thẳng thắn thừa nhận “Cha, con thật sự ở cùng Thích Phỉ Nhiên. Cha muốn đánh thì cứ đánh đi.”

“Một tên nhóc nhà họ Tần vừa đi thì một tên nhóc khác lại tới, một tên nhóc khác lại tới!!!” Thư Diệu Chi tức đến đau tim “Thư Hạ, con quá giỏi rồi! Con lừa cha như lừa thằng ngu con vui lắm sao!”

“Vậy cha kêu con phải làm sao bây giờ, con thích đàn ông, đời này con chỉ có thể cùng với đàn ông. Nhưng cha không thích như vậy, cha nhìn thấy con ở cạnh đàn ông cha không vui, mà con không ở cạnh anh ấy, con lại không vui. Để tất cả mọi người đều có thể hài lòng, con chỉ có thể gạt cha mà thôi!”

Thư Hạ nói lòng vòng một hồi như phát biểu. Thư Diệu Chi bị nói hoa hết cả đầu, chỉ nhớ được Thư Hạ nói nó thích đàn ông, chỉ có thể ở cùng đàn ông. Lời này lúc cấp ba cậu đã từng nói, giờ vẫn nói. Thư Diệu Chi ôm ngực, giận cũng không làm gì được “Con không thể thay đổi sao?”

Thư Hạ nhìn vào mắt ông, nghiêm túc nói “Con không thay đổi được, đánh chết cũng không thay đổi được.”

“Có phải con nghĩ bây giờ cha già rồi, không còn tiền nữa, không thể bắt con đi được không? Hả?”

Thư Diệu Chi cầm quả táo trên bàn lên định ném Thư Hạ, nhưng nhìn Thích Phỉ Nhiên lại đặt xuống. Vừa ở dưới nhà kích động không nhịn được mà đánh Thư Hạ, cuối cùng lại đánh nhầm lên anh, giờ cũng không tiện ra tay trước mặt anh nữa.

Thư Diệu Chi mềm giọng hơn một chút “Con mười bảy tuổi không hiểu chuyện, suy nghĩ linh tinh thì thôi, nhưng đã năm năm rồi. con còn chưa nghĩ cho cẩn thận hay sao?”

“Con không nghĩ linh tinh, con còn nghiêm túc suy nghĩ hơn bất kì ai! Mười bảy tuổi con không thấy con sai, bây giờ lại càng không!”

“Con không nghĩ linh tinh, còn nó thì sao?” Thư Diệu Chi chỉ vào Thích Phỉ Nhiên “Con biết nó nghĩ gì sao? Nếu như có một ngày nó chơi chán con rồi, thì con làm sao đây?”

“Nam nữ yêu nhau còn có ngày chán nhau, chán thì chia tay thôi, con cũng không có lỗi cái gì.”

Thích Phỉ Nhiên đứng lúc bổ sung thêm một câu “Chú, con sẽ không chán!”

Thư Diệu Chi ngược lại càng đau “Cút cút cút, hai đứa chúng bay cút hết đi!”

“Cút thì cút!” Thư Hạ kéo Thích Phỉ Nhiên “Chúng ta cút thôi, không thể nói thông suốt với ông ấy được!”

Thích Phỉ Nhiên đứng im không nhúc nhích, liếm liếm môi nói “Chú, con biết bây giờ chú đang tức giận, có lẽ sẽ không nghe được lời bọn con nói, nhưng con xin chú hãy tin con, con thật sự rất yêu Thư Hạ, con cũng có thể tự tin bảo vệ cậu ấy, không để cậu ấy tổn thương.”

“Bảo vệ? Bảo vệ kiểu gì? Con có biết đồng tính luyến ái phải đối mặt với cái gì không? Chú không hy vọng sau này các con ra đường lại bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ! Bị người ta mắng nhiếc! Dù con che được miệng những người đó thì sao? Con có che được sự kì thị và cái nhìn phiến diện của họ với con và Thư Hạ không?”

Thư Hạ vung tay lên “Con không để ý!”

“Bay cút cho ông!”

Thư Hạ lại kéo Thích Phỉ Nhiên, lần này Thích Phỉ Nhiên không kiên trì nữa, đi theo cậu ra cửa. Thư Hạ ngẩng cao đầu, nước mắt kiềm nén đã lâu rốt cuộc cũng chảy ra, tủi thân không chịu được.

Hai người lên xe, Thích Phỉ Nhiên kéo Thư Hạ qua, Thư Hạ ghé lên người anh, nhỏ giọng nói “Em cảm thấy cha em không quan tâm em!”

“Không đâu.” Thích Phỉ Nhiên an ủi “Chú sẽ không không cần em.”

“Ông bảo em cút, còn nói tận ba lần!” Thư Hạ nghiêm túc so đo “Nói ba lần chứng tỏ nói thật.”

“Không phải ba lần, hai lần, hơn nữa đều nói vì giận thôi.” Thích Phỉ Nhiên nắm tay cậu, hôn lên “Anh cảm thấy thái độ của chú hôm nay cũng không hẳn là không phải chấp nhận, để ông bình tĩnh mấy hôm, có lẽ ông sẽ nghĩ thông suốt thôi.”

“Em cũng biết ông không còn cứng nhắc như lần trước nữa, có lẽ là hết tiền rồi, không còn điều kiện để bạo hành em nữa. Haiz, sao mà có thể nghĩ thông suốt được chứ, nhiều năm như vậy còn chưa thông, mấy ngày thì càng không thể đâu.” Thư Hạ dẫu môi, không còn chút khí thế nào “Bây giờ em là đứa cha không thương mẹ không yêu nữa rồi, em thật đáng thương.”

“Anh thương em.” Thích Phỉ Nhiên thổ lộ với cậu, ngắn gọn nhưng dịu dàng, Thư Hạ mím môi, tâm trạng

vừa trải qua gió to sóng dữ bình tĩnh lại “Tình yêu cũng không bù đắp được tình thân đã mất của em, nhưng em vẫn thích nghe câu này, anh nói thêm mấy lần đi.”

Thích Phỉ Nhiên cười cười, ghé vào tai cậu lặp lại mấy lần, tiếng nói khiêu gợi đỏ bừng cả mặt Thư Hạ, Thư Hạ ôm chặt anh, Thích Phỉ Nhiên xoa lưng cậu.

“Không sợ, có anh đây rồi.”

42. Chương 42

Thư Hạ luôn tỏ ra không quan tâm đến Thư Diệu Chi, cứ như không có người cha này, thế nhưng Thích Phỉ Nhiên nhìn ra được, cậu thật sự rất buồn. Một người lúc trước luôn cười đùa với anh, giờ cứ luôn chau mày, bình thường thì ngồi thừ ra, lúc lên ra ngoài nghe điện thoại thì cố gắng để không bật ra tiếng nấc, nhưng lại âm thầm lau nước mắt. Anh hỏi cậu làm sao cậu lại kiếm có, khi thì Niên Niên rụng lông nhiều quá nên khó chịu, khi thì vì mình mập nên buồn, trên trời dưới biển, tóm lại sẽ không nói thật với anh.

Người cả ngày rầu rĩ không vui, cuối cùng cũng khiến Thích Phỉ Nhiên không chịu nổi nữa.

Anh lên đi tìm Thư Diệu Chi mấy lần, nhưng toàn bị chặn ở ngoài cửa. Thích Phỉ Nhiên nghĩ có lẽ chú thật sự bị tổn thương, nhưng anh nhất định không từ bỏ. Hôm đó Thư Hạ vừa ra ngoài chơi, anh đã đến nhà họ Thư ngay. Buổi chiều, Thích Phỉ Nhiên tới sớm, gõ cửa không thấy ai trả lời, có lẽ trong nhà không có ai. Vừa xoay người đi xuống thì gặp Thư Diệu Chi tan làm về nhà.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Thích Phỉ Nhiên lúc thường oai phong hùng vĩ trên thương trường, vẫn được coi là trầm ổn nội liêm, nhưng lúc này vẫn không nhịn được lo lắng, kho khan gọi một tiếng “Chú.”

Thư Diệu Chi hai tay chấp sau đít, ông vẫn rất thích đứa nhóc này, không chỉ vì Thích Phỉ Nhiên giúp ông nhiều thứ mà còn vì Thích Phỉ Nhiên đáng tin hơn rất nhiều người cùng tuổi, còn trẻ đã thành công nhưng chưa một lần kiêu ngạo, hành xử thành thực nhưng không lọc lõi lừa đảo. Một người trẻ tuổi ưu tú như thế, ở trước mặt mình chắc chắn không thể là cái dạng văng vẳng dạ dạ như bây giờ. Mà nghĩ đến nguyên nhân khiến cậu như bây giờ, Thư Diệu Chi lại nhịn không được mà thở dài.

“Lên đây đi.”

Trước khi Thư Hạ về nước, Thích Phỉ Nhiên cũng đã đến mấy lần, nhưng khi ấy hoàn toàn không giống như lúc này. Thích Phỉ Nhiên đi theo sau Thư Diệu Chi tiến vào trong nhà, Thư Diệu Chi rót cho cậu cốc chè, ngồi xuống phía đối diện.

“Con với Thư Hạ ở bên nhau bao lâu rồi?”

Thích Phỉ Nhiên trả lời “Không lâu lắm, hai ba tháng ạ.”

Thư Diệu Chi gật đầu, sau đó hỏi “Tiểu Thích, con nói thật cho chú biết, con giúp chú, có phải vì Thư Hạ không?”

Thích Phỉ Nhiên hơi gật đầu “Chú, từ cấp ba con đã thích Thư Hạ rồi, thích đến tận bây giờ, cho nên con xin chú tin con, con đối với Thư Hạ là thật lòng, chúng con sẽ hạnh phúc bên nhau.”

“Các con còn trẻ, nên cái gì cũng thấy đơn giản.” Thư Diệu Chi lắc đầu “Cha mẹ con có biết không?”

“Mẹ con biết, còn con với cha con quan hệ không được tốt lắm, cho nên con không định nói cho ông biết.”

“Mẹ con nói gì?”

Thích Phỉ Nhiên nghĩ một lát nói “Mẹ con rất thích Thư Hạ.”

Thư Diệu Chi không nói gì nữa, Thích Phỉ Nhiên cũng không dám lên tiếng, trong phòng không mở điều hòa, trong không gian thoáng mát, chỉ có làn khói bốc lên từ cốc nước chè xanh rờn.

“Thư Hạ bị chú chiều hư rồi, từ nhỏ đã là một đứa không khiến người ta bớt lo, lúc năm tuổi bị chú đánh một trận, còn ôm cái bọc nhỏ đòi bỏ nhà ra đi, không coi ai ra gì. Quay đi quay lại đã không biết biến đâu mất, hại chú lo lắng tìm nó khắp nơi, cuối cùng tìm được ở dưới chân gầm cầu, bản không nhận ra người, chảy nước miếng xin bánh bao của người lang thang. May mà mạng lớn không gặp phải bọn buôn người.” Thư Diệu Chi nhớ lại, quả là một đứa trẻ phiền phức, cúi đầu cười khổ “Gan lớn, cái gì cũng dám làm, lại không có đầu óc, chưa bao giờ cân nhắc đến hậu quả, đi học thì càng giỏi rồi, một tuần đi học năm buổi thì bốn buổi bị phạt đứng, liên lụy đến ông đây, phải cùng nó nghe một giáo viên mới có hơn hai mươi cái tuổi đầu mắng cho té tát.”

“Lúc cấp ba cậu ấy cũng rất hay gây chuyện.” Thích Phỉ Nhiên nói “Nhưng đó đều là quá khứ rồi, Thư Hạ của bây giờ trưởng thành lắm rồi, rất có trách nhiệm, rất quan tâm người khác, không còn giống như trước đây, làm gì cũng không quan tâm hậu quả nữa đâu chú ạ.”

“Tiểu Thích, Thư Hạ là con chú, nó là người như nào, chú rất rõ, không sợ trời không sợ đất, nếu sợ thì là sợ thật, cứ cho giờ nó trưởng thành thật, thì bản tính cũng sẽ không thay đổi.” Thư Diệu Chi lắc đầu “Thư Hạ, nó, luôn tỏ ra cọc nhủ, thật ra nội tâm vẫn rất yếu đuối, con chó thấy nó giờ đang bướng bỉnh với chú, nói nó không quan tâm người ta nói gì nó, nhưng khi người ta thật sự nói nó, nói vì nó thích đàn ông mà ghét nó, nó sẽ rất buồn. Thăng nhóc này, bây giờ rất hiểu chuyện, nhưng càng hiểu chuyện sẽ càng đau, con có hiểu chú đang nói gì không?”

“Con hiểu. Con còn hiểu, còn hơn cả ác ý đến từ người xa lạ, Thư Hạ sẽ vì người thân thiết mà càng đau lòng.”

Thư Diệu Chi không biết mình thở dài bao nhiêu lần, già rồi, không còn sức mà tức nữa, chỉ có thể một tiếng lại một tiếng thở dài.

“Chuyện có với tên nhóc nhà họ Tần kia con biết không? Quá ầm ĩ, cuối cùng, haiz, chú tức lắm, tức đến mức chỉ hận không thể mua ngay vé máy bay bay sang đập cho nó một trận, thế nhưng chú cũng thương nó, trên giá sách của chú xếp đầy sách về đồng tính. Chú biết đây là trời sinh, mấy năm nay chú vẫn luôn ám chỉ tâm lí cho bản thân mình, nhưng chú không nghĩ là hai đứa... Chú vẫn còn rất tức, tức nó đi vào con đường không biết có bao nhiêu khó khăn, tức các con vô tri không biết sợ. Chú vất vả lắm mới nói chuyện tử tế được với nó, nhưng nó lại vô cớ phát giận, nói không nhận người cha là chú đây, kệ chú ở một mình. Nó như vậy là đạo đức gì chứ? Chú làm sao mà hiểu cho nó được đây?”

“Chú, Thư Hạ không phải giận đâu, cậu ấy mấy hôm nay không cười không nói, lúc gọi điện cứ khóc mãi, con cũng muốn nói với chú là cậu ấy thật sự rất quan tâm đến chú, hy vọng nhận được sự ủng hộ của chú.”

Thư Diệu Chi không nói nữa, Thích Phỉ Nhiên đứng dậy, cúi người xuống nói “Chú, con xin chú cho chúng con một thời gian ngắn, chúng con sẽ chứng minh cho chú thấy chúng con ở bên nhau là một quyết định không hề sai!”

Thư Hạ uống hết mấy lon bia, say khướt. Lúc Thích Phỉ Nhiên đến, Lạc Thụy đang ôm ngang thắt lưng Thư Hạ phòng cậu chạy lung tung, nhìn thấy anh thì lập tức nói “Cứu tinh! Anh đến thì tốt rồi!”

Thích Phỉ Nhiên đi tới, anh vừa chạm vào Thư Hạ liền không ổn ào nữa, ngoan ngoãn ôm lấy anh, dúi đầu vào ngực anh. Lạc Thụy cũng đã quen, nhân cơ hội đá cái móng Thư Hạ một chút, sau đó nói với Thích Phỉ Nhiên “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy, các anh cãi nhau sao? Cứ khóc mãi, khuyên sao cũng không được.”

“Không cãi nhau.”

Lạc Thụy thấy anh cũng không có ý muốn nói, tức giận phát tay “Thôi, bí mật của hai người, tôi cũng không hỏi nữa, đi trước đây.”

Thích Phỉ Nhiên nói một câu tạm biệt, lôi kéo tên nhóc say khướt đáng thương lên xe. Lúc còn ở trước mặt Lạc Thụy còn giả vờ cơ mà, tuy là giả vờ không có được thành công lắm, nhưng vừa thấy Thích Phỉ Nhiên thì khóe miệng đã trễ xuống, cả mặt toàn là ảm ức.

“Thích Phỉ Nhiên, trong lòng em rất rất khó chịu.”

Thích Phỉ Nhiên hôn nhẹ lên trán cậu, dỗ dành “Không sao.”

Thư Hạ hơi say, nghe không rõ lời anh nói, chỉ ngồi nhìn anh ngây ngốc, nhìn suốt cả một đường về đến tận nhà thay áo ngủ, nằm lên giường. Thích Phỉ Nhiên đi tắm, lúc quay lại thì thấy chuông điện thoại của Thư Hạ rung.

Vừa nhìn cái vị nằm cạnh, anh liền nghe giúp cậu.

Thư Hạ nằm trên giường, mơ mơ màng màng, chỉ nghe Thích Phỉ Nhiên nói gì đó mà vừa về nhà, đang ngủ, các loại.

43. Chương 43

Tuy địa vị của Thư Hạ và Thích Phỉ Nhiên bây giờ đã thay đổi, nhưng Thư Hạ vẫn tuyệt đối không vì được cưng chiều mà sinh ra kiêu căng, mỗi ngày đều cẩn thận làm việc, hoàn thành công tác được giao, ví dụ như sáng dậy cho mèo ăn.

Gãi gãi bộ lông của Niên Niên cũng đang mơ màng giống mình, Thư Hạ chỉ vào con mèo, nghiêm túc dạy dỗ “Có phải nửa đêm mi lại chạy ra ngoài vụng trộm với mèo khác không hả? Không tuân thủ đạo làm chồng gì hết! Lần sau đi cửa chính đi nghe chưa! Cái rèm bằng lụa mỏng chỗ ban công bị mi cào thành cái dạng gì rồi hả? Tự mi nhìn đi!”

Niên Niên liếc mắt nhìn cậu, sau đó lười biếng xoay người, chống hông lại phía cậu. Thư Hạ thở dài, cái con mèo bướng bỉnh này lại khiến cho tâm trạng của cậu nặng thêm một chút.

Quay lại trong phòng ngủ gọi Thích Phỉ Nhiên dậy, Thư Hạ thuận tiện cầm lấy điện thoại.

Lúc Thích Phỉ Nhiên tỉnh, liền thấy Thư Hạ đầu tóc bù xù, cầm điện thoại nước mắt rùng rùng nhìn mình.

“Thích... Thích Phỉ Nhiên, tối qua cha em gọi điện cho em đó TAT.”

Mây đen trên đầu Thư Hạ mấy hôm nay nháy mắt bay đi hết, Thích Phỉ Nhiên cười cười “Hôm qua em uống say, anh nghe mấy hộ em.”

Thư Hạ đi đến trước mặt anh, trong mắt tràn đầy chờ mong “Cha em nói gì vậy?”

“Chú nói cuối tuần rảnh thì về ăn cơm.”

Nói xong, Thích Phỉ Nhiên giơ hai tay về phía Thư Hạ, Thư Hạ lập tức nhào vào lòng anh.

Hai người cứ thế mà đến muộn, Thư Hạ còn không biết ngại, ở trong nhóm chat vênh váo với nhóm Như Ý. Em gái Như Ý bình thường rất hay đi muộn, lương bị trừ không ít, thấy bộ dạng Thư Hạ như vậy, đổ kị đến bực bội.

Em gái Như Ý: Em muốn báo cáo anh, đi muộn về sớm, lúc làm việc còn đến quầy tiếp tân quấy rối!

Thư Hạ ha ha cười, cậu quấy rối quầy tiếp tân? Cậu chỉ quấy rối ông chủ thôi có được không? Ngón tay bùm bùm bùm gõ.

Xá Dư: Trước mặt tôi có người~!

Thanh Phong Tự Lai: Vừa sáng ra đã [ngủ gật]

Từ Tự Lai chỉ nói đùa một câu, thế nhưng lại chột trúng Thư Hạ. Mặc dù cậu biết Từ Tự Lai hoàn toàn không biết quan hệ của cậu với Thích Phỉ Nhiên, mặt vẫn hơi ửng hồng, trộm liếc Thích Phỉ Nhiên một cái. Thích Phỉ Nhiên mặc áo len trắng đen cổ tròn, lúc sáng đi vội chưa kịp chải tóc, lúc này tóc mái hơi rũ xuống, có chút hỗn loạn trước trán.

A, quả nhiên là hotboy của trường nha, Thư Hạ ngây người nhìn anh, cứ nhìn đột nhiên lại động tâm.

Thích Phỉ Nhiên không biết đang xem gì mà rất chăm chú, Thư Hạ rón rén tới gần, phát hiện anh đang mở Taobao, Thư Hạ tập trung nhìn, sau đó hít sâu một hơi.

“Anh đừng có mua cho em mấy cái bộ đồ ngủ hình động vật này nữa có được không? Muốn gì hả? Muốn sưu tập đủ bộ mười hai con giáp à?”

“Không phải mười hai con giáp, em xem.” Thích Phỉ Nhiên chỉ vào một cái ảnh nhỏ “Anh đang xem cái này, khủng long nhỏ.”

Còn khủng long nhỏ? Thật là trẻ con, không khá hơn cả đứa bé ba tuổi, Thư Hạ trợn mắt “Sao anh không tự đi mà mặc?”

“Anh không đáng yêu.”

Đây là muốn khen mình dễ thương sao. Không giận nữa, cũng đẹp lắm.

“Hay vậy đi, anh cũng mua một bộ, anh mặc thì em mặc, làm áo ngủ tình nhân luôn.”

Thích Phỉ Nhiên nhìn xuống thân hình Thư Hạ nói “Không phải tình nhân, là cha con.”

Thư Hạ nhào đến cắn anh “Muốn dê ai hả? Còn khủng long nhỏ, đồ sói bụng đầy bụng xấu xa!”

Thích Phỉ Nhiên mặc cậu cắn, đoán cậu cũng thương không dám cắn mạnh. Thư Hạ cắn xong thì chui vào

lòng Thích Phỉ Nhiên, luyên thuyên. Thích Phỉ Nhiên tắt trang web đi, đột nhiên nhớ tới chuyện chưa nói hết lúc sáng, vỗ vỗ hông cậu “Cuối tuần về ăn cơm nhé?”

Thư Hạ buổi sáng còn mải cảm động, chưa đáp lại anh, nhưng đây không phải là đáp án rõ ràng rồi sao. Haiz, cũng trách cậu mấy hôm trước giả bộ anh hùng trước mặt Thích Phỉ Nhiên hơi quá, nên sáng nay liền bại lộ triệt để rồi, không biết phải dùng lời gì để nói nữa.

“Đi, có cơm không ăn thì có mà ngổ à!”

Thích Phỉ Nhiên gật đầu “Được, vậy anh nói với chú một tiếng.”

“Em tự nói.” Thư Hạ nói, sau đó lại nghi ngờ “Cha em sao lại gọi chúng ta về ăn cơm? Cái thái độ này cũng thay đổi nhanh quá đi...”

Thích Phỉ Nhiên chỉ cười không nói.

Thư Hạ nhìn anh “Theo suy đoán thì, có phải anh ở giữa dở trò không?”

“Môn ngữ văn của em phải về cấp một học lại.” Thích Phỉ Nhiên không nói nữa, Thư Hạ thì vẫn luôn miệng, ép Thích Phỉ Nhiên không chịu được “Anh đi tìm chú mấy lần, chú bị anh năn nỉ mãi, nên nói sẽ cho chúng ta cơ hội...”

“Thật?” Thư Hạ kích động không chịu được, cảm thấy tảng đá đã đè trong lòng nhiều năm cuối cùng cũng được bỏ đi, vô cùng thoải mái “Sao bây giờ anh mới nói cho em biết! Anh đúng là người làm chuyện lớn mà! Anh nói với cha em như thế nào vậy? Em thật bội phục anh, yêu anh nhất trên đời!”

“Anh cũng không nói gì, anh cảm thấy chủ yếu là tâm lí của chú thôi, chú xem rất nhiều sách về lĩnh vực này.” Hôm qua sau khi Thư Diệu Chi đồng ý cho hai người xong, anh còn trò chuyện với ông thêm một chút, cả câu chuyện đều xoay quanh sự quan tâm dành cho Thư Hạ. Anh cũng đi xem giá sách của Thư Diệu Chi, lúc vuốt phẳng những gáy sách đã nhuộm màu thời gian, trong lòng Thích Phỉ Nhiên vô cùng rung động.

“Chú rất yêu em, Thư Hạ.”

Thư Hạ cúi đầu, hơi gật “Em biết.”

Cảm giác sau cơn mưa trời lại sáng thật là tốt, Thư Hạ lại quay lại làm một ông vua nhỏ, lúc ăn trưa chạy tốt đi gọi điện cho Thư Diệu Chi. Thích Phỉ Nhiên ngồi đối diện anh, càng nghe càng thấy không ổn, quả nhiên một lát sau hai người lại cãi nhau.

Thư Hạ hô to vào di động “Không ăn nữa, không ăn nữa, con còn lạ gì!”

“Cha đừng nói nữa, Thích Phỉ Nhiên cũng không đến đâu, anh ta mà đến con chặt đứt chân anh ta!”

Thích Phỉ Nhiên ngẩng đầu, mờ mịt nhìn Thư Hạ, Thư Hạ cúp điện thoại “Lại mắng em, ông bố này được nhặt về từ thùng rác à!”

Mỗi lần dối nhau là lại y như thế, đây mới đúng là hình thức sống chung của hai cha con bọn họ. Nhìn Thư Hạ hờn dỗi, Thích Phỉ Nhiên tự nhiên cũng thấy vui.

Nói không đi, thế nhưng tối chủ nhật vẫn là đi. Từ lần trước cãi nhau với Thư Diệu Chi, đến nay cũng đã qua bảy tám ngày, nhưng hai cha con vừa thấy nhau, vẫn còn hơi xấu hổ, qua một lúc mới lại bắt đầu khắc khẩu.

Tuy Thư Diệu Chi không nói rõ, nhưng cũng đã ngầm thừa nhận hai người. Tuy Thư Hạ không cần ghen nữa, thế nhưng cậu cũng sợ thân thiết với Thích Phỉ Nhiên quá lại kích thích đến Thư Diệu Chi, nên cũng không dám làm càn, chỉ thi thoảng thân cận trong phạm vi cho phép.

Thư Diệu Chi vừa rán trứng trong bếp, vừa len lén quan sát động tĩnh bên ngoài. Thư Hạ đang ăn dâu tây, ăn bảy tám quả mới dứt cho Thích Phỉ Nhiên một quả, Thư Diệu Chi thở dài, đây mà còn gọi là biết quan tâm người khác? Cái thằng nhỏ Thích Phỉ Nhiên này bị lừa mà còn nghĩ nó tốt!

Ba người uống chút rượu, vốn Thích Phỉ Nhiên còn định lấy lí do lái xe từ chối, Thư Diệu Chi đã khoát tay. “Hôm nay ở lại đi.”

Nhà chỉ có hai phòng, lời này có ý gì, ba người đều tự hiểu.

Thư Hạ ngây ngô cười, Thư Diệu Chi bê cốc rượu nhấp một ngụm, Thư Hạ rất vui vẻ mà bê lạc rang đến trước mặt ông “Cha đừng uống rượu nữa, ăn chút lạc rang đi.”

Thư Diệu Chi uống hơi nhiều, mắt có chút hồng. Thư Hạ giục ông đi ngủ, nhưng Thư Diệu Chi không chịu, kéo Thích Phỉ Nhiên đi nói chuyện phiếm. Thư Hạ vốn còn muốn ngồi cạnh nghe chuyện, nhưng Thư Diệu Chi nói thật nhiều, Thư Hạ nghe mà gấp ngắc ngắc dài, không chịu được mà về phòng ngủ trước, trước khi đi còn không quên mắng Thư Diệu Chi mấy câu.

Sau khi Thư Hạ đi, Thư Diệu Chi nói chuyện nghiêm túc hẳn lên, ông đưa cho Thích Phỉ Nhiên một điều thuốc “Hút thuốc không?”

Thích Phỉ Nhiên nhận lấy “Hút ạ.”

“Tên nhãi con kia không cho hút hả?”

Đúng là không cho hút, Thích Phỉ Nhiên gạt đầu, cái này cậu ấy quản nghiêm lắm.

Thư Diệu Chi rít một hơi thuốc, con mắt mơ màng nổi lên chút nước, đột nhiên mở miệng nói “Tiểu Hạ có nói với con về mẹ nó không?”

“Có ạ.”

“Có phải nói mẹ nó không tốt không?”

Thích Phỉ Nhiên không nói, Thư Diệu Chi phả ra một làn khói, xong lại rít hơi “Nhất định là nó trách mẹ nó rồi. Haizz, mẹ nó đúng là phiền não về nó. Con của bạn thân và con mình, haizz, người bạn đó lại còn vì thế mà bệnh nặng thêm.”

Thích Phỉ Nhiên không biết phải tiếp lời như thế nào, chỉ im lặng ngồi nghe, Thư Diệu Chi thở dài “Thế nhưng sau này không để ý quan tâm nó được là vì bà ấy bệnh rồi.”

“Chú cũng mới biết, nói không muốn cả ngày phải nhìn vẻ mặt cầu xin của chúng ta, kỳ thật chú biết, bà ấy là sợ chú với Thư Hạ buồn thôi.” Thư Diệu Chi cười “Cả đời không nói chuyện đạo lý gì, nhưng thật ra lại rất hiểu chuyện.”

“Thư Hạ biết không ạ?”

“Nói qua một lần, nó cũng không để tâm.” Thư Diệu Chi vừa nói vừa lắc đầu “Cũng không hoàn toàn không để tâm, còn đưa cho chú cái vòng tay, nhưng khẳng định là nó không biết chuyện nghiêm trọng như nào đâu.”

Thích Phỉ Nhiên nghĩ đến Thư Hạ mỗi lần nói đến mẹ mình đều giả bộ không có gì, nhưng thật ra lại rất buồn, nói “Chú, nói cho cậu ấy biết đi ạ.”

Thư Diệu Chi nhìn Thích Phỉ Nhiên một lát, rít mạnh mấy mũi thuốc, cuối cùng quyết định “Vây nói đi, không sau này biết rồi lại ầm ĩ muốn chết đi được.”

44. Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người cân nhắc một chút, cuối cùng quyết định để Thích Phỉ Nhiên nói với Thư Hạ, vốn định để sáng hôm sau nói, vì sợ cậu tâm trạng nặng nề không ngủ được. Thế nhưng Thư Hạ vô cùng hiếu kì, hai mắt mở to hỏi Thích Phỉ Nhiên và Thư Diệu Chi nói chuyện gì.

Thích Phỉ Nhiên gạt tóc mái trước trán Thư Hạ, hôn trán cậu một chút rồi đơn giản nói ra “Chú nói với anh một ít chuyện của dì.”

“Dì? Dì nào?” Thư Hạ mờ mịt, một lúc sau mới phản ứng “Anh nói mẹ em à?”

“Ừ.” Thích Phỉ Nhiên hơi dừng một chút “Chú nói, dì không phải không muốn gặp em, mà là dì bị bệnh, hình như rất nghiêm trọng, sợ em buồn, cho nên không nói cho em biết.”

Thư Hạ vốn đang ghé vào Thích Phỉ Nhiên làm nũng thoáng cái ỉu xiu, trượt vào trong chăn, che kín cả người, ngay cả một sợi tóc cũng không lộ ra. Thích Phỉ Nhiên ôm cậu vào trong lòng, Thư Hạ chôn mặt vào ngực anh, không nói. Thích Phỉ Nhiên cũng không nói, chỉ vỗ lưng cậu. Anh biết Thư Hạ như vậy là đang buồn, lúc cậu buồn vẫn luôn như vậy, một người tự chịu đựng, không rên một tiếng.

“Hay thật, tất cả mọi người đều nói là vì tốt cho em, không muốn em lo lắng, cho nên không nói.” Thư Hạ rầu rĩ “Em cứ như một thằng ngốc, hận cái này cái kia, nhưng thật ra, em chẳng thể hận ai.”

“Mọi người đều hy vọng em vui vẻ, cho nên mới giấu em.”

“Em biết, chuyện chẳng có gì cũng muốn bảo vệ em, thế nhưng em có chỗ nào yếu đuối như vậy chứ?” Thư Hạ nhỏ giọng nói, có chút ghen ngào “Em muốn đi thăm mẹ, mẹ em rất sợ đau.”

“Mai anh đi cùng em.”

Mùa đông đi qua hơn nửa, cuối tuần vừa hay là lễ Giáng Sinh, Thư Hạ phát hiện sinh nhật Thích Phỉ Nhiên cũng rơi đúng vào Giáng Sinh, đã vui lại càng vui hơn. Thích Phỉ Nhiên luôn luôn cảm thấy những việc này rất vô nghĩa, dự định của anh vẫn luôn rất đơn giản, buổi trưa hẹn mẹ ăn bữa cơm, buổi tối thì về nhà cha Thư Hạ ăn bữa nữa, thêm cái bánh sinh nhật là vừa đủ, đẹp. Nhưng nay có Thư Hạ ở đây, cái loại dự định đơn giản này cũng mãi mãi chỉ có thể là dự định.

Thư Hạ trong giờ làm việc, yên lặng ngồi đếm số đầu người, còn lôi cả giấy bút ra đánh dấu, Thích Phỉ Nhiên nhìn bộ dạng đó của cậu, nhin không được mà nói đùa “Người không biết còn tưởng em viết thiệp mời cưới mất.”

“Sao mà lại yêu em thế cơ chứ, ngày nào cũng mong ngóng chuyện cưới xin.” Thư Hạ vỗ tay một cái “Thế mà lại cho em ý tưởng, em phải thiết kế một cái thiệp mời, sau đó phát cho mỗi người một cái mới được.”

“Chỉ là một buổi sinh nhật thôi, không cần làm thế đâu.”

Thư Hạ tỏ ra là một người từng trải, giơ ngón tay lên lắc lắc “Anh không hiểu đâu, thiếu đi một khâu, bọn họ sẽ không ngần ngại quỵt lì xì ngay!”

Tuy không hiểu logic này lắm, nhưng Thích Phỉ Nhiên vẫn quen nói theo Thư Hạ “Vậy em làm đi, anh sẽ đưa cho Trình Dương mấy cái.”

“Được, cả Lai Lai hay bắt nạt em nữa, em phải cẩn thận bẫy cậu ta một vỏ mới được.” Thư Hạ chấm chấm lên cái tên trên giấy “Gì đây, em cũng không quen nhiều bạn bè của anh lắm, còn ai ta, anh tự mình thêm đi này.”

Đưa giấy qua, Thích Phỉ Nhiên nhìn lướt một cái, sau đó viết thêm tên mấy người, Thư Hạ đúng là không quen, cậu nhìn trên nhìn dưới, cảm giác như thiếu mất gì đó.

“Không cho mời Dụ Kiều! Sinh nhật còn mời anh ăn bánh kem, không hiểu lễ nghi, không hiền hậu!” Thư Hạ cố ý nói, trộm nhìn biểu tình của Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên đương nhiên biết chút gian xảo ấy của cậu, cười mà như không cười nhìn cậu, sau đó giả như muốn viết, Thư Hạ giật lấy bút của anh, biết Thích Phỉ Nhiên chỉ trêu mình, nhưng vẫn nói móc “Có vài người sao mà tính tình xấu như vậy chứ, biết người khác có lòng với mình rồi còn trêu ghẹo người ta, không đứng đắn!”

Sao mà cái gì cũng nói được thế chứ? Chịu rồi! Thích Phỉ Nhiên buông tay, Thư Hạ lăm bằm hai tiếng, lại quay lại hỏi “Em trai anh phải mời chứ nhỉ, lâu rồi không gặp cậu ấy, kêu cậu ấy đến chơi nha.”

“Nó có cũng được không có cũng không sao, em muốn mời thì cứ mời đi.”

“Mẹ anh có nói cho em trai anh biết là chúng ta ở cùng nhau chưa?”

“Chắc rồi.” Nếu không sẽ không phải mỗi ngày đều oanh tạc Wechat của người ta, nhớ tới mà đau đầu.

“Vậy buổi trưa chúng ta ăn ở nhà hàng nhé, sau đó đến tối thì gọi mẹ anh cùng nhau ăn cơm? Vốn định đến chỗ cha em, nhưng tuần này cha em đi thăm mẹ em rồi, nếu không vướng sinh nhật anh chắc em cũng đi.”

“Không cần đâu, cuối tuần cha anh ở nhà, mẹ anh ra ngoài không tiện.” Thích Phỉ Nhiên nói “Sức khỏe di đạo này thế nào?”

“Đỡ hơn chút rồi, bảo mẹ về nhà ở nhưng mẹ vẫn không chịu, bướng bỉnh kinh khủng, bây giờ là một vị công chúa già rồi, em không ép được bà.”

Thư Hạ lại đếm một chút, nghĩ số người đủ rồi, liền liếc mắt nhìn Thích Phỉ Nhiên, xác định danh sách lần cuối, sau đó thì xắn tay áo lên chuẩn bị làm thiệp mời điện tử. Thích Phỉ Nhiên rút chút thời gian nhìn qua, cũng ra chút gì phết, anh đối với Thư Hạ luôn cưng chiều, cho dù làm không tốt chút xíu cũng có thể khen không tiếc lời, cho nên Thư Hạ cực kì đắc ý, vênh vênh cái mặt “Vây cũng nói, còn không nhìn xem em học cái gì nha.”

Thư Hạ trộm liếc Thích Phỉ Nhiên, thấy anh không nhìn nữa, mới lại lên mở trang web lên, phía trên là một đồng chữ.

“Sinh nhật bạn trai nên tặng cái gì?”

Đáp án trên Baidu đúng là quá vớ vẩn, đây là cái loại đáp án gì chứ? Có lẽ nghĩ người hỏi là con gái, cho nên đa số đều là comment đùa giỡn. Thư Hạ chuẩn đàn ông gân xanh bạo phát, phần nộ tắt trang web!

Còn phải đi hỏi bạn học thâm niên Lạc Thụy Bảo nữa, nhưng Lạc Thụy không để ý cậu, bận đến quay vòng vòng, lúc rảnh mới đáp lại được một câu.

“Tặng nước hoa, cái loại bình thường mà cậu hay dùng ấy, để trên người anh ta toàn là mùi của cậu.”

Không hổ là lão ma lạnh, được! Thư Hạ khen xong lại mê man, cậu không có dùng nước hoa! Xoắn xoắn ngón tay nhấn lại: Không có nước hoa, tặng sữa tắm được không?

Lạc Thụy:Thương Thích Phỉ Nhiên quá, lúc cậu yêu Tần Tiêu còn biết đường mua xương rồng cho anh ta cơ mà, sao đến Thích Phỉ Nhiên thì lại không biết mua gì thế hả.”

Đau lòng! Thư Hạ ôm ngực, Thích Phỉ Nhiên đối với cái gì cũng bình thường, cảm giác không ra anh thích cái gì, cho nên cậu mới lo mà.

Chớp mắt đã đến Giáng Sinh, Thư Hạ vui vẻ dán tranh bé trai bé gái như ăn mừng năm mới, từ sáng sớm miệng đã toé toét cười, trưa đến nhà hàng cũng vẫn cười. Thích Phỉ Nhiên xoa xoa mặt cậu “Cười cứng hết cả mặt rồi, vui vậy sao?”

“Đây là sinh nhật đầu tiên của anh sau khi chúng ta ở bên nhau, em kích động.”

Có gì mà kích động chứ. Thích Phỉ Nhiên cười, quần áo hôm nay anh mặc chính là quần áo do Thư Hạ mua, bình thường cứ nói thắm mã của Thích Phỉ Nhiên trẻ con, mua áo ngủ toàn mua loại hình động vật, nhưng thắm mã của Thư Hạ cũng chả khác hơn là mấy, áo khoác khuy móc (*), là phong cách của học sinh trung học, tuy vậy nhưng Thích Phỉ Nhiên mặc lên vẫn đẹp vô cùng. Người đẹp vì lụa, cái câu này mà gặp phải Thích Phỉ Nhiên thì phải đảo lại thôi, có khoác bao tải lên người thì vẫn đẹp!

Thư Hạ và Thích Phỉ Nhiên đứng trước cửa nhà hàng đợi bạn bè. Thư Hạ ôm Thích Phỉ Nhiên sưởi ấm, nhỏ giọng nói “Sao cứ như vợ chồng son đón khách ý.”

Thích Phỉ Nhiên dùng chính lời Thư Hạ nói trả lại cho cậu, nhưng anh đánh giá quá thấp da mặt của Thư Hạ rồi, Thư Hạ cả mặt sáng bừng “Đúng vậy, nằm mơ cũng muốn cưới anh về.”

Người đến đã gần đủ, mọi người cũng nhân cơ hội sinh nhật Thích Phỉ Nhiên mà rút ra một cơ hội gặp mặt bạn bè, lại thêm Giáng Sinh, nên nhìn qua ai cũng vui vẻ. Thích Phỉ Nhiên mời mấy người bạn đại học, bọn họ đều đã nghe về Thư Hạ từ sớm, nhưng chưa từng được thấy người thật, cho nên hiện tại cả đám xúm lại mời rượu cậu.

Sau đó một người đứng lên làm đầu đàn, nhỏ giọng nói hai ba, cả đám cùng nhau hô lên “Chào chị dâu!”

Cái này là muốn cậu hài lòng hay không hài lòng đây? Thư Hạ liếc Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên về mặt vô tội, Thư Hạ không thể làm gì hơn là ha ha nhìn bọn họ “Chào các anh em.”

Có người trêu “Thích Phỉ Nhiên thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy, hóa ra là vì chị dâu nha!”

Thích Phỉ Nhiên ôm lấy Thư Hạ “Được rồi, ăn đồ của các cậu đi.”

Mọi người ồn ào ăn uống, Lạc Thụy lén lút hỏi Thư Hạ “Chuẩn bị cái gì cho lão Thích?”

“Cái này cũng phải nói cho cậu biết à?” Thư Hạ làm bộ làm tịch, Lạc Thụy hứ một tiếng “Không nói thì thôi!”

Ăn được một nửa, Thư Diệu Chi gọi điện tới, Thư Hạ nghe máy “Cha đúng là biết chọn giờ, mọi người đang ăn cơm, có chuyện gì không ạ?”

“Ăn ít một chút đi được không? Con đưa điện thoại cho Tiểu Thích đi, cha nói chuyện với nó.”

Thư Hạ đưa máy cho Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên nhận lấy, sau đó ra ngoài nghe, lúc quay lại Thư Hạ hỏi anh “Cha em nói gì với anh?”

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ, bảo chúng ta rảnh thì về nhà ăn bữa cơm.”

Thích Phỉ Nhiên ngồi cạnh cậu, Thư Hạ gấp hết cá cho anh, sau đó cần nhân Thư Diệu Chi “Bày đặt, đợi lát nữa em đòi cha em phát lì xì cho anh, ít hơn năm trăm đồng thì không nhận!”

“Cha vẫn rất tốt mà.”

Thư Hạ định nói gì đó, Thích Nhược Cốc đã đi đến, về mặt bản khoản, sau đó gọi nhỏ một tiếng “Chị dâu?”

“... Chị dâu thì chị dâu vậy.”

Thích Nhược Cốc thở dài “Lúc đó em còn chẳng để ý, bạn tốt gì mà mỗi ngày cùng giường cùng chăn cùng gối chứ, haiz, hai người giấu giỏi thật đấy.”

Thư Hạ mím môi, trong lòng tự nhủ, em trai à, không phải bọn tôi giấu giỏi mà là trí thông minh của cậu quá thấp đó!

Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu nhóc, gây chuyện theo thói quen “Đến tay không à?”

Thích Nhược Cốc oan ức “Anh hỏi chị dâu đi, em vừa vào cửa đã đưa quà cho anh ấy rồi! Em bình thường thương anh còn ít sao? Nghĩ em thành cái loại xấu xa kia?”

Thư Hạ làm chứng “Có mang quà, một cái hộp nhỏ vô cùng đẹp, mua cái gì vậy? Nói ra cho anh trai cậu kinh ngạc cái coi.”

“Đồng hồ đeo tay chạm khắc hoa Hortensia (*), đắt lắm đấy.”

Thích Phỉ Nhiên nhú mày “Em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Thích Nhược Cốc vò đầu “Mẹ cho chứ đâu nữa.”

Thư Hạ vội vàng Baidu cái đồng hồ đó, sau khi thấy giá thì suýt ngất “Mẹ chúng ta cũng hào phóng thật đấy.”

Mẹ chúng ta... Thích Phỉ Nhiên mỉm cười, trong lòng ấm áp.

Một người lại một người đến chúc rượu, Thư Hạ vừa uống vừa nghĩ, cái không khí này đúng là giống như đám cưới vậy.

Buổi trưa vui vẻ nên uống hơi nhiều, hai người quay về ngủ một giấc mới tỉnh rượu, lúc tỉnh trời đã chạng vạng tối. Thích Phỉ Nhiên ở trong bếp đang nấu gì đó, Thư Hạ đến gần nhìn thử, thấy cái ipad đứng thẳng bên cạnh đang mở công thức nấu ăn mà không nhìn được cười. Thích Phỉ Nhiên tắt bếp “Từ bỏ, khó quá!”

“Sinh nhật ai lại để chủ tiệc xuống bếp, ra ngoài đi, em mời anh.”

Thư Hạ dẫn đường, chỉ Thích Phỉ Nhiên lái xe, Thích Phỉ Nhiên hỏi “Đây không phải đường đến trường cấp ba của chúng ta sao?”

“Mới nghĩ ra được chút tình thú, lại bị anh phá hỏng rồi.”

Xe dừng trước cổng trường cấp ba, vừa bước xuống thì bắt đầu có tuyết, hai người đi đến quán ăn gần cổng trường, Thư Hạ chọn ít đồ ăn và hai lon coca, cười híp mắt nhìn Thích Phỉ Nhiên “Ngày đó em vẫn hay thấy anh đến đây ăn.”

“Ừ, cơm rang ở đây vừa ngon vừa rẻ.”

“Đến giờ mà vẫn không tăng giá, thật là có tâm.” Thư Hạ dính tương đầy mép, Thích Phỉ Nhiên lau cho cậu, Thư Hạ lại cười với anh.

“Chúng ta đi dạo quanh trường đi.”

Cầu xin bác bảo vệ cả một tối, làm nũng năn nỉ đều đem ra xài hết, bác mới đồng ý cho hai người đi vào. Cuối tuần học sinh cấp ba phải lên lớp tiết tự học buổi tối, từng ánh đèn sáng lên trong màn đêm lạnh lẽo, Thư Hạ nhìn mà thở dài.

“Trước đây lúc nào cũng muốn đốt trường, giờ nghĩ lại mới thấy, thời gian còn được đến trường chính là thời gian tuyệt đẹp.”

Thích Phỉ Nhiên đội mũ lên cho cậu, tuyết bay bay lướt qua mặt cậu, Thích Phỉ Nhiên lại lấy khăn quàng quàng lên cho cậu nói “Ngày ấy em bị phạt không ít nhỉ, sáng nào cũng thấy em đứng ngoài hành lang.”

“Ui đừng nói nữa, giáo viên bọn em đang thời tiền mãn kinh ấy mà, ép bọn em phải đến sớm nửa tiếng, em còn đến sớm hơn cả lớp các anh luôn đấy.” Nói ra lại khơi gợi lên những kí ức đau khổ, Thư Hạ không vui “Sao anh không nói em lúc đó kiểm tra lần nào cũng đứng ở top 5 đầu lớp đi, toàn nhớ chuyện xấu mà quên đi chuyện tốt của em thôi.”

Hai người đi đến sân tập thể dục, Thư Hạ ơ một tiếng “Có nhớ không, đại hội thể thao anh bị ngã ấy, bị một cái vết thương to ơi là to, nhìn mà phát sợ.”

“Nhớ, em còn dìu anh vào phòng y tế, dán cái băng cá nhân hình Hello Kitty.”

“Có lạnh không?” Thư Hạ kéo tay Thích Phỉ Nhiên ủ vào trong ngực mình “Cũng không nói cảm ơn với em, xị cái mặt ra làm em chả muốn để ý đến anh nữa.”

“Có nói, nhưng em không nghe thấy.”

“Anh không nói to hơn được sao?” Còn nói xạo? Thư Hạ trừng mắt nhìn anh, vừa hay bị một bông tuyết bay vào mắt, lạnh lạnh.

Tuyết rơi càng ngày càng dày, làm nhòe cả tầm mắt người, Thích Phỉ Nhiên đột nhiên nói một câu “Cùng nhau đến đầu bạc.”

Thư Hạ đỏ bừng mặt “Gì cơ?”

“Không có gì.”

Thư Hạ móc túi, lấy ra một lọ nước hoa “Em cũng không biết loại nào dùng tốt, thấy thơm nên mua cho anh thôi.”

Thích Phỉ Nhiên nhận lấy, Thư Hạ sờ sờ mũi “Thích Phỉ Nhiên, sinh nhật vui vẻ.”

Trên lọ nước hoa có khắc một dòng chữ nhỏ, Thích Phỉ Nhiên để ý, nhìn một chút, nụ cười lập tức tràn ra, Thư Hạ ngại ngùng quệt mũi, sau đó nháy mắt với Thích Phỉ Nhiên.

“Anh đẹp trai, ngoại hình đẹp thế, có thiếu bạn trai không?”

Thích Phỉ Nhiên mỉm cười, dang hai tay ra với Thư Hạ, Thư Hạ ôm chặt lấy anh.

Trong những bông tuyết đang rơi, phẳng phất như nhớ lại những tháng ngày khi ấy, mặt trời nóng rực, ánh mắt nhìn nhau, mơ hồ mà rõ ràng.

Trên lọ nước hoa có khắc chữ, là những chữ lúc thường không tiện nói ra, nhưng trong lòng vẫn luôn ghi nhớ.

Em muốn cùng anh đến tận cuối đời.

Cậu nhóc mặc đồng phục học sinh luôn luôn mỉm cười, cậu nhóc chạy nhảy trên sân bóng đầm đìa mồ hôi, cậu nhóc đầy người là vết thương nhưng vẫn quật cường.

Cậu nhóc dịu dàng, bước qua thời gian vỡ nát, đến trước mặt anh. Thích Phỉ Nhiên cúi đầu, không tiếng động đáp lại.

Anh, cùng với thời gian, yêu thương em.....

Chú thích:Áo khoác khuy móc: nguyên văn Đồng hồ đeo tay chạm khắc hoa Hortensia: nguyên văn .
Link





45. Chương 45: Phiên Ngoại

Trước năm mới, công ty cho nghỉ mấy ngày, bởi vì trước khi được nghỉ cả công ty đều bận đến mức chân không chạm đất, thế cho nên được nghỉ cái là Thư Hạ phải nằm nhà nghỉ ngơi hồi thần ngay, mãi đến tận tối ba mươi mới nhớ ra phải đi siêu thị mua đồ tết. Vừa mặc quần áo xong xuôi thì Thư Diệu Chi gọi tới.

Thư Hạ ngửa đầu, Thích Phỉ Nhiên quàng khăn cho cậu, Thư Hạ nói với cha mình “Con đi siêu thị, mua chút đồ ăn tết.”

“Giờ mới đi? Lười chết đi được!”

Thư Hạ không cam tâm tình nguyện trả lời, sắp năm mới rồi, không khí vui vẻ nên không muốn tính toán với ông cụ.

“Tôi về ăn cơm tất niên không?”

Thư Hạ giúp Thích Phỉ Nhiên khóa cửa, sau đó thơm anh một cái, lấy lòng cười. Thích Phỉ Nhiên xụ mặt đeo găng tay và khẩu trang cho cậu.

Không nhận được mà nói với cha mình “Không phải con nói với cha rồi sao, mai con về, hôm nay đến nhà Thích Phỉ Nhiên rồi.”

Thư Diệu Chi vui vẻ, tình hình nhà Thích Phỉ Nhiên ông cũng biết một ít “Ồ, gan lớn nha, không sợ cha Thích Phỉ Nhiên cầm chổi quét ra khỏi nhà sao?”

Thư Hạ lầu bầu hai tiếng “Cha nhà người ta đâu có không nói lí lẽ như cha, rất khách khí với con đó.”

Thích Phỉ Nhiên nghe xong lời này ho hai tiếng, Thư Hạ cọ cọ anh lấy lòng, trong miệng vẫn khiêu khích Thư Diệu Chi “Không thèm nói chuyện với cha nữa đâu, sáng mai chúng con mới về, cha làm chút gì ngon ngon nhé. Đúng rồi, Thích Phỉ Nhiên gần đây đau họng, cha đừng cho cay nhé, nấu nhạt thôi.”

Thư Diệu Chi ứng tiếng, sau đó dặn dò Thư Hạ mấy câu thì cúp máy. Thư Hạ khoác tay Thích Phỉ Nhiên “Ày da, đừng có không vui mà, ăn tết phải quay quần mới vui chứ!”

Thích Phỉ Nhiên không nói gì, chỉ liếc xéo Thư Hạ, Thư Hạ ôm tay anh làm nũng, Niên Niên đi tới thấy thế cũng quay người đi vào, đến mèo cũng không nhìn nổi.

“Dì kêu em mà, bà tốt với anh như vậy, em không thể từ chối được, ăn bữa cơm thôi, ăn xong thì đi, một phút cũng không ở lại! Thích đại thần à, Thích đẹp trai à, em hát cho anh nghe một bài, em nhảy cho anh xem một điệu, anh đừng giận nữa có được không?”

Nói hát liền hát, Thư Hạ mở một bài hát thiếu nhi lên ngheu ngao, công lực tẩy não thật mạnh mẽ, đến lúc bước xuống siêu thị rồi, Thích Phỉ Nhiên hãy còn thấy đầu ông ông kêu.

Tuy không giận, nhưng Thích Phỉ Nhiên vẫn buồn bực, sao mình lại dễ dãi như vậy chứ, một đoạn bài hát thiếu nhi lạc nhạc đã dễ được rồi?

Buổi tối về nhà họ Thích, trên đường đi, Thích Phỉ Nhiên rất bình tĩnh, Thư Hạ là người khuyến khích đi lúc này lại lo lắng, vội vã nói “Làm sao bây giờ, hai người sẽ không đánh nhau chứ?”

Không đợi Thích Phỉ Nhiên trả lời, Thư Hạ đã tự an ủi “Nhất định là không đâu, dì nói dì khuyên chú rồi, nhất định là không đâu.”

Thích Phỉ Nhiên thở dài, Thư Hạ lại kêu lên “Ày da, anh đừng có thở dài chứ, anh thở dài là mí mắt em lại giật, không may đâu!”

Ầm ỉ một đường, cuối cùng cũng đến nơi, Thư Hạ nhìn chằm chằm căn biệt thự hai tầng, mè nheo một lúc mới xuống xe. Thích Phỉ Nhiên cầm quà của hai người, Thư Hạ đến đoạt lại “Sao mà dám phiền thiếu gia nhà anh chứ? Để tiểu nhân, để tiểu nhân làm cho.”

Thích Phỉ Nhiên cười “Lại diễn.”

Cố Hồng Vân đợi bọn họ trước cửa, có vẻ đã đợi từ lâu, bàn tay bà nắm lấy tay Thư Hạ thật lạnh, Thư Hạ đỏ miệng, vừa nói đã nói những câu may mắn, trêu Cố Hồng Vân cười thật nhiều. Thích Phỉ Nhiên nhìn cậu nhảy nhót cũng thấy vui, cảm giác vô cùng hài lòng.

Bước vào nhà thấy Thích Nhược Cốc ngồi xem ti vi ngoài phòng khách, đang la hét đói bụng muốn ăn cơm, thì trên lầu truyền xuống một thanh âm trầm thấp.

“Ăn muộn một chút thì chết đói sao.”

Thư Hạ theo hướng âm thanh nhìn lên, một người đàn ông chậm rãi đi xuống, nhìn qua khoảng hơn năm mươi tuổi, tinh thần rất tốt, có chút giống Thích Phỉ Nhiên, nhưng lại càng có thêm chút sắc bén. Thư Hạ liếc mắt nhìn Thích Phỉ Nhiên, Thích Phỉ Nhiên không nói, cậu đành cắn răng gọi một tiếng “Con chào chú.”

Thích Thành Nghĩa hơi ngạc nhiên nhìn Thư Hạ, sau đó cứng nhắc gật đầu. Thư Hạ lén thở phào, cầm lấy tay Thích Phỉ Nhiên kéo đến bàn ăn.

Năm người cùng nhau ngồi xuống, bầu không khí khá xấu hổ, Thư Hạ dù sao cũng là khách, không tiện quá hoạt bát, Thích Nhược Cốc là người không có đầu óc, không biết nhìn sắc mặt người khác, chỉ lo ăn, một bữa mà ăn từ đầu đến cuối. Cứ thế không ai nói câu nào, thật vất vả mới ăn xong. Thích Phỉ Nhiên lôi kéo Thư Hạ muốn đi, thì phát hiện bên ngoài tuyết rơi rất dày. Cố Hồng Vân giữ hai người ở lại, đến phòng bếp nấu xôi thập cẩm cho hai người, để sáng hôm sau Thư Hạ mang về ăn.

Thích Thành Nghĩa ăn xong liền lên lầu. Ông vừa đi, bầu không khí lập tức thay đổi. Thích Nhược Cốc sắp đến cạnh Thư Hạ, vừa xem chương trình đón xuân vừa nói chuyện không ngừng, mở miệng là một tiếng chị dâu hai tiếng chị dâu, ngấy không chịu được. Thích Phỉ Nhiên đập cậu nhóc mấy cái ý bảo nhích sang bên cạnh, Thích Nhược Cốc chỉ ai ui chứ nhất định không nhích, Thư Hạ nháy mắt với Thích Phỉ Nhiên, kêu ngạo ý nói, hãy nhìn xem, em chính là được mọi người yêu mến như thế đấy.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi Thích Nhược Cốc, Thư Hạ cầm cốc sữa nóng đứng trước cửa sổ ngắm tuyết cùng Thích Phỉ Nhiên. Thích Phỉ Nhiên hỏi cậu một năm qua thu hoạch được điều gì, Thư Hạ nói luyện thuyết, lúc thì thu được hai cân rươi thịt, lúc thì thu được một đám bạn xấu, đến cuối cùng mới dán vào tai Thích Phỉ Nhiên nói nhỏ.

“Thu hoạch lớn nhất chính là thu được một anh người yêu cực kì tốt.”

Anh người yêu cực kì tốt đổ bừa cả tai.

Cố Hồng Vân trộm kéo Thư Hạ qua, Thư Hạ cười hi hi nói “Dì à, cơm tối nay ăn ngon lắm.”

Cố Hồng Vân nhét cho cậu một bao lì xì “Thích là tốt. Tuyệt lớn quá, vốn định giữ các con lại nhưng sợ Thích Phỉ Nhiên không chịu.”

Thư Hạ gật đầu, không cần nghĩ cũng biết Thích Phỉ Nhiên sẽ nói như thế nào.

Cố Hồng Vân vỗ vai Thư Hạ “Có thể bắt Thích Phỉ Nhiên về nhà ăn bữa cơm dì đã thấy đủ lắm rồi, nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên cả nhà được cùng nhau ăn chung một bữa, cảm ơn con, Tiểu Hạ.”

Thư Hạ ngại ngừng gãi đầu, sau đó thật tâm nói “Dì, chúng con mới là người nên cảm ơn dì.”

Cố Hồng Vân cười không nói.

Tuyết rơi nhỏ dần, hai người lái xe về, Cố Hồng Vân lôi Thích Nhược Cốc đi tiễn hai người, dặn dò đi đường cẩn thận. Thư Hạ thò đầu ra khỏi cửa xe vẫy tay với họ, lúc nhìn thoáng qua ban công, còn có một vị lão nhân đang đứng đó. Cậu kéo Thích Phỉ Nhiên, chỉ chỉ, Thích Phỉ Nhiên không nói gì, chỉ chúc Cố Hồng Vân năm mới vui vẻ, sau đó liền rời đi.

Thích Phỉ Nhiên lái xe rất chậm, mắt thấy sắp qua mười hai giờ, Thư Hạ lấy điện thoại ra xem chương trình giao thừa, cùng người dẫn chương trình đếm ngược, tiếng đồng hồ vang lên đúng lúc đèn đỏ, xe dừng lại, Thư Hạ liền nhào lên người Thích Phỉ Nhiên, hôn một cái thật mạnh, sau đó cười híp mắt chúc “Năm mới vui vẻ, công thành danh toại, vạn sự như ý!”

Thích Phỉ Nhiên cũng cười đáp lại “Năm mới vui vẻ.”

Về đến nhà, Thư Hạ hưng phấn đến không ngủ nổi, cậu sờ túi áo thì đột nhiên thấy cái bao lì xì kia, lúc mở ra thì thấy có hai bao, một bao viết mẹ, một bao viết cha.

Thích Phỉ Nhiên đang đánh răng trong nhà vệ sinh, Thư Hạ nghĩ nghĩ, lấy bao lì xì nhét xuống gối đầu Thích Phỉ Nhiên, sau đó đi đến nhà vệ sinh, từ phía sau ôm lấy anh.

“Sao vậy?”

Thư Hạ lắc đầu “Không sao, tự nhiên muốn ôm anh một cái thôi.”

“Ngủ sớm đi, mai còn về nhà.”

Thư Hạ cọ cọ lưng anh “Ừ, về nhà.”

Tết âm lịch năm ấy, ánh mặt trời vô cùng ấm áp, đêm có tuyết rơi, sáng thức dậy vừa kéo rèm đã thấy bên ngoài là một mảng trắng sáng lóa mắt. Thư Hạ và Thích Phỉ Nhiên cùng nhau về nhà họ Thư, trong khu

chung cư vừa đốt pháo, mặt đất hãy còn những mảnh vụn giấy hồng, nhìn qua rất có hương vị của năm mới.

Thư Diệu Chi và mẹ Thư Hạ đã nấu xong cơm từ sớm, chờ hai người đến, Thư Hạ ngồi trong phòng khách xem ti vi với mẹ, Thư Diệu Chi và Thích Phỉ Nhiên thì ra ngoài ban công hút thuốc.

“Công ty của chú cũng chuẩn bị ổn nhiều rồi, có lẽ năm sau sẽ khai trương.” Thư Diệu Chi nói “Thư Hạ thế nào? Chú nghe nói nó muốn mở phòng làm việc riêng?”

“Đây là ý của con, nhưng Thư Hạ cảm thấy mình còn chưa có đủ kinh nghiệm nên vẫn đang do dự.”

“Vậy nó định làm gì?”

Thích Phỉ Nhiên nói “Cậu ấy muốn đến phòng làm việc của Lạc Thụy làm một thời gian trước, sau đó mới mở phòng làm việc riêng, con thấy thế cũng ổn.”

Thư Diệu Chi vui vẻ ra mặt “Lớn được chút rồi. À, phải rồi, tiền chú nợ con...”

“Chú, người một nhà, chuyện này không cần tính toán đâu.”

“Vẫn phải tính chứ.” Thư Diệu Chi lắc đầu, cười nói “Thôi, vào ăn cơm, mẹ nấu cơm đấy, mùi vị cũng không tệ đâu.”

Còn chưa hút thuốc xong, nên Thích Phỉ Nhiên đứng lại ngoài ban công một lúc. Trong túi áo anh là bao lì xì được đặt dưới gối đầu. Tiếng Thư Hạ ồn ào chạy theo Thư Diệu Chi đòi tiền lì xì vọng ra đến tận chỗ anh. Thư Diệu Chi mắng cậu vài câu, Thư Hạ nhao nhao lên, đòi Thích Phỉ Nhiên và mẹ đến làm chỗ dựa cho mình.

Cái bộ dạng nghịch ngợm này đúng thật là đáng yêu.

Thích Phỉ Nhiên quay người sang chỗ khác, cả thành phố chìm đắm trong không khí vui mừng của năm mới, ánh nắng tươi sáng chiếu lên sự hòa thuận vui vẻ.

Thời tiết thật đẹp!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-cung-toi-yeu-em>